

Den næste sag på dagsordenen var:

**2) Første behandling af lovforslag nr. L 68:
Forslag til lov om revision af den kommunale inddeling.**

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 24/2 2005).

Sammen med denne sag foretoges:

**3) Første behandling af lovforslag nr. L 69:
Forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder.**

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør opmærksom på, at taletiden efter anmodning fra ordførerne er fastsat til 15 minutter.

Forhandling

Leif Mikkelsen (V):

De lovforslag, vi her behandler, er jo indgangen til behandlingen af 49 lovforslag om den offentlige sektor i Danmark. Dermed står vi nu over for en behandling i Folketinget af væsentligt omfang. Det er et stort og vigtigt område, som skal behandles med omtanke. Det er vel en forandring af den offentlige sektor, som er den største i mands minde – hvad det så end er.

Kl. 10.10

Der har været et godt forarbejde. Regeringen har nedsat en Strukturkommission, som har afleveret sin rapport på det berømte Vingstedmøde, og der har været en stor folkelig debat i forsamlingshuse, vælgerforeninger, borgerforeninger osv. Og regeringen har lyttet og har så fremlagt sit forslag til forhandling med Folketingets partier.

I Venstre glædede vi os meget længe over, at der var optræk til et bredt grundlag her i Folketinget. Vi kan så i dag glæde os over, at regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti nu har et lovgrundlag klar, der er stærkt og godt for den offentlige sektor.

Vi vil ikke i dag undlade at pege på, at vi for nylig så et godt skridt fra oppositionens side, nemlig at man tog et medansvar for det kommunale landkort. Det var et signal om medansvar. Det synes vi er godt for det kommunale Dan-

mark. Vi noterede en smidighed hos Dansk Folkeparti og i regeringen til at inddrage oppositionen.

Vi har et klart flertal for de her forslag, og vi vil selvfølgelig gennemføre dem, men vi vil ikke undlade i dag at sende en velment invitation til oppositionen, ikke mindst til Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, som nu tager medansvar for danmarkskortet, til også at tage et bredere medansvar for reformen i øvrigt.

Sidst blev der jo desværre dømt valgkamp. Det blev ikke just et tema i valgkampen, men der blev dømt valgkamp. Den tid er nu forbi, og derfor vil jeg godt her i dag udtrykke et håb om, da vi jo var så tæt på sidst, at det lykkes – det burde det kunne – at mødes igen om de resterende 48 lovforslag.

Vi står nu med et forslag til inddeling af Danmark, som er nået meget langt, næsten til vejs ende, ad frivillighedens vej. Vi når under 100 kommuner, og det tyder jo på, at vi åbenbart er enige om, at vi skal have større og mere bæredygtige kommuner. Vi er enige om, at regionsdannelserne skal have en styrke til at håndtere sundhedsvæsenet. Vi er enige om, at beslutninger skal træffes så tæt på borgerne som muligt. Og vi er enige om, at borgerne skal have én indgang til den offentlige sektor.

Når vi nu er enige om det, altså større og mere bæredygtige kommuner og beslutninger så tæt på borgerne som muligt, ja, så må opgaverne jo lande i kommunerne, og dermed står vi med et lovkompleks, der er den største decentralisering, nogen kan huske.

Nu er det jo sådan, at der var to måder, kommunerne kunne indfri det grundlag, der lå i reformen, på, enten ved at lægge sig sammen, så man fik en bæredygtighed med et befolkningsunderlag på 20.000, eller man kunne indgå i et forpligtende samarbejde, hvor grundlaget så var 30.000.

Jeg konstaterer, at det er meget få, der har anvendt løsningen om forpligtende kommunale samarbejder; man har ad frivillighedens vej valgt sammenlægningen, altså at etablere store, stærke, bæredygtige kommuner, som gør det hensigtsmæssigt og rigtigt, hvilket er forslaget intention, at lade det lande i kommunerne.

Det er så det, vi med den her lov giver myndigelse til kan ske, og ministeren kan jo så i langt de fleste tilfælde blot godkende det, man har fundet ud af lokalt.

Det er som nævnt glædeligt, at et bredt flertal i Folketinget står bag dette landkort, hvor vi jo

har haft nogle principper, som jeg godt vil nævne her, nemlig at det er vigtigt, at folk kommer derhen, hvor de gerne vil. Derfor har vi jo valgt det princip, at når en kommune har valgt én vej og der så er et mindre hjørne, der vil noget andet, ja, så gennemfører vi simpelt hen en folkeafstemning om det – det kan f.eks. være to kirkesogne, skoledistrikter, eller hvad ved jeg, der har et andet ønske – så vi med reformen når en situation, hvor vi respekterer de kulturelle grænser i landskabet, hvad de nu end kan være, der, hvor folk vender kulturelt, socialt, uddannelsesmæssigt osv.

Kl. 10.15

Det får de altså mulighed for at stemme om et antal steder i Danmark. Og vi har så også forfulgt det princip, at med hensyn til dem, der så ikke har løst opgaven i forhold til kommunalreformen, påtager Folketinget sig ansvaret for at finde en løsning på det.

Så har vi endelig valgt en opmandsfunktion, som påkalder sig meget opmærksomhed i øjeblikket. Det tyder på, at der i forlængelse af en sådan opmandshåndtering af de lokale spørgsmål kan findes gode løsninger med bred opbakning, altså en afdækning af, hvilke løsninger der så kan gøre det danmarkskort færdigt, som ad frivillighedens vej er kommet til at se særdeles godt ud.

Vi kender alle navnene på de steder, der diskuterer i pressen i øjeblikket: Nørager Kommune, Fredensborg-Humblebæk, det midtjyske område, Lolland og Farum-Værløse. Her er der en ivrig diskussion, og det forstår vi godt, men det er utrolig vigtigt at holde sig for øje, at et bredt flertal her i Folketinget altså gav mandatet til en opmand, gav mandatet til ministeren til at finde en løsning de steder, hvor kommunalreformens grundlag ikke var indfriet.

Til november skal der være valg til de her nye enheder, og der er lavet en god tidsplan, som er særdeles ansvarlig, og som jeg gerne vil pege på i dag. Der bliver nemlig et sammenlægningsudvalg, der fungerer i år 2006, som så kan forberede modtagelsen af de opgaver, som den her reform er udtryk for.

Det er altså en særdeles sikker tidsplan, der gør, at man er klar til at modtage opgaverne, når de skal flyttes. Dermed er det muligt, at der sker en fornuftig flytning af personale, af opgaver, og at borgerne får fastholdt den service, de skal have, i den omstillingstid, der nu bliver. Det varer altså et år, og så skal de her nye byråd træde til, og så er serviceniveauet på det tidspunkt givet-

vis lagt fast i de nye kommuner. Vi kan altså sikre en god opgaveløsning, og det er sammenlægningsudvalget, der så fastlægger serviceniveauet.

På personalesiden er det jo virksomhedsloven, der gælder, det vil sige at personalet følger opgaven, og pengene følger med, og dermed er der ingen af dem, der er ansat i den offentlige sektor, der skal frygte for deres job i lyset af kommunalreformen. Der er simpelt hen meget klare regler for det.

Så glæder vi os over i Venstre, at vi med denne her strukturreform når frem til, at vi i fremtiden kun har to skatteopkrævende led, som skal varetage den balance, det er at opkræve skatter hos borgerne og så yde den service, borgerne forventer. Og det hilser vi med tilfredshed at vi altså er nået til.

Så vi tror på, at vi nu får et robust kommunalt landkort, som kan holde måske de næste 50 år, og derfor giver Venstre sin tilslutning til de to lovforslag, vi nu behandler, med en velment opfordring til, at andre også tager et medansvar sammen med det flertal, som er klar til at gennemføre denne lovgivning, så vi får et godt samarbejde om resten af lovpakken i de kommende dage her i Tinget. Venstre kan tilslutte sig de to forslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg beder ordføreren blive stående. Foreløbig er der fem korte bemærkninger, og jeg nævner lige, hvem det er: Det er fru Line Barfod, fru Anne Baastrup, hr. Morten Østergaard, hr. Rune Lund og hr. Ole Stavad. Først fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Inden foråret 2002 kunne man jævnlige høre Venstrefolk, der fortalte om, at Farum var juvelen i Venstres krone, at Farum var det sted, hvor man kunne se resultatet af Venstres politik. Så kom der jo som bekendt en stor skandale og afsløringen af, hvor galt det egentlig gik i Farum. Nu synes man, det er gået så galt, at man tvinger Værløse ind i et tvangsægteskab med Farum, for at de kan være med til at overtage resterne af resultatet af Venstres politik.

Så vil jeg gerne høre: Når nu Venstre er i gang med at gennemføre Farummodellen på landsplan, og man med kommunalreformen lægger op til at gøre nøjagtig det samme med omfattende privatiseringer osv., hvem er det så, der skal overtage Danmark, når nu resultaterne af Ven-

stres politik på landsplan viser sig at gå lige så galt, som de gjorde i Farum?

Kl. 10.20

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu har jeg ikke oplevet, at der her sendes signal om omfattende privatiseringer. Der sendes faktisk signal om, at vi etablerer en offentlig sektor, der kan løse opgaverne i forhold til borgerne på god og forsvarlig vis. Det er det, der ligger i signalet: en stærk offentlig sektor, der kan løse opgaverne.

Med hensyn til Farum og Værløse kan jeg sige meget kontant, at forligspartierne har givet ministeren mandat til at forhandle en sammenlægning mellem Farum og Værløse, og det har de gjort med signalet om, at der skal tages hensyn til Værløses situation i forhold til Farum. Det vil altså sige, at signalet er, at den her øvelse ikke skal gå ud over værløseborgere, men derimod skabe grundlag for, at man kan finde muligheden for en god kommune, nødvendigvis med forskellige overgangsordninger i et tidsperspektiv, som skal aftales af ministeren. Derfor er det jo alt for tidligt at udtale bekymring om, hvorvidt den her aftale nu går eller ej. Lad os nu vente, indtil resultatet ligger der, og se, om det er godt nok.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det fru Line Barfod for hendes andet og sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har både beskæftigelsesministeren, som jo er fra Venstre, og Venstres politiske ordfører, hr. Jens Rohde, og flere andre Venstrepolitikere udtalt, at et væsentligt formål med hele kommunalreformen er stærkt øgede privatiseringer. Falck og ISS og andre private firmaer har været ude at glæde sig til det kæmpe marked, der nu åbner sig for dem. Så derfor er der jo lagt op til omfattende privatiseringer, og det er jo i høj grad Farummodellen på landsplan, man gennemfører.

Vi kan ikke få noget at vide om de økonomiske konsekvenser eller andet. Så derfor vil jeg gerne have, at ordføreren forholder sig til mit spørgsmål: Hvad har Venstre liggende i skuffen af retningsplaner, hvis nu det går lige så galt på landsplan med Farummodellen, som det gjorde for Farum? I forbindelse med Farum kunne man

tage Værløse ind og lave et tvangsægteskab dér, men hvis det går galt i Danmark, hvem er det så, man regner med kommer og skal betale gælden efter Venstres politik?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu er der jo nok ingen grænser for, hvad fru Line Barfod kan forestille sig af ulykker i forlængelse af denne her kommunalreform, som jeg forstår at Enhedslisten ikke har lyst til at støtte.

Virkeligheden er den, at der etableres en offentlig sektor, der skal yde den service over for borgerne. Og så vil forløbet vise, hvad der sker i privat regi og offentligt regi. Det, der er afgørende, er, at det er så godt som muligt for borgerne. Det går Venstre faktisk betydelig mere op i, end om det løses i den offentligt sektor eller ved en privatisering.

Der vil praksis vise: Hvad er godt, hvad er billigst, hvad er bedst for borgerne? Jeg har fuld tillid til, og Venstre har fuld tillid til, at vi får en række kommunalbestyrelser – det er derfor, vi af og til siger »kommunalt selvstyre« – der fint kan tage stilling til det og beslutte, hvordan man håndterer den praktiske hverdag ude i kommunerne.

Det her er nemlig den største decentralisering, der er set nogen sinde, hvor beslutningerne kommer tæt på borgerne, og det vil sige, at vi trygt overlader beslutningskompetencen til de byråd, vi nu vælger. Det er ikke nogen drøm om, at vi herfra skulle bestemme noget som helst andet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ordføreren skal nok få lejlighed til at bruge hele sin taletid senere.

Det er min hensigt, hvis der skulle komme så mange korte bemærkninger, at vi samlet overskrider 1 time for korte bemærkninger til den enkelte ordfører, at bryde af ligesom under de store debatter, for ellers når vi først meget sent på eftermiddagen frem til ordførerne for de sidste partier. Men foreløbig er der god luft.

Det er fru Anne Baastrup. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at Venstres ordfører nu garanterer, at det ikke er værløseborgere, der skal finansiere Peter Brixtoftes overforbrug på 2,4 mia. kr. Det vil jeg godt have bekræftet.

Så vil jeg godt spørge: Hvordan ser Venstre den offentlige sektors fremtid, når man ikke afsætter midler til omstrukturingsprocessen, vel vidende at det vil koste måske et sted mellem 3 mia. kr. og 5 mia. kr. – positivt sat – med hele denne her omstillingsproces?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg har nævnt, at det mandat, forligspartierne har givet til ministeren, er at forhandle en sammenlægning mellem Værløse og Farum under skyldig hensyntagen til de forskelle, der kan være mellem de to kommuner, og dermed sikre muligheden for en bæredygtig kommune i fremtiden, hvor den ene part ikke betaler for den anden. Det er signalet, det er opgaven, og den forholder vi os til og venter, indtil resultatet er kendt.

Med hensyn til den offentlige sektors økonomi og muligheder, den offentlige sektors fremtid: Jeg har godt hørt bekymringerne om, hvor meget det nu koster i den indkørfase. Så kan man også underholde den, hvor meget der er af besparelser i forlængelse af det.

Vi ved, at der er en række kommuner, der skal lægges sammen. Man kan flytte sammen på mange måder. Man kan bygge helt nye huse at være i, men man kan også bruge de etablerede, og det vil sige, at man kan øge omkostningerne, eller man kan begrænse dem. Vi har som udgangspunkt tillid til, at man gør det ansvarligt, at folk bliver siddende der, hvor det i praksis kan gennemføres, og at man ikke der bruger flere midler end nødvendigt; at man finder en fornuftig struktur for sin offentlige sektor i den kommune, der nu bliver etableret; at det foregår på ordentlig vis.

Kl. 10.25

Når det gør det, så er der egentlig ingen grund til at være særlig bekymret for, om den offentlige sektor bliver dyrere eller billigere. Her er der på sigt mulighed for besparelser, rationaliseringer, effektiviseringer, som bliver gode for den offentlige økonomi.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at Venstres ordfører i første omgang kom til at love lidt for meget. Det, der så ligger i samarbejdet, eller tvangsægteskabet, mellem Værløse og Farum, er, at Værløses borgere rent faktisk skal finansiere de 2,4 mia. kr., som Brixtofte har brugt i overforbrug, på trods

af at man kommer med en lang række andre signaler. Det er bundlinjen: 2,4 mia. kr. leveres til Værløses borgere til finansiering.

Det næste er så, at jeg kan forstå, at Venstres ordfører regner med, at der kommer besparelser i forbindelse med denne her omstrukturering allerede nu. Og hvor kan vi se besparelserne? I massive afskedigelser.

Den såkaldte jobgaranti, som statsministeren har talt om i valgkampen, er ikke en garanti, er det ikke korrekt? Forudsætningen for, at man kan lave omstillingen, er besparelser og fyringer af de offentligt ansatte.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Først vil jeg sige med hensyn til de offentligt ansatte, at jeg har nævnt, at virksomhedsoverdragelsesloven gælder. Det vil sige, at der ikke er nogen offentligt ansatte, der skal fyres i denne her sammenhæng, der er tryghed i ansættelsen, personerne følger opgaven, og pengene følger med. Så klart kan det siges.

Med hensyn til besparelser vil jeg sige, at der helt klart ligger besparelser, som kommer, og det er, at der bliver færre politikere, når vi har færre kommuner, og det vil sige, at der bliver færre lønninger. Det står faktisk meget højt og tydeligt, så det er én faktor, man kan regne med. Resten er helt op til det lokale byråd, hvordan man indretter sit arbejde.

Så kan jeg bestemt ikke bekræfte, at der er noget forhåndstilsagn om, hvem der skal betale for hvad i forhold til Farum-Værløse. Jeg har bare peget på, at ministeren har fået et mandat til at forhandle en sammenlægning, der skal være så god som muligt, og som skal tage hensyn til de forskelle, der er mellem de to nævnte kommuner. Det er virkelighedens verden, og så forholder vi os til de resultater, der kommer.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ordføreren fra Venstre talte meget om samarbejde og om, at vi nu skulle gå konstruktivt ind i forhandlingerne.

Det Radikale Venstre har jo taget et medansvar for strukturen nu, og vi går naturligvis konstruktivt ind i arbejdet med indholdet, men vi gør det altså ikke med økonomisk bind for øjnene. Indenrigsministeren har givet udtryk for, at strukturreformen ikke vil koste kommunerne penge, så staten har altså ikke planer om at benytte lejligheden til at styrke sine egne budget-

ter og presse kommunernes økonomi mere, end tilfældet er i forvejen.

Det er glædeligt, for det vil jo selvfølgelig være urimeligt at gennemføre besparelser under dække af en strukturreform. Men omvendt gør det altså også indtryk, at staten og kommunerne historisk er langt fra hinanden i spørgsmålet om kompensation for den opgaveflytning, der skal finde sted.

Hvis vi alene tager skatteområdet, så har det været fremme, at afstanden mellem parterne er i milliardklassen. Kommunerne siger samstemmende – og det kan være V-kommuner eller S-kommuner – at staten forlanger større kompensation, end rimeligt er. For Århus Kommune alene drejer det sig om 100 mio. kr. om året i forskellen mellem beregningerne og så statens udspil. Andre eksempler kan fremdrages.

Pengene følger altså opgaven, hører vi, og vi vil derfor gerne høre, om ordføreren ikke vil garantere, at når pengene i forbindelse med reformen følger opgaven, så bliver det de faktiske lokale udgifter – det er dem, det drejer sig om – så effektive kommuner ikke reelt set får en bøde for at have drevet en god og effektiv kommunalforvaltning.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Jeg skal gøre også spørgeren opmærksom på, at ligesom svareren kun har 1 minut, så har spørgeren også kun 1 minut, og det gælder allerede i næste omgang.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er et særdeles væsentligt spørgsmål, som hr. Morten Østergaard rejser, nemlig: Hvordan bliver aftalerne om økonomien, når opgaver flytter, og hvordan er det, man vurderer, hvilke omkostninger der skal flytte med? Det sker jo i forhandling, hvor parterne, der er berørte, er med. Og derfor har vi ikke nogen lyst til at placere os som overdommere og sige, at det skal foregå på den og den måde.

Vi har tillid til, at de sammenlægningsudvalg, der skal forholde sig til det og forhandle det, og regeringen og kommunernes organisationer kan forhandle de store linjer i det her. Og uanset om man er langt fra hinanden i udgangspunktet, skal man nå hinanden på et tidspunkt og blive enige om, hvordan man gør det her bedst muligt.

Når vi ser på forløbet historisk i forbindelse med normale forhandlinger mellem regeringen

og kommunerne, ja, så vil også hr. Morten Østergaard kunne erindre sig, at der har været et særdeles godt klima i en række år, hvor forhandlingsresultater er blevet røst af de kommunale myndigheder, så jeg har stor tillid til, at vi ender præcis der igen.

Kl. 10.30

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Og så er det hr. Morten Østergaard, værsgo.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Tak for de pæne ord, men jeg tror, at vi har behov for at få skåret ud i pap, at ifølge Venstres politik skal de effektive kommuner straffes, og de, der har kørt en ineffektiv forretning, skal belønnes. Er det Venstres politik, at når pengene så flot følger opgaven, så må borgerne i effektivt drevne kommuner forvente, at deres service som følge af kommunalreformen forringes?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er ikke Venstres politik, at effektive kommuner skal straffes. Og de forhandlinger, der pågår, går jeg ud fra tager skyldigt hensyn til, hvor opgaven er, hvad den koster, hvor den skal hen. Og hvis de flytninger finder sted på fornuftig vis og med klare aftaler, så går jeg ikke ud fra, vi ender i en situation, hvor nogle får en dårligere økonomi ud af det. Men nu er vi jo nede i en række detaljer om forhandlingsforløb, om hvordan det her skal håndteres, som måske er lidt væk fra den politiske diskussion.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil gerne vende tilbage til det med, at den måde, som kommunalreformen ligger til at blive gennemført på nu, faktisk vil føre til, at vi indfører Farummodellen på landsplan. For er det ikke korrekt, og det vil jeg gerne have Venstres ordfører til at bekræfte, at den måde som kommunalreformen ligger til at blive gennemført på nu, vil føre til mere privatisering? Det er jo bl.a. også forklaret af beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, der den 30. maj 2004 over for Jyllands-Posten forklarede, at formålet med kommunalreformen i høj grad var at skabe et større kommunalt marked for private firmaer.

Så kan vi ikke få en bekræftelse fra Venstres ordfører på, at en vigtig del af formålet med

kommunalreformen er at få mere privatisering, altså at indføre Farummodellen på landsplan?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg skal ikke forhindre hr. Rune Lund i at have en livlig fantasi om, hvad han kan forestille sig, der bliver indført med denne kommunalreform. Jeg ved, hvad det er, vi indfører. Det er præcis det lovgrundlag, vi nu gennemarbejder, som sikrer, at vi får en god, stærk offentlig sektor, der skal varetage opgaven for borgerne. Og det er ikke nogen Farummodel eller andre bymodeller. Det er faktisk en model for Danmark, for den offentlige sektors muligheder for at virke, og jeg har understreget én gang, at det i høj grad er op til det kommunale selvstyre, hvordan man vil tilrettelægge arbejdet, hvad der skal ligge i kommunalt regi, og hvad man i øvrigt vil lægge i andet regi.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Er det ikke korrekt forstået, at regeringens kombination af generelle nedskæringer og læggen stramme bånd på kommunernes økonomi kombineret med det frit valg kombineret med de nu større enheder, vi har med kommunalreformen, automatisk vil føre til mere privatisering, mere udlicitering? Kan vi få en bekræftelse på det, og kan vi dermed få en bekræftelse på, at kommunalreformen dermed er en måde at indføre Farummodellen på landsplan på?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Der er ikke noget af det, hr. Rune Lund har sagt, der er rigtigt. Virkeligheden er jo, at der ingen nedskæringer er på den kommunale sektor. Virkeligheden er, at i denne regerings levetid er udviklingen, og det er økonomisk bevist, sket i det decentrale led, altså i kommuner og amter. Det er der, udviklingen er sket, og det er der jo klare tal for. Det vil sige, at det er der, man har udviklet sig. Det er der, man har flere ansatte. Det er derfor, der er et betydeligt antal tusinde flere ansatte i den offentlige sektor nu, end da denne regering trådte til.

Så grundlaget er fuldstændig forkert for spørgsmålet, og derfor kan jeg selvfølgelig heller ikke besvare det, kun konstatere, at denne regering fører en fin politik over for den decentrale sektor, fordi vi lægger vægt på den decentrale

sektor, og at den kan fungere. Det er det, politikken går på.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Tak til Venstres ordfører for invitationen til at samarbejde om reformen. Jeg synes, det vil være interessant at høre, om der i den invitation ligger en åbning i forhold til også at gå ind og se på nogle af de mere grundlæggende problemer i den her reform, og om det ligger i invitationen, at man også er indstillet på, at vi skal vide noget om kommunernes økonomi og dem, der får opgaverne tilført, inden det her skal vedtages formelt i juni måned.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Til hr. Ole Stavad vil jeg gerne sige, at jeg brugte ordvalget en velment opfordring til et samarbejde, og jeg ridsede samtidig i mit indlæg op, at i Venstre glæder vi os over, at vi er kommet ned på to skatteudskrivende led, at vi får en effektiv og god, gennemsigtig offentlig sektor. Det vil sige, at hovedelementerne i, skal vi sige hele lovkomplekset, naturligvis er af en sådan karakter, at det ønsker vi at følge.

Det betyder ikke, når nu vi skal behandle et antal lovforslag, at der ikke kan lyttes til andre. Vi har jo set, at der allerede er sket justeringer i forhold til forskellige politiske signaler, inden lovforslaget blev lagt frem, og jeg vil gerne sige herfra, at vi ikke nødvendigvis har set den sidste justering. Men vi har et hovedsynspunkt, nemlig at det her er et decentraliseringsprojekt, at vi har skabt store, bæredygtige kommuner, og at opgaverne som udgangspunkt og hovedsigte selvfølgelig skal lande i disse kommuner, som har sammenlagt sig ud fra den grundforudsætning.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil sådan set godt takke hr. Leif Mikkelsen for svaret, for jeg kan forstå, at det, vi inviteres til, er justeringer, og det er selvfølgelig heller ikke uinteressant. Enhver justering, ændring, stor eller lille, som efter vores opfattelse trækker i den rigtige retning, er vi selvfølgelig interesse-rede i.

Men jeg synes, at ordførerens svar meget præcist klargjorde, at der altså ikke ligger en invitation til at gå ind og se, hvor vi har påpeget,

at vi synes, der er nogle af de største problemer, men at der ligger en invitation til, at vi kan gå ind og se på nogle detaljer. Det takker vi for, men det er jo ikke sådan den meget brede enighed med hensyn til hovedindholdet i denne her reform, invitationen lægger op til, som jeg hører hr. Leif Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Må jeg bemærke til hr. Ole Stavad, at også Socialdemokratiet har medansvar for det kommunale danmarkskort. Jeg går ud fra, at der også var et signal fra Socialdemokratiets side om, at man er helt enig i det, man nu frivilligt er nået frem til med hensyn til et antal kommuner, nemlig store og stærke, bæredygtige kommuner.

Derfor er der jo ingen logik i det, hvis man ikke så forfølger det og siger: Så er det også dem, der skal løse opgaverne for borgerne, det er dem, der er tættest på. Det grundprincip troede jeg sådan set vi var enige om, når vi nu var enige om at bære det kommunale danmarkskort. Og det er blot det.

Jeg har også lyst til at sige, at vi selvfølgelig holder fast i de principper, også i en forhandling om eventuelle justeringer og ændringer. Så vi skal have afklaret, om ikke det hovedsynspunkt er korrekt, og at der er opbakning til det, når nu vi står sammen omkring danmarkskortet. Derfor.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

Så går vi i gang med de næste fire korte bemærkninger, og jeg nævner lige, hvem det er: Det er fru Pernille Vigsø Bagge, hr. Per Kaalund, hr. Johannes Poulsen og fru Margrethe Vestager.

Først fru Pernille Vigsø Bagge.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan man sådan helt konkret vil sikre, at den amtslige ekspertise på f.eks. handicapområdet, altså børn med særlige handicap, børn med særlige diagnoser, ikke går til spilde i de nye storkommuner. Ansatte i amterne skal jo fordeles ud på en hel række storkommuner. Hvordan sikrer man det niveau af ekspertise, man kender fra amterne i dag?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er jo et område, der har været diskuteret meget og omgærdet af stor interesse, og der har været mange høringsvar fra en lang række organisationer på det her område, som også har indeholdt en række gode signaler om, at der faktisk er en række organisationer med ansvar for de her områder, som spørgeren nævner, der ser med tilfredshed på, at kommunerne overtager et ansvar, og faktisk tror på, at det kan blive særdeles godt, en god løsning, og så gør opmærksom på, at det i øvrigt nu er sådan i udspillet, at det er op til kommunerne at sige ja eller nej til, om man vil overtage en række af de institutioner, der i dag er amtslige.

Hvis man tvivler på, at man kan klare opgaven, står det nu frit for at sige nej tak, og det er jo en væsentlig ændring i forhold til tidligere.

Så jeg mener faktisk, at vi er landet der, hvor det kan foregå på en fuldt forsvarlig måde, så vi kommer tættere på borgerne. Vi får store og stærke kommuner, som kan løse opgave. Det er vores klare opfattelse.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der skal lige trykkes på den grå knap først.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Den var der, tak.

Vil det sige, som jeg hører det, at alle kommuner i hele landet nu kan sige nej tak til at klare de her områder, og så vil de ligge i regionerne i stedet for?

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, det ligger i oplægget nu, det er en markant ændring, at hvis der er kommuner, der ikke har lyst til at modtage denne amtsinstitution, så kan man sige nej tak, og så kan den henføres til regionerne, ja.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Vi kan vel være enige om, at gennemsigtighed og åbenhed er en god ting, og det vil sige, at har man et direkte valgt organ som f.eks. en kommunalbestyrelse og et skatteudskrivende organ som en kommunalbestyrelse, så er der åbenhed over for borgerne. Det har man i den hidtidige ordning også over for amterne.

Nu har regeringen jo ført sig meget frem med, at man ændrer fra tre skatteudskrivende led til to skatteudskrivende led. Mange går rundt med den opfattelse, at det giver skattebesparelser og skattenedsættelser.

Kan ordføreren bekræfte, at de samme penge fra skatteyderne skal ind til det offentlige, selv om man kun har to skatteudskrivende led? Der er altså ikke en kroners forskel på at have to led i stedet for tre led, men til gengæld mister man en hel del åbenhed og gennemsigtighed i forhold til de opgaver, som regionerne skal tage sig af.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, det er korrekt, at der går fra tre til to skatteudskrivende led, og det øger jo bestemt gennemsigtigheden, så der er færre, der kan benytte det håndtag, hvis man har flere udgifter, end man har indtægter, nemlig så blot at øge skatten. Det har vi jo set utallige eksempler på i mange år, indtil vi var så gode at få gennemført skattestoppet, ellers var det jo et anvendt håndtag at dreje på.

Virkeligheden er jo den, at de penge, der skal opkræves, er dem, der skal bruges til opgaveløsningen. Hvis opgaveløsningen bliver bedre, mere effektiv, ved en mere forenklet struktur, og hvor opgaverne nu ligger klart i kommunerne, ja, så kan der over tid fint blive mulighed for, at der skal opkræves mindre i skat, det er klart. Men her og nu og i dag til løsning af de her opgaver, der er nu, ligger der ikke i det her nogen skatteletelse.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det vil sige, at vi kan konstatere, at der i forhold til skatteyderne ingen forskel ligger. De skal betale det samme, som de hidtil har gjort, kan jeg forstå.

Man har jo talt så meget i valgkampen om skatteadministration og tre skatteopkrævende led, og nu fjerner vi et. Kan ordføreren bekræfte, at amternes skatteadministration har bestået i, at man én gang om året har sendt ét brev til Told-Skat med oplysning om en skatteprocent? Og kan ordføreren bekræfte, at i det system, man nu lægger op til, skal der hundredtusinder for ikke at sige millioner af registreringer til i datasystemer om træk på sygehuse og sundhed osv., opgørelser og statistikker osv., og at det klart vil blive en fordyrelse af administrationen i den løsning, man lægger op til?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, nu kan det jo være en tro, hr. Per Kaalund går rundt med, at det bliver det.

Nu er det sådan, at når kommunerne nu skal medfinansiere sundhedsvæsenet, som er det, hr. Per Kaalund peger på, så bliver der administration omkring det. Det skal findes en smidig løsning på. Men det er jo i høj grad et incitament til, at kommunerne får interesse i at sænke omkostningerne på sundhedsområdet i stedet for at øge dem, fordi man nu medfinansierer, og vi stopper kassetænkningen i forbindelse med, at det var helt afhængigt af, hvis seng man lå i, afhængigt af, hvem der skulle betale osv. Så det er gode, gedigne ting at fremhæve på den positive side.

Jeg kunne forstå, at hr. Per Kaalund især havde fat i den negative side. Jeg vil så gerne, for nu at give vægt, pege på de positive ting, der kommer ud af det her, som gør, at vi så i øvrigt jo får fjernet en række amter, og at der dermed på sigt er nogle omkostninger i hele det system, der forsvinder, så vi går en god tid i møde med en gennemsigtig offentlig sektor, hvor omkostningerne kan sænkes.

(Kort bemærkning).

Johannes Poulsen (RV):

Jeg ville gerne i forlængelse af det, hr. Morten Østergaard var inde på, endnu en gang spørge hr. Leif Mikkelsen, hvorvidt man fra Venstres side kan give en garanti for, at man ikke i forbindelse med opgaveflytninger, her skatteområdet, vil komme i en situation, hvor effektive kommuner straffes økonomisk.

Som det er lagt op nu, er det jo sådan, at de kommuner, der har været effektive på skatteområdet, kommer i en situation, hvor de, når man flytter opgaven og tager pengene med, reelt skal aflevere flere penge, end de har brugt på opgaven i dag, og de kommuner skal så ud at finde besparelser på andre områder.

Kan Venstre give en garanti for, at effektive kommuner ikke straffes som følge af opgaveflytning?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu skal man være forsigtig med at udstede garantier, ikke mindst fra den her talerstol, så det vil jeg være noget tilbageholdende med.

Nu var det jo sådan med hensyn til effektive kommuner, at hvis det er det billede, hr. Johannes Poulsen tegner, så kunne det jo tyde på, at

man har haft for mange midler til området, hvis man er så effektiv, og så bliver det fastsat til et mindre beløb. Så spørgsmålet er jo, om det blot bliver retfærdigheden, der sker fyldest efter denne her flytning, eller en urimelighed.

Kl. 10.45

Men det er vigtigt, at pengene følger opgaven, og at der en rimelighedsbetragtning i det her. Det går jeg ud fra at de forhandlinger kan resultere i, som nu finder sted.

(Kort bemærkning).

Johannes Poulsen (RV):

Jeg må forstå svaret sådan, at Venstre rent faktisk finder det i orden, at effektive kommuner kan risikere at blive straffet i forbindelse med opgaveløsningen. Det er jeg forbavset over.

Men i forlængelse af det vil jeg gerne spørge, om man ikke hos Venstres ordfører også er opmærksom på den i det hele taget mangel på sammenhæng, der er mellem Venstres opfattelse af, hvad det her vil koste samlet set, og det, som man nu evident ved, det vil koste, fra de signaler, man får fra forskellige kommuner, hvis man ganger dem op til landstal. Alene på it-området taler vi om udgifter, som er måske tre til fem gange større end det, som har været fremme i debatten fra regeringens side og fra Venstres side.

Er det noget, som Venstre kan give tilsagn om, at man vil dyrke yderligere, og at man også vil forholde sig til de reelle tal på det område?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, nu kan jeg ikke bekræfte, at Venstre går ind for, at nogen overhovedet skal straffes. Det er der ingen kommune der i vores optik skal. Det skal foregå så retfærdigt som muligt, og hvis der findes eksempler på, at det ikke er rimeligt, ja, så må det rettes i det forløb, der nu sker. Det vil jeg gerne slå helt fast.

Samlet set omkring økonomien er det først nu, hvor vi om et stykke tid kender det kommunale danmarkskort, at man reelt set kan forholde sig de økonomiske konsekvenser. Det har været efterlyst utallige gange især fra oppositionens side, og det har selvfølgelig været helt urimelige forventninger at have, at man skulle kunne lave den helt store forkromede beregning over det her, når man ikke engang kendte de decentrale enheder.

Det er vi tæt på nu, og derfor er jeg enig med hr. Johannes Poulsen i, at det er værd at forfølge

den sag og det økonomiske perspektiv, når man nu kender grundlaget for det. Så kan vi få en seriøs diskussion, vi kan få en forholden sig til de faktiske tal og ikke sådan en teoretisering, som der har været ført fra oppositionens side indtil nu om, at det sikkert koster en helt forfærdelig masse penge, uden at man overhovedet har kendt det. Der var måske heller ingen, der dengang troede på, at vi kom under 100 kommuner, og det påvirker også denne her beregning.

Så tiden kommer snart, ja.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er lidt i samme spor, fordi for nogle kommuner er tiden jo oprunden. De skal ikke lægges sammen med nogen, de fortsætter som hidtil. Og de har jo modtaget regningen for at aflevere skatteopgaven.

For en lang række kommuner er den regning væsentlig større end det, de ved krone for krone, de har brugt på opgaven, fordi de har været omhyggelige. De har udvist omhu, de har reorganiseret opgaven, så den er så effektiv som overhovedet muligt.

Og hvis sådan en almindelig kommune af mellemstørrelse skal aflevere måske 10, 11, 12 mio. kr. mere, end det har kostet at løse opgaven, synes Venstre så, at det er et udtryk for retfærdighed, rimelighed eller det, som jo står udtrykt i alle lovforslagene, hvis man overhovedet går ind i dem, nemlig at reformen er udgiftsneutral, og at pengene følger opgaven? Ellers synes jeg, at Venstre skulle rådgive de kommuner om, hvor man skal lave den besparelse, der sikrer, at man kan lade det her overskud følge med ind til staten, som nu skal løse opgaven.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er klart, at er der eksempler på, at kommunerne markant bliver udsat for en anden virkelighed end det, der er tiltænkt, så er det værd at justere og se på. Det vil jeg gerne understrege, sådan er det.

Nu er hele skatteområdet jo sådan set en uafhængig sag i forhold til kommunalreformen, ligesom skattecentre osv. er en anden politisk beslutning, hvor de økonomiske aftaler ligger i et andet regi. Og jeg går ud fra, at skatteministeren jo helt klart håndterer den sag. Men det er vigtigt at understrege, at hovedsigtet i det her er, at pengene følger opgaven, og at det er reelle penge, der følger opgaven.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er et meget glædeligt tilsagn, vi får fra Venstre i dag om, at det er den konkrete opgaveløsning i den konkrete kommune, der er udgangspunktet, og ikke en gennemsnitsberegning, for gennemsnitsberegningen vil jo netop straffe effektive kommuner og belønne ineffektive kommuner i forhold til, hvor meget man skal få henholdsvis afgive i forbindelse med den økonomiske regulering ved opgaveflytningen.

Derfor ser vi meget frem til, at Venstre tager initiativ til at sørge for, at skatteministeren får rettet op på det, der i mange kommuner opleves som en meget fundamental uretfærdighed, nemlig at man skal ud og spare på børneinstitutioner, på vuggestuer, hvad det nu kan være, fordi staten gerne vil overtage skatteopgaven.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er en væsentlig diskussion at forholde sig til, i hvor høj grad der arbejdes med gennemsnitsberegninger eller præcise beregninger på opgaven. Nu kan det være vanskeligt i den offentlige sektor præcis at sige, hvilke penge der præcis kan henføres til præcis den opgave i den offentlige administration osv., hvor meget der er henregnet til det. Og derfor er det jo en diskussion, der er værd at tage konkret, men bestemt også for at holde fast i, at denne her kabale skal gå op.

Kl. 10.50

Så jeg vil gerne give tilsagn om, at det er en opgave, der er værd at forfølge, så man oplever så langt som muligt, at det her er retfærdigt, så man kan se tilbage med en opfattelse af, at det her er retfærdigt, det er godt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne forfølge det med skatteskruerne, som var svar til hr. Kaalund, der spurgte, om det ikke er de samme penge, der skal til. Svaret var så, at der bliver en skatteskrue mindre at skruer på. Men når man nu får en særlig sundhedsskat, er det så ikke også en selvstændig skatteskrue, der kan skrues på?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu er der jo ingen selvstændige skruer, der kan skrues på i skatten, så længe vi har en regering, der fører så fornuftig en skattepolitik, at man har skattestop, så det ligger helt fast. Det kan

borgerne være trygge ved, og man må så også i fremtidens eventuelle valg forholde sig til, hvor klogt, hvor modigt man tør noget på området med hensyn til skat. Det synes jeg er en klog disposition at foretage sig som borger eller som vælger.

Men til spørgsmålet om der kan skrues på sundhedsskatten eller ej ligger det meget klart, hvordan kommunernes bidrag skal skrues sammen, hvem der beslutter og kan sige ja og nej til det. Jeg har tro på – det har vi i Venstre, at det er godt – at man har medansvar for omkostningerne og dermed også lyst til at reducere omkostningerne på hele sundhedsområdet, som vi jo godt ved har haft en eksplosiv udvikling i mange år. Så det er et godt nyt værktøj, som forhåbentlig kan påvirke det positivt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg forstår svaret således, at sundhedsomkostningerne nu skal stå stille. For når det bliver en sundhedsskat, og den bliver ramt af skattestop, så er det slut med tillægsbevillinger til sundhedsvæsenet, selv om man gerne vil ind og gøre noget ved ventelisterne og noget andet, hvor der har været sat ret mange penge af både under den forrige regering og under den nuværende regering, men i og med at det nu bliver en slags skat, kan man ikke mere gøre det. Var det sådan, svaret skulle forstås?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu er det jo sådan, at den effektivisering af sundhedssektoren, som er i gang bl.a. via flere aktivitetsbestemte midler, er særdeles effektiv. Vi har set, at det er lykkedes at gennemføre betydelig større aktivitet for de samme penge og dermed nedbringe ventelisterne. Det vil sige, at det ikke er umuligt at effektivisere denne sektor, og det er derfor, det skal forfølges. Der bliver bare en part mere, der får en helt legal interesse i, at de omkostninger ikke bare eksploderer.

Jeg går ud fra, at også fru Karen Klint kender eksemplerne på, at hvem der skal betale afhænger af, hvor man placerer den syge. Den kasse-tænkning får vi fjernet ved det her, så jeg tror, det er et rigtig godt forslag.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Venstres ordfører taler meget varmt for, at der skal indføres medansvar for omkostningerne.

Men hvordan hænger det sammen med de svar, vi fik, da vi var til den tekniske gennemgang af loven hos ministeren om, at kommunerne ikke skal modtage en udspecificeret regning på de sundhedsydelse, som deres borgere har gjort brug af på sygehuse?

Jeg forstår ikke den gennemsligtighed, for hvis kommunerne ikke ved, hvad det er, de betaler for, hvordan skal de så kunne måle, hvordan skal de så kunne finde ud af, om de incitamenter, om de forebyggende tiltag, de har sat i gang med større fokus på genoptræning, på hjemtagning af patienter, virker, når man kun får en stor regning og ikke en udspecificeret regning?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg tror på, at vi får fundet et system, som gør, at kommunerne kan forfølge deres rolle, deres andel og deres eventuelt bedre situation i det. Vi har skabt elementerne til det nu, og så er det balancen mellem så sparsom en administration som muligt, så det ikke bliver en vandring af bilag, og så det, at man alligevel kan se, om det nytter noget at gøre noget for sine borgere, der gør, at man har færre indlæggelser, man har færre træk på sundhedssektoren.

Jeg går ud fra, at spørgeren er helt enig i, at det er et godt og fornemt formål, og at vi ved fælles hjælp gerne skulle nå dertil.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Der er ingen tvivl om, at formålet, retorikken, meningene og hensigterne er ganske udmærkede, men den virkelighed, der vil komme til at opstå i kommunerne og i regionerne, vil, tror jeg, komme til at blive den fuldstændig modsatte. Hvordan skal man vide, hvad man betaler for? Hvordan skal man vide, hvad det er for nogle forebyggende tiltag, man skal sætte ind med, når man ikke får en kinamands chance for at vurdere, om de tiltag, man faktisk stiller med, virker?

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, nu kan jeg høre, nu er vi ovre i tro – det er jo en farlig sag – en tro på, at det går modsat end det, jeg tror på. Nu er virkeligheden den, at vi indfører et system, hvor kommunerne får et medansvar og dermed en legal økonomisk inte-

resse, så lad os nu se, om ikke det virker, om ikke det påvirker situationen, og man får de værktøjer og hele beregningssættet for, hvad man betaler for forskellige operationer og ydelser. Dermed kan man nemt se, om det nytter noget eller ej.

Så jeg tror på, at det her vil flytte noget på hele sundhedsområdet. Derfor er det et godt incitament. Så vi har hver vores tro, kan jeg høre, men er enige om, at det er et godt forslag. Det er glædeligt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren og går til næste ordfører i talerrækken. Det er den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):

Vi har jo H.C. Andersen-år i år. Det var i H.C. Andersens Nattergalen, hvor at H.C. Andersen skrev:

»Og spillemesteren skrev femogtyve bind om kunstfuglen, det var så lærd og så langt, og med de allersværeste kinesiske ord, så alle folk sagde, at de havde læst og forstået det, for ellers havde de jo været dumme og var da blevet dunket på maven.«

Det er vel, eftersom jeg har fået inspiration fra et af medlemmerne af Strukturkommissionen Poul Erik Mouritzen, egentlig en meget god indgang, når vi nu står her med den store reform. Vi har jo fået lov til eller aftalt, at under det her punkt må man også diskutere reformen generelt ud over de to lovforslag, så det vil jeg benytte mig en lille smule af senere efter at have sagt lidt om de to konkrete forslag.

Det er jo meget illustrativt, at vi her starter tirsdag kl. 10.00 i Folketinget, og først på et eller andet tidspunkt i ugen efter påske er vi færdige med mængden af førstebehandlinger til den her strukturreform. Jeg tror godt, vi kan sige, at aldrig nogen sinde har Folketinget kastet sig ud i et så stort, så omfattende lovgivningsprojekt som det, vi står med her.

Jeg kan ikke undlade at have en bekymring for, om der overhovedet er nogen, der har et stort, samlet overblik over, hvad det er, vi er i gang med, og hvad det er, der kommer ud af det her i forhold til de borgere, som det hele handler om.

Det her har jo kun mening, hvis det er sådan, at konsekvensen og resultatet af de her anstrengelser bliver, at borgerne kommer til at opleve, at de får en bedre, en mere velfungerende offent-

lig sektor, som er bedre i stand til at servicere borgerne og på et højere kvalitativt niveau. Det må være det, der er hele målsætningen. Det synes jeg, som jeg skal komme tilbage til senere både i talen her og senere i dag, ikke, at regeringen har været i stand til at løfte nogen former for bevisbyrde for eller sandsynliggørelse af bliver konsekvensen.

Men måtte jeg starte med inddelingsreformen og det, der handler om de to konkrete lovfor-slag, vi har her. Vi er glade for i Socialdemokrati-et, at vi lykkedes med at få en aftale om den geo-grafiske inddeling. Det er ikke en ny erkendelse, fordi vi nu havde valgt i februar. Faktisk stillede jeg nogle spørgsmål til indenrigsministeren i de-cember, hvor jeg i begrundelserne gjorde en hel del ud af, at jeg synes, det ville være meget, meget betænkeligt, hvis et snævert flertal i lukkede rum satte sig ned og tegnede nogle streger, selv-følgelig med indspil fra kommunerne, men også med mange udestående spørgsmål, som gerne skulle være langtidsholdbare, altså også kunne stå sin prøve nogle årtier ind i fremtiden.

Kl. 11.00

Jeg synes ikke, at det svar, jeg dengang fik af indenrigsministeren, på nogen måde gav et sig-nal om åbenhed med hensyn til at diskutere det med resten af Folketinget, og jeg havde gerne set, at den aftale, vi har indgået, havde været endnu bredere og også havde været med de sid-ste partier, som ikke har været med i den aftale, vi har indgået.

Men jeg skal glæde mig over, at regeringen ef-ter valget var indstillet på at sætte sig ned med i hvert fald Det Radikale Venstre og Socialdemo-kratiet for at diskutere inddelingen.

Hr. Leif Mikkelsen har været rundt om, hvad det er for elementer, der er indeholdt i den afta-le. Flertallet af de kommuner, som der er kommet indstilling fra ude fra landet, er i princippet godkendt – juraen er først på plads, når lovene er på plads. Der er en række kommuner, hvor man kan sige, at der sker et eftersyn af en, man vel godt kan tillade sig at kalde en klog gammel mand, Thorkild Simonsen, tidligere borgmester, tidligere KL-formand, tidligere indenrigsmini-ster, der er respekteret over det hele. Jeg tror, det er et rigtig klogt valg, at det er Thorkild Simon-sen, der har fået den opgave. Det er slet ikke til at forestille sig, at Thorkild Simonsen kommer ind ad døren, og at man starter med at skælde ham ud. Det tror jeg er et godt udgangspunkt, når der er tale om svære problemer og diskussi-oner af den her karakter.

Så har vi respekteret, at der er en række hjør-ner, typisk sogne og skoledistrikter, hvor der har været meget kraftige borgerreaktioner, som vi ikke mindst i Folketingets Kommunaludvalg har mødt; en lang stribe af deputationer, der har fortalt og forklaret, hvad de har foretaget sig, ofte med dokumentation for en stærk folkelig opbakning til et ønske om, at kommunegrænsen skulle være et lidt andet sted. Det er i stor ud-strækning respekteret i den aftale, vi har indgå-et, således at det bliver folkeafstemninger, der kommer til at afgøre, hvilken kommune disse dele af en eksisterende kommune kommer til at høre til.

Endelig er der også et par opgaver til ministe-ren. Ministeren skal klare problemet ovre i Holmsland med hensyn til sammenlægningen med Ringkøbing, og vi har indgået en principaf-tale om, at også Værløse og Farum skal sam-menlægges. Det er helt bevidst, at det ikke er en opgave, der er overladt til Thorkild Simonsen. Vi må sige, at det er en opgave, hvor man skal have hele værkøjsskassen med sig, en værkøjs-kasse, som kun en minister er i besiddelse af, og derfor er den opgave, som ministeren har, at få skabt et grundlag, som er fair, ordentligt og ri-meligt også for værløseborgerne.

Jeg vil gerne udtrykke min forståelse for de reaktioner, som vi har fået. Jeg har faktisk brugt mange, mange timer de seneste dage, efter at vi indgik aftalen, til at være på mail med forskelli-ge borgere i Værløse og har også mødt nogle af dem. Derfor må vi også sige, at den aftale først er på plads, når ministeren kommer tilbage med et beslutningsgrundlag, som kredsen af forligs-partier accepterer og godkender. Det er den op-gave, ministeren har, og jeg skal sådan set ikke blande mig mere i det på nuværende tidspunkt, fordi det er ministerens opgave.

Måske kan jeg lige komme med den sidebe-mærkning, at jeg har ladet mig fortælle, at der er nogle i Værløse, bl.a. borgmesteren på et større møde, der har udtrykt, at det her måtte være no-get, som Socialdemokraterne havde fundet på. Desuagtet min beundring for Venstre med hen-syn til at sikre, at deres bagland altid skyder på oppositionen i stedet for på regeringen, vil jeg gerne demtere dette, og jeg er sikker på, at mi-nisteren også gerne vil bekræfte, at det ikke for-holder sig sådan. Det, vi har stillet krav om, er, at vi, inden den beslutning bliver truffet, kender vilkårene. Det er ministerens opgave at efter-komme det.

Så er der en enkelt bemærkning til lovforslaget om forpligtende kommunale samarbejder. Det er altså noget rod, og derfor skal jeg også glæde mig over, at det reelt kun er to kommuner, der har ladet sig friste af det rod, nemlig Vallensbæk, der har lavet en forpligtende aftale med Ishøj, og Dragør, der har lavet en forpligtende aftale med Tårnby.

Kl. 11.05

Jeg er spændt på, om ikke de i de kommende år af egen drift vil finde ud af, at det måske ikke er den klogeste beslutning, de har truffet, men hvis det er det, vil jeg tro, at der vil være et flertal i Folketinget, der vil være parat til at tage venligt imod en anmodning om, at de måske lægger sig sammen på et senere tidspunkt.

Den anden gruppe, der er inden for det, vi kan kalde forpligtende kommunalt samarbejde, er økommuner, og der er den anden problemstilling. Vi har selv i forløbet forfægtet, at det var rigtigt, at man her satte andre vilkår end på fastlandet.

Så vil jeg godt vende mig mod det mere generelle. Den reform, vi her står med, består jo reelt af tre reformer. Der, hvor vi har indgået en bredere aftale, er der tale om reform et, som vi kan kalde inddelingsreformen. Så er der reform to, som er opgaverreformen. Og så er der endelig reform tre, finansierings- og byrdefordelingsreformen.

Jeg vil gerne vende mig lidt mod opgavedelen, som jeg også vender tilbage til i senere taler her i dag. Jeg synes, at vi må konstatere, at der er meget, meget stærke elementer i den her reform, der er det modsatte af det, der indgår i salgsmaterialet, at der er meget stærke elementer af centralisering og ikke decentralisering og mere nærdemokrati i den her reform. Med et meget enkelt billede kan det illustreres ved, at vi ser på, hvad der sker med de ansatte, der flyttes rundt. Der flyttes faktisk 20.000 ansatte fra kommunerne og fra de nuværende amter til staten, hvorimod nettotilvæksten af medarbejdere hos kommunerne kun er ca. 8.000.

Det er også noget, der har taget meget plads blandt de eksperter og sagkyndige, der har fulgt den her debat. Eksempelvis kan vi tage professor Ove Kaj Pedersen, der til Ritzau den 25. maj 2004 sagde, at regeringens udspil til kommunalreform i virkeligheden er en statsreform til at centralisere magten.

Eller vi kan tage Jørgen Grønnegård Christensen, professor i statskundskab på Aarhus Universitet, der til Børsen den 24. maj 2004 siger, at

der er tale om en ganske markant centralisering i forhold til, hvad vi kender i dag. Udspillet vil gøre det muligt for politikere at gribe ind overalt på det lokale niveau.

Så billedet af, at det her er vor histories største decentralisering, må vi sige bestemt ikke er det billede, vi kan se, når vi læser indholdet.

Så er der diskussionen om én indgang, som er tiltalende. Det skal give klarhed og enkelhed for borgerne: Hvor går man hen? Hvor får man løst sine problemer? Men også der må vi sige, at salgsmaterialet ikke rigtig svarer til indholdet. Eksempelvis må vi ud fra de vurderinger, der er, påregne at ca. 1 million mennesker, der henvender sig til de kommunale borgerservicecentre på skatteområdet, kun vil blive henvist til de statslige centre, som kan ligge frygtelig langt borte i dele af landet. Eksempelvis kan man nede i Sønderjylland få en afstand på næsten 100 km. Der er dele af landet, hvor man må regne med at tage fri i hvert fald en hel dag, hvis man skal befordres af kollektiv trafik. Jeg tror ikke, at man vil opleve det som den største forenkling.

På beskæftigelsesområdet synes vi der er stor uklarhed om, hvad der egentlig kommer ud af det. Med hensyn til vores socialt mest udsatte grupper er spørgsmålet, om de kan få den uvildige rådgivning, og om der overhovedet bliver penge til de rigtige tilbud.

På miljø- og planlægningsområdet må vi desværre erkende, at man forlader armslængdeprincippet. Man splitter de faglige miljøer, og det kan fremover forventes, at der skal afvejes mod lokale økonomiske interesser, når miljøhensynene skal vurderes. Jeg synes, der er meget spillet højt spil med natur og miljø og det åbne land.

Kl. 11.10

Med hensyn til trafikken på vejene gælder det for de store indfaldsveje til København, at vi får et hav af vejmyndigheder, hvor vi i dag har en eller højst to vejmyndigheder. Der er mange ting at se på der.

Sundhedsområdet skal jeg ikke beskæftige mig med her, for det vender jeg tilbage til i en senere tale.

Så er der hele finansierings- og byrdefordelingsreformen, hvor vi må sige, at vi jo ikke ved så meget om det. Når der den 15. november 2005 er valg lokalpolitisk, kan man skrive sine valgprogrammer, have sine gode ønsker, men man aner intet om økonomien i den konkrete kommune, man stiller op i. Det synes jeg er uholdbart, og det var en af de vigtige grunde til, at vi

mente, at vi måtte forlade forhandlingsbordet, for vi kan ikke spille hasard på den måde med vores velfærdssamfund.

Jeg har mange andre ting, jeg gerne ville have taget med i ordførertalen, men 15 minutter går meget hurtigere på talerstolen end for dem, der lytter, og derfor vil jeg i senere ordførertaler vende tilbage for at samle op på de dele, jeg ikke har nået i den første runde.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi siger tak til ordføreren og beder ordføreren blive stående. Der er foreløbig tre korte bemærkninger. De er fra fru Anne Baastrup, hr. Leif Mikkelsen og hr. Christian Wedell-Neergaard.

Først fru Anne Baastrup. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Vi er i SF et langt stykke ad vejen enige med Socialdemokraterne og den tale, som hr. Ole Stavad nu har holdt, men der er en ting, der undrer mig, og jeg synes, Socialdemokratiet er kommet ud i noget snavs.

Hvor meget fik Socialdemokratiet i virkeligheden at vide om Værløses aktiviteter – hvis de fik et nej til at være alene, hvis det blev erkendt, at de ikke var bæredygtige i sig selv – i forbindelse med at de rent faktisk havde muligheden for at indgå et forpligtende samarbejde med enten Lyngby eller Gladsaxe? Fik man under handlingerne overhovedet den information? Og hvis man fik den information, hvorfor synes man så alligevel, at der skal være et tvangsægteskab med Farum?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg så ikke korrespondancen mellem Værløse og Indenrigsministeriet forud for, at aftalen blev indgået. Jeg tror, at jeg kunne have fået lov at se den, hvis jeg havde spurgt. Jeg må også helt erkende, at jeg faktisk ikke var opmærksom på, at der foran »20.000 indbyggere« i de breve, der var sendt ud i juni, stod et »cirka«. Og jeg tror såmænd, at det, når ikke jeg har været opmærksom på det, er, fordi der jo ikke har været den problemstilling andre steder i landet. Men det ændrer ikke ved, at der er en problemstilling i Værløse-Farum, der skal løses, og det er så det, som ministeren har fået som opgave.

Der er ikke noget på plads der, før vi kan sige, at der er skabt et grundlag, som partierne bag den aftale, vi har indgået, også har sagt ja til, så

også borgerne i Værløse får en ordentlig behandling og ikke skal betale for alle de ulykker, som man har set oprullet i Farum.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet ikke har fået fyldestgørende oplysninger. Det er så o.k. Så går jeg ud fra, at man inddrager dem i overvejelserne om, hvorvidt der skal indgås tvangsægteskab mellem Værløse og Farum. Men det, jeg så ikke forstår, er, hvordan kan det være, at man så bare accepterer blankt, at Vallensbæk, som jo ikke er oppe på de 20.000 indbyggere, og hvis tal slet ikke er så flotte som Værløses, ikke skal indgå tvangsægteskab med Ishøj, hvor Ishøj jo klart har udtrykt, at det ville, de frygtelig gerne. Hvorfor står man af der? Når man nu er i gang med at lave tvangsægteskaber, synes jeg, det ville være naturligt at tage Vallensbæk og lige slå den sammen med Ishøj. Hvad er grunden til, at man ikke gjorde det?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Som fru Anne Baastrup ved, er præmisserne for også den del, der handler om geografi, en del af aftalen mellem de to regeringspartier og Dansk Folkeparti, som betyder, at der blev sendt breve ud til alle kommuner i slutningen af juni måned. Der må man nøjternt sige, at Vallensbæk har levet op til betingelserne og har indgået en frivillig aftale med Ishøj, og at der, når man kigger på kortet omkring Vallensbæk-Ishøj, ikke er nogen tilbageværende uløste problemer, som ville gøre, at man var nødt til at gå ind at ændre på det, der er kommet som indstillinger. Det er sådan, jeg ser det. Vi har heller ikke fået borgerhenvendelser eller andet fra de pågældende områder i Kommunaludvalget, som udtrykker, at vi skulle tage det op til diskussion.

KI. 11.15

Vi har sådan set ikke ønsket at deltage i nogen form for usikkerhed, hvor man kunne undgå det. Vi har faktisk kæmpet for mindre usikkerhed, end denne her aftale på visse områder har efterladt.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg vil godt lidt forfølge det, hr. Ole Stavad var inde på her til sidst om, at Socialdemokratiet forlod forhandlingerne – og hr. Ole Stavad næv-

nede i sit spørgsmål til mig, at det så åbenbart kun var justeringer, der var tale om nu.

Jeg vil godt spørge hr. Ole Stavad med hensyn til det forslag, der ligger nu, som regeringen og Dansk Folkeparti står bag, og som Socialdemokratiet et langt stykke af vejen var med til at forhandle: Kan hr. Ole Stavad ikke bekræfte, at det, regeringen har lagt frem, ligger meget i forlængelse af det, Socialdemokratiet selv har sat fingeraftryk på og dermed selv er nået næsten til vejs ende med?

Hr. Ole Stavad peger her i dag på, at det var økonomien – eller mangelen på oversigt, eller hvad det var – der gjorde udslaget. Hvis det er rigtigt, så er det vel bare om at få afklaret økonomien, få kendskab til den, når danmarkskortet er på plads, og dermed er vi nået frem til et andet svar på min invitation til at indgå i det, Socialdemokratiet i bund og grund selv har været med til at forme.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes, at vi faktisk ret ofte møder Venstre-folk, der rammes af deres egen propaganda på den måde, at de begynder at tro på den, selv når de siger ting, der ikke er rigtige.

Den propaganda, som blev ført massivt efter sammenbruddet tilbage i juni måned – som jeg sådan set ikke havde tænkt mig at tvære så meget rundt i i dag, men jeg gør det gerne, vil jeg sige til hr. Leif Mikkelsen – om, at vi var to centimeter fra målstregen, så blev det alligevel måske lige lidt nok, og så blev det senere to meter fra målstregen i forhold til at være enige, er en propaganda, som er usand.

Jeg vil ikke afvise, at hr. Leif Mikkelsen, som jo på det tidspunkt ikke var kommunalordfører og derfor ikke sad med ved bordet, måske er blevet ramt af den usande propaganda, som Venstres øvrige medlemmer har ført på banen. Derfor er jeg selvfølgelig taknemlig for, at jeg ved, at hr. Leif Mikkelsen med den anstændighed, han ellers står for, ikke oftere vil gentage det synspunkt.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg synes, det er vigtigt at forfølge det her, for når nu hr. Ole Stavad gør det til et stort problem og taler om en stor uenighed, så mener jeg ikke, det var det, orienteringen og signalerne gik på, hverken i pressen eller andre steder. Der var det en væsentlig flytning af forslaget.

Hr. Ole Stavad vil vide, hvad det var for et forslag, regeringen lagde frem, og hvilke ændringer der er sket. De er ret markante, bl.a. i kraft af Socialdemokratiets tilstedeværelse i mødelokalet. Og derfor undrer det mig meget, at der nu bliver gjort mere og mere ud af de her to centimeter og to meter. Det kunne lyde, som om det bare er et forsøg på at finde en dårlig undskyldning for ikke at tage et medansvar for indretningen af den offentlige sektor. Jeg vil gerne beklage, hvis Socialdemokratiet vælger den attitude oven på en udstrakt hånd.

Vi har et flertal for at gennemføre det, det er klart, alligevel ønsker vi, at Socialdemokratiet påtager sig sit medansvar, ikke mindst i lyset af Socialdemokratiets fylde i kommunerne, i det decentrale led i Danmark. Der har jo da været en pæn fylde indtil nu.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hr. Leif Mikkelsen har ret i én ting, nemlig at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet strakte sig utrolig langt for om muligt at være med i en strukturreform, for vi syntes, at det næsten ikke var til at holde ud at se, at en reform, der var så omfattende, som havde en så langtrækkende virkning for det danske samfund, og som tog fat i noget af det, vi kan kalde ædelstene i vores velfærdssamfund, skulle gennemføres af et snævert flertal. Derfor strakte vi os vanvittig langt.

Hvis hr. Leif Mikkelsen ville læse det, som blev udsendt i en fælles meddelelse af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i juni måned – det er ikke efterrationaliseringer, det var i juni måned – umiddelbart efter sammenbruddet, ville han kunne se en meget lang stribe af punkter, jeg kan ikke huske, om det er 16 eller 18 punkter. Hvis hr. Leif Mikkelsen har brug for det for ikke at komme til at gå med forkerte oplysninger ud til Venstres bagland, vil jeg gerne sørge for, han bliver skænket en kopi af den meddelelse, men den er over et halvt år gammel.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg hører også til dem, der gerne så, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var med i det, jeg kalder for opgaverereformen, og derfor må vi have frem nu, hvad det er, der gør, at man ikke ønsker at tilslutte sig den del af forliget.

Hr. Ole Stavad taler her om en kraftig centralisering. Det er jeg dybt uenig i. Er det i virkeligheden ikke sådan, at hovedindholdet i reformen, nemlig det at gå fra tre til to skatteudskrivende led og det at nedlægge de nuværende amter, i virkeligheden er til hinder for Socialdemokratiets medvirken i det, vi kan kalde for opgaverformen?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg erkender gerne, at vi tilsyneladende er meget dårlige pædagoger, da jeg ikke vil tilskrive spørgeren nogen form for tungnemhed. For vi har jo meddelt vidt og bredt og alle de steder, vi kunne få chancen for det, hvad det drejer sig om på miljøområdet, socialområdet, beskæftigelsesområdet og hele sundhedsområdet, derunder ikke mindst finansieringen og den mærkelige måde, man skruer det sammen på. Så hvis der skulle blive brug for, at vi sætter os over en kop kaffe, for at vi kan være sikre på, at vi ikke misforstår hinanden og taler forbi hinanden, så er jeg altid parat til sådan en.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er i hvert fald en forhindring for det videre samarbejde, hvis ordføreren bliver ved med at tale ned til spørgeren på den måde.

Jeg vil bare spørge: Hvad skal der til, for at Socialdemokratiet kan medvirke til en opgaverreform, således som den er fremlagt? Kunne man ikke få et par eksempler fra hr. Ole Stavad?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg beklager, hvis spørgeren opfatter det sådan, at jeg taler ned til ham. Det var bestemt ikke til sigtet. Men en lille smule godt humør kan vi vel også godt tage med ind i Folketinget en gang imellem.

Vi fremlagde faktisk et samlet udspil fra Socialdemokratiet – i øvrigt ikke et, der kom til verden over en nat, men et udspil, som var udarbejdet af et udvalg, vi havde nedsat i Socialdemokratiet, der arbejdede mere end et år med kommunalfolk, med amtsfolk, med organisationsfolk og med nogle af os fra folketingsgruppen. Og hovedbestyrelsen vedtog det i januar måned 2004.

Det var vores udgangspunkt for forhandlingerne, men vi rykkede os meget, meget langt fra det udgangspunkt for overhovedet at prøve at

nå en aftale. Det ønskede regeringen ikke. Og det fremgår, at miljøområdet er et problem, altså den måde, man placerer det på, og på det sociale område har vi brug for en sikkerhed for, at vore mest sårbare grupper kan få en mindst lige så god behandling i det nye system. Og sådan kan vi tage det område for område.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Men ikke flere i denne omgang. Så er det fru Line Barfod, værsgo.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Ole Stavad fortalte meget om betydningen af at lytte til borgerne i forbindelse med de geografiske sammenlægninger, hvor vigtigt det var at lytte til, hvad der kom af folkeafstemninger osv. – måske lige med undtagelse af Værløse og Farum, hvor man så afventer ministerens store indsats. Vi andre er også meget spændt på, hvad der kommer til at ske, når indenrigsministeren skal ud og se, hvad han kan gøre i forhold til Farum og Værløse og tvangsægteskabet der.

Men det, jeg gerne vil spørge hr. Ole Stavad om, er: når nu man skal lytte til folkeafstemninger i forhold til geografien, hvad er så hr. Ole Stavads indstilling i forhold til en folkeafstemning om selve denne kæmpe ændring – hvor hr. Ole Stavad jo har gennemgået det ene kritikpunkt efter det andet – hvis regeringen og Dansk Folkeparti virkelig gennemfører denne totalt gennemgribende ændring af hele samfundet, uden at vi aner, hvordan økonomi og andet kommer til at være? Vil Socialdemokratiet så holde den mulighed åben, at det kan blive nødvendigt at bruge grundlovens mulighed for at sende hele reformen ud til en folkeafstemning?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Man skal altid holde grundlovens muligheder åbne i forhold til, hvad det er for en handlemulighed, vi har, men som fru Line Barfod ved, er det et instrument i grundloven, som vi behandler med stor forsigtighed. Det vil jeg også tilråde at vi gør fremover. Vi kan jo først tage stilling, når lovforslagene er vedtaget. Vi kan først sætte det i værk, når lovforslagene er vedtaget. Og jeg har lidt svært ved helt at se, hvad det skal være for et lovforslag, hvordan vi kan sikre temaet.

Derudover kan man også sige, selv om man selvfølgelig ikke skal lade sig påvirke af det sådan umiddelbart, at det kan være en kompleks-

tet, at sådan en folkeafstemning jo nærmest uundgåeligt ville komme i juli måned, sådan som grundlovens regler er lavet, og at hvis ikke der er mindst 30 pct. af alle stemmeberettigede, der følger indstillingen fra fru Line Barfod og mig om at stemme nej, så bliver det alligevel vedtaget.

Kl. 11.25

Så jeg tror, at fru Line Barfod lige skal bruge lidt tid – ligesom vi gør det – til at tænke sig om.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Fru Line Barfod for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes altid, det er vigtigt at tænke sig om og se grundigt på, hvordan man kan gennemføre tingene i praksis. Man kan sige, at det jo er et af de store problemer med denne her reform, at hver eneste gang vi spørger regeringen om, hvordan den skal gennemføres i praksis, kan den ikke svare os. Men jeg er glad for, at hr. Ole Stavad holder muligheden åben.

Så vil jeg bare høre, om hr. Ole Stavad mener, at der er andre måder, hvorpå vi kan få befolkningen til virkelig at få mulighed for at gennemdiskutere denne reform og få indflydelse på den, så man ikke gennemfører så omfattende ændringer, uden at borgerne har fået mulighed for at blive hørt, og hvor et flertal bare kan gennemtvinge det hen over hovedet på borgerne, uden at nogen reelt har været ude og diskutere med borgerne, om det virkelig er det, de ønsker.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ville nok formulere mig sådan, at vi ikke definitivt har lukket muligheden. Jeg tror, der er en nuanceforskel i det.

Men så vil jeg i øvrigt sige, at det, vi vil bruge kræfterne på, og det håber jeg vi kan gøre i fællesskab, er at prøve at lægge maksimalt pres på regeringen for at få alle de ændringer ind, som det overhovedet er muligt at få ind. Og hvis det kan lykkes at få denne her diskussion også med bredere dele af befolkningen, som bliver meget påvirket af det, og hvis det kan lykkes at få presen til at interessere sig for indholdet og ikke kun for streger på et landkort og sådan noget, så vil jeg ikke afvise, at det her kan blive så besværligt for regeringen, at den også kan se en interesse i på et tidspunkt at sætte sig ned og ændre på

nogle af de der ting, som jeg mener er helt uacceptable.

Den mulighed vil jeg i hvert fald holde åben, og derfor mener jeg først, vi kender resultatet, når vi kommer væsentlig længere hen i denne her proces.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

En af de ting, hr. Ole Stavad og Socialdemokraterne det sidste trekvarter års tid har brugt som argument imod den her kommunalreform, er jo, at der ikke er sikkerhed omkring økonomien. Og man har specielt hæftet sig ved, at der jo selvfølgelig vil være omkostninger ved at gennemføre sådan en reform her – specielt på kort sigt – ved indkøring og edb-udgifter osv.

Derfor vil jeg spørge hr. Ole Stavad, om han har haft lejlighed til at se Børsen i dag, for et af de eksempler, der har været brugt for at vise, hvor galt det kan gå, er jo Bornholm, som har været igennem en sammenlægning. De er nu nået frem til – ifølge dem selv – at de har haft meget, meget store økonomiske fordele ved at lave den sammenlægning.

Jeg kender ikke noget nærmere til de her tal, men de opgør selv udgifterne, de har haft, til 34,6 mio. kr. og indtægterne eller besparelserne til 82,6 mio. kr. Giver det anledning til overvejelser i Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nej, det bekræfter vel sådan set os, for hvis hr. Thulesen Dahl ser på det, der skete på Bornholm, så vil han se, at det jo var en inddelingsreform, hvor man lagde de fem kommuner sammen og i øvrigt også det gamle amt. Det kan man se der kommer noget synenergi ud af, hvis man tager udgangspunkt i den artikel, der er i Børsen i dag. Det er jo det, vi lige har lavet en aftale om, inddelingsdelen. Men der, hvor usikkerheden henstår, er jo i alt det, man vælter rundt i øvrigt, som slet ikke har noget med Bornholm at gøre.

Så vi føler os sådan set ret kraftigt bekræftet i det udgangspunkt, vi har haft for hele den her diskussion, nemlig at det var rigtigt at tænke i mere robuste kommuner, og at der også var nogle synergieffekter, nogle gevinster at hente.

Jeg har ikke set andet end artiklen i Børsen, men hvis det er sådan, at den er veldokumenteret og tallene er i orden og sådan noget, så er det jo en bekræftelse af det, og det er slet ikke over-

raskende. Man skal bare investere, inden man også får gevinst.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for sin anden korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver en smule forvirret. Hr. Ole Stavad og Socialdemokratiet har nu i trekvart år fortalt befolkningen, at det at lave en kommunalreform er så dyrt så dyrt, at det bare koster en masse penge, og at alle de der gevinster, der tales om, kan man måske skyde en hvid pind efter osv. Det har jo været en fortælling om alle dårligdommene.

Men det, jeg nu kan forstå på hr. Ole Stavad, er, at man fuldstændig anerkender, at der selvfølgelig er en masse rationaliseringsgevinster. De skriver, at bare det, at der er færre politikere, dækker ifølge deres egen opgørelse omkostningerne ved it-investeringer og samkøring af edb-systemer, og en meget væsentlig del af den opgave, som mange kommuner er i gang med netop nu, er jo på it-siden samkøring af edb-registre.

Kl. 11.30

Der kan jeg nu forstå, at hr. Ole Stavad fuldstændig anerkender, at selvfølgelig giver det store gevinster at gå igennem den øvelse, som pågår, og lige præcis det viser bornholmeksemplet – og så er det alt muligt andet, der er galt. Det synes jeg er en fin klargøring fra hr. Ole Stavads side.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så har ordføreren 1 minut til at svare.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hvis bare hr. Thulesen Dahl ville holde sig til det, vi har sagt. Vi har sådan set sagt, at der skal investeres inden – altså, det koster at lave sammenlægninger; det ved man fra virksomheder osv.

Jeg er meget, meget skeptisk, vil jeg godt sige, med hensyn til den ene milliard kroner, der skønsomt er angivet i bemærkningerne til lovforslaget. Det vil jeg tvivle meget på holder. Der er, hvis man griber tingene rigtigt an, nogle gevinster, men hr. Thulesen Dahl skal jo heller ikke glemme, at på Bornholm var noget af det,

man eksempelvis skred til som det første, at lukke små skoler.

Noget af det, vi godt kan være bekymrede for hos os, er, hvis konsekvensen af det her bliver, at gevinsten kommer der, hvor man servicerer ude i yderområderne med de små skoler, med de små sygehuse osv., og jeg ville jo sådan set være undrende, hvis det er sådan, at hr. Thulesen Dahl ikke også synes, at det er et problem. Det er bl.a. der, der kommer en gevinst på Bornholm.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så går vi til den tredje ordfører, og det er hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg føler mig selvfølgelig lige foranlediget til at give hr. Ole Stavad et svar på det sidste, han var inde på. Jeg forsøgte sådan set med hensyn til artiklen i Børsen i dag at henlede hr. Ole Stavads opmærksomhed på, at hvis man alene tog det, man sparede ved færre politikere ud, så svarede det nogenlunde til de udgifter, de selv opgør, at de har på samkøring af edb-systemer og it-investeringer. Det har sådan set ikke noget med små skoler at gøre; det er en helt anden diskussion. Jeg synes bare, at det sætter hele diskussionen om økonomien i det her projekt i et lidt andet lys end det, vi har hørt indtil nu, og det synes jeg såmænd er ganske, ganske godt.

Med hensyn til de lovforslag, vi behandler her, er vi jo enige om, at vi også tager en lidt mere generel tilgang til kommunalreformen i forbindelse med behandlingen af de her lovforslag, L 68 og L 69.

Vi må sige, at vi sådan ganske overordnet synes, at vi står med en ganske god aftale om en kommunalreform, en aftale, der blev indgået sidste sommer og nu udmøntes i lovforslag.

Der var meget snak i processen om, at vi skulle have en større folkelig inddragelse omkring det her projekt. Det har vi også syntes var al kamp værd, og derfor har vi også gjort, hvad vi kunne, og gør også gerne, hvad vi kan, for at sikre, at denne her reform hviler på en god folkelig forankring og meget gerne en stor folkelig deltagelse, hvor man virkelig føler, at det gør en forskel at tage del i diskussionen.

Jeg gjorde selv det i den folketingsvalgkamp, vi jo netop har været igennem, at jeg stort set på hvert eneste vælgermøde, jeg var til, tog spørgsmålet om kommunalreformen op, fordi jeg syn-

tes, det var væsentligt, at vi også fik det element med i folketingsvalgkampen.

Det var også sådan – det kan vi huske fra åbningsdebatten tilbage i oktober – at der var en del partier herinde i Folketinget, der direkte opfordrede til, at der skulle være folketingsvalg, inden vi gik i gang med lovbehandlingen her, lige præcis for at alle, der ønskede at diskutere denne her reform, kunne inddrages i diskussionen. Folketingsvalgkampen har nu fundet sted, før vi går i gang med lovbehandlingen, og jeg håber, at flere end jeg – det er jeg sikker på – har benyttet den anledning til at prøve at få bredt diskussionen ud.

Desværre viste det sig jo, at det faktisk var svært at få den diskussion til for alvor at bide sig fast i folketingsvalgkampen; det kan vi meget beklage. Men der var en ting, der gik igen i valgkampen, og som reformen her i hvert fald afkræfter, og det var det budskab, at vi er inde i en periode i dansk politik, hvor der er reformpause. Det var noget, der gik igen i valgkampen, det var noget, man virkelig skulle forholde sig til, at der var reformpause i Danmark.

Når vi ser på den dyne af lovforslag, som vi behandler over de kommende uger her ved førstebehandlinger, må man jo om noget sige, at vi bestemt ikke er inde i en periode med reformpause. Tværtimod har vi jo her at gøre med en meget, meget stor og omfangsrig reform, som kommer til at belaste mange med hensyn til den arbejdsproces, der ligger i det, men også give en masse muligheder, som vi skal sørge for at få indhøstet.

Kl. 11.35

Det er en meget, meget stor opgave, der ligger foran os, og jeg vil gerne understrege, at det, vi står med, er en del af en proces, som startede, da Strukturkommissionen kom med sin rapport i starten af 2004, og som gik igennem forhandlingerne i foråret, indtil vi fik aftalen i juni måned sidste sommer mellem regeringen og Dansk Folkeparti, en proces, der så i virkeligheden har været efterfulgt af en masse arbejde ude lokalt, primært selvfølgelig i forbindelse med at finde ud af, hvem man nu skal være sammen med, og måske en erkendelse af, at det med forpligtende samarbejde ikke var det, man ville, man ville hellere ind i en sammenlægningsproces, og hvem skal det så være med? Mange steder synes vi også, det har været fint, at man har holdt lokale folkeafstemninger.

En masse omkring de her sammenlægningsplaner har nu afstedkommet, at vi har et bedre

overblik dels i forhold til det kommunale landkort, dels i forhold til det lovgrundlag, som nu ligger på Folketingets bord til de førstebehandlinger, som finder sted i dag og senere.

Vi vil bestemt ikke på trods af, at vi har været alt det her igennem indtil nu, undervurdere omfanget af det arbejde, der også står foran os. En meget, meget stor del af det arbejde, der er foregået indtil nu, er jo alene det forberedende arbejde. En meget, meget stor del af arbejdsindsatsen i forbindelse med at få det her vellykket bragt i hus ligger jo foran os. Folketingspolitikere kan gøre deres del, men en meget stor del af arbejdet ligger jo ude decentralt hos de mennesker, det her vedrører.

I forbindelse med den proces, der ligger foran os, synes vi, det er ganske, ganske glimrende, at der er mange med en sund skepsis. Det er også fint, at det kommer til udtryk også under en behandling som den, vi har i dag, for det skærper alles opmærksomhed på, at vi skal gøre det her så godt, som vi overhovedet kan.

Når jeg bruger denne indledning til denne her debat, så er det jo selvfølgelig for at understrege, at når vi laver en kommunalreform, så gør vi det ikke for vores egen skyld. Vi gør det ikke, fordi der er nogle politikere, der skal kunne sætte et fingeraftryk på en lovgivning og sige: Der var jeg i den periode, hvor vi lavede en stor kommunalreform. Vi skal alene være drevet af, at vi laver en reform for at kunne give en bedre offentlig service, for at give befolkningen en bedre service for de penge, de indbetaler til den offentlige sektor. Specielt i forhold til de grupper i vort samfund, der har mest krav på hjælp fra det offentlige, altså de mest udsatte grupper, har vi et ansvar for at gøre tingene bedre, end vi gør i dag.

Det er på den baggrund, vi mener, at det er en nødvendig reform, vi har været med til at lave, altså at vi indfører en bedre service specielt for de grupper, der har aller mest behov.

En drivende kraft for os med hensyn til at sikre det er, at vi opererer med færre gråzoner, færre blindgyder, som den enkelte kan blive viklet ind i, og som gør, at man ikke har tilstrækkelig fokus på, hvad det er, det enkelte menneske faktisk har brug for for at kunne komme videre med sit liv. Der tror vi på, at den måde at knytte tingene sammen på, som ligger i denne her kommunalreform, i virkeligheden gør tingene bedre.

Det helt grundlæggende – og det er jo også der, vandene har måttet skilles i forhold til andre

partier herinde – er, at vi har en grundlæggende tro på, at kommunerne ønsker at gøre det godt og også kan gøre det godt. Det er jo derfor, vi ikke har haft den der meget store modstand imod at lægge en mængde nye opgaver ud til kommunerne. Vi tror faktisk på, at de kommunale repræsentanter, som er dem, der er de direkte første valgte for borgerne og er dem, der er tættest på borgerne, har en meget, meget stor interesse i at kunne vise borgerne i den kommune, de bor i, at de faktisk kan løfte opgaven. Der er større synlighed om den enkeltes behov, når det foregår så lokalt som muligt. Det er meget nemmere for naboer og venner og såmænd også lokalpresse at kunne se, at en person ikke får den hjælp, der er nødvendig, og gå til de lokale politikere, der så har et meget stort ansvar for at gøre noget ved det.

Men andre har haft den tro, at kommunerne ikke ville kunne klare opgaven. Nogle har haft den tro, at kommunerne i fremtiden ville være for små til at kunne løse opgaverne. Der synes jeg egentlig, at den proces, der har været det sidste godt halve år i kommunerne, jo må modbevise eller i hvert fald gøre nogle af de skeptikere til skamme, der har sagt, at kommunerne ville blive for små.

For der har været én grundlæggende ting, der er gået igen med hensyn til kommunernes arbejde med kommunalreformen, og det er, at de har gjort sig større, end vi nogen sinde havde drømt om at de ville. Det har de gjort af egen drift, det har de gjort ud fra eget ønske, og så skal de selvfølgelig også have mulighed for at gøre det. De er blevet større og stærkere, end vi havde troet, da vi lavede aftalen om en kommunalreform tilbage i sommeren 2004, og det er jo endnu mere med til at understrege sandsynligheden for, at kommunerne rent faktisk vil kunne løfte de opgaver, som de får tilført i forbindelse med reformen.

Kl. 11.40

Man kan også omvendt sige, at hvis Folketinget så nu, efter at kommunerne har været igenem alt det arbejde, kom og sagde: Ja, ja, fint, at I har lagt jer sammen og også gjort jer så store, som I nu har, måske større end man i nogle områder synes er godt, og så tager vi i øvrigt nogle af de opgaver fra jer, som var baggrunden for, at I har gjort jer så stærke og så store, så tror jeg nok, at det ville skabe noget af en frustration i de kommunale rækker, som jeg ikke synes nogen kan være tjent med.

Der er politikere herinde, der stadig væk argumenterer og siger: Det er fint, nu har vi lavet forlig om inddelingen, og det er fint, at kommunerne har gjort sig så store, den del af det siger vi ja tak til, og så siger vi i øvrigt til de samme kommuner: Men nogle af de opgaver, I har fået, tager vi lige fra jer. De politikere skulle måske lige tænke over, hvad det vil afstedkomme, mere end én gang. Men det kan selvfølgelig også bygge på et håb om, at flertallet er intakt og afviser forslagene. Så kan der jo være en vis form for logik i det.

Så vil jeg lige beskæftige mig mere specifikt med de lovforslag, vi jo har til første behandling, først L 68 om de nye kommuner. Jeg har været lidt inde på det, men noget af det, der jo er kendetegnende ved den måde, den kommunale inddeling nu er sket på, er, at den er vokset op nedefra.

Det har været meget vigtigt for Dansk Folkeparti, at kommunerne selv fik mulighed for at definere, hvordan de mente inddelingen skulle være. Derfor er det også meget tilfredsstillende, som det også tidligere har været nævnt fra andre ordføreres side heroppefra, at det er ganske få steder, vi nu har siddet i den sidste fase og skullet vurdere, om protester fra lokalområder havde en vægt, der gjorde, at vi skulle intervenere i den proces, der er foregået.

Hovedsigtet, hovedbilledet, er jo, at det er fantastisk flot så mange kommuner, der har løst opgaven helt selv. Der er nogle hjørneproblematikker, hvor vi får folkeafstemninger til afklaring af, hvad der skal ske, områder, hvor det jo er kendetegnende, at selv om man tager et sogn eller to ud, som får lov til at gå til en nabokommune, ødelægger det ikke noget for den kommune, de går fra. Der synes vi faktisk, det er flot, og vil også gerne kvittere for, at der er flere partier bag de tanker. Det er flot, at man der tillader, at de enkelte dele af sådan en lokalbefolkning får mulighed for selv at vælge også her i slutfasen.

Der er fire steder, hvor der har været hængepartier, fordi opgaven simpelt hen ikke er blevet løst. Der har der været enighed om at få det løst på bestemte måder. Det har tidligere været nævnt hvordan, så det vil jeg ikke gå nærmere ind i.

Der har så været nogle områder, hvor der har været lidt større knuder eller sagt på en anden måde: Hvis man skulle imødekomme nogle af de protester, der ligger, så vil det involvere flere kommuner i en løsning af det. Der har vi ikke i den forligskreds, der er omkring det, følt os

klædt på – hvis jeg skal tillade mig at tolke det – til at gå ind og trække nogle nye streger hen over hovedet på nogle lokalbefolkninger, og derfor har vi meget klogeligt, mener jeg, ladet være med det og udstyret en opmand, Thorkild Simonsen, med den mulighed at gå ud og stikke fingeren i jorden og finde ud af, om der overhovedet er mulighed for at gøre tingene på en anden måde, så det vækker større tilfredshed, end det, der ligger på bordet nu. Han vender så tilbage, og så får vi en drøftelse af det på baggrund af hans bidrag. Det glæder vi os meget til at se.

Men hovedbudskabet er selv med de her fire elementer taget i betragtning, at inddelingen er sket på baggrund af kommunernes egne ønsker på baggrund af den proces, der er foregået i den enkelte kommune. Det er flot frem for en proces, hvor man kunne have forestillet sig, at Folketinget var kommet og havde dikteret flere løsninger rundt omkring, end tilfældet bliver nu.

Der er i lovforslag nr. L 68 også proceduren omkring sammenlægningsudvalg. Jeg siger det bare i forhold til 2006 for at understrege, at vi forsøger med den måde, det er grebet an på, at lave så smidig en overgang som overhovedet muligt, for som jeg nævnte, ligger en meget stor del af arbejdsbyrden foran os og beror jo på et utroligt arbejde og engagement fra lokale ansattes side. Derfor er det jo også vigtigt, at de har den tilstrækkelige tid til at arbejde med tingene.

Det var også en af de læresætninger, der stod tilbage fra bornholmssituationen, som vi jo var inde på tidligere, at bl.a. i forhold til edb og den slags skulle der være tilstrækkelig tid, fra man nogenlunde vidste, hvad det var for enheder man indgik i, til de skulle være endeligt funktionsdygtige. Der skulle være tilstrækkeligt med tid. Det var der ikke på Bornholm, og det gav en masse gener og problemer.

Der er der her mulighed for at gribe tingene helt anderledes offensivt an med den tidsplan, der ligger, og med det år, altså 2006, hvor de gamle kommuner kører videre, men hvor sammenlægningsudvalget er inde og kan tage beslutninger på vegne af den nye kommune.

Kl. 11.45

Der er regler i forslaget om overflytning af aktiver og passiver. Et meget væsentligt aktiv er jo personalet. Det har været nævnt, at det er et problem, at der er for mange personaler. Kan man frygte en masseafskedigelsesrunde fra den offentlige sektor? Vi tror, problemet bliver det stik modsatte, nemlig at holde på medarbejderne. Alle analyser viser jo, at på nogle af de væ-

sentligste områder inden for den kommunale verden er det ikke sådan, at der bliver overflod af arbejdskraft, der bliver tværtimod det modsatte. Vi har også kunnet mærke, når vi har diskuteret med kommunale repræsentanter, at de er meget opmærksomme på; hvordan man sikrer, at personalet føler, at de er en del af denne her proces, så man også kan holde på sit personale.

Så vil jeg lige sige om L 69, som vi jo også har til behandling, om forpligtende kommunale samarbejder, at det jo er rigtigt, som en tidligere ordfører også var inde på, at det ikke er et af de lovforslag, der ser ud til at ville blive meget brugt, og det er jo fint. Det er vigtigt for os, at muligheden har været der, så man, hvis man som kommune ikke nødvendigvis var blevet så stor, som man nu er blevet, havde haft den her mulighed. Den er så ikke blevet benyttet – det er to steder, vi står med – og det er jo bare en erkendelse, man har gjort sig lokalt, at det nu nok er bedre at gøre sig robust til selv at løse opgaverne i form af kommunesammenlægninger, og det har vi selvfølgelig fuld respekt for.

Vi mener stadig væk, at det er godt at have de regler, der fremgår af lovforslaget og specielt også med hensyn til økommuner, der jo har særlige muligheder i forbindelse med kommunalreformen og også bør have det. Økommuner har en helt særskilt problemstilling og skal også have særlige vilkår og særlige rettigheder, og det får de med forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Jeg beder ordføreren blive stående. Der er foreløbig indskrevet fem korte bemærkninger. De er fra fru Anne Baastrup, fru Margrethe Vestager, fru Line Barfod, hr. Morten Østergaard og hr. Ole Stavard.

Det er min agt, såfremt der ikke kommer flere korte bemærkninger, at vi afvikler dem, inden vi holder frokostpause.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er vi jo vant til i Fyns Amt, at hvis der sker et eller andet i Vejleområdet, så er det det, der er det centrale frem for der, hvor hr. Kristian Thulesen Dahl er valgt, nemlig Give og omegn.

Jeg kan så forstå, eller onde tunger siger, at hr. Kristian Thulesen Dahl adskillige gange er blevet stemt ned med hensyn til en speciel konstruktion i Give, hvor hr. Kristian Thulesen Dahl

vil et og resten af kommunalbestyrelsen vil noget andet.

Jeg vil derfor godt have hr. Kristian Thulesen Dahls beskrivelse af, hvorfor Give pludselig skal være en del af hr. Thorkild Simonsens arbejdsområde. Hvorfor skal, fordi der er et enkelt kommunalbestyrelsesmedlem, som tilfældigvis også er folketingsmedlem, Give så pludselig være et område, som hr. Thorkild Simonsen nu skal i gang med at arbejde med? Man skulle tro, han havde nok at give sig til.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, hr. Thorkild Simonsen har rigeligt at se til, men jeg tror såmænd også, han kan løse opgaven og nå rundt om de steder, han er blevet tildelt at skulle rundt til.

Der ligger ikke med hensyn til Give Kommune noget specielt om, at jeg ønsker en bestemt løsning, eller at den kommune er blevet en del af det her, fordi jeg bor der. Der ligger til Folketingets Kommunaludvalg henvendelser fra borgere i Give Kommune af så stort et omfang, at vi som parti har ment, at det er rigtigt, at man kigger på de protester.

Alternativet, hvis man bare lige leger lidt med tanken, ville jo i virkeligheden betyde, at den kommune, som fru Anne Bastrup nævner, ville være ringere stillet med hensyn til at få behandlet protester fra borgere i den kommune, fordi jeg er bosiddende i kommunen. Det tror jeg ikke fru Anne Bastrup mener bør være tilfældet.

Det er simpelt hen et spørgsmål om, at der er kommet protester ind af et vist omfang, der gør, at man kigger på det, men om det afstedkommer forslag til nogen som helst former for ændringer i forbindelse med kommunens sammenhæng med det, der tegner til at blive den nye Vejle Kommune, er jo højest usikkert; det ligger der ikke noget som helst i kortene om.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl havde nogle meget venlige ord om de ansatte.

Jeg vil godt spørge: Hvad er årsagen til, at man så fjerner alle de regler, der i øvrigt konkret individuelt beskytter den enkelte ansatte? Det handler om egenindsigt i egen sag, det handler om partshøring osv. Hvad er grunden til, at man fjerner alle de regler, som skal beskytte den enkelte ansatte mod at blive anbragt et sted, hvor

vedkommende slet ikke har lyst til at være, og hvor man via en partshøring kunne finde ud af, at vedkommende måske kunne komme et andet sted hen? Hvad er grunden til, at man fjerner hele det der beskyttelsesnet for de ansatte, de individuelle rettigheder, de har, når hr. Kristian Thulesen Dahl har så mange pæne ord om de ansatte?

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg mener faktisk, at der er grund til mange pæne ord om de ansatte. Det er jo i virkeligheden de ansatte, der virkeliggør det at kunne lave en kommunalreform. Det er jo det arbejde, der rent praktisk laver derude.

Det er også derfor, jeg understreger, og sådan tror jeg egentlig også at de fleste personaleorganisationer har det, at vi ikke ser hen til den her kommunalreform med meget, meget stor frygt. De ansatte kan være usikre om egen situation – selvfølgelig. Det vil enhver ansat være, der nu skal finde et andet sted hen, indtil de ved nøjagtig, hvor de kommer hen, og hvordan det arbejdssted bliver og den slags.

Vi har lavet en reform, hvor det handler om, at når vi flytter en opgave, så flytter vi også personalet, og vi går til det her med det udgangspunkt, at vi ikke får behov for mindre personale i fremtiden. Jeg tror, det bliver modsat.

Vi har også kunnet se på de kommunale repræsentanter rundtomkring, at de arbejder meget, meget tæt sammen med de enkelte personalegrupper om, hvordan man får alt det her til at falde på plads, fordi man jo ved, at succesfuld gennemførelse af det her er helt afhængigt af, at personalet føler, at de er en del af det, og at de har trykthed i processen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Dansk Folkeparti er kendt, tror jeg, mange steder for at være meget optaget af kvaliteten og niveauet af den offentlige service. Når man så ser på artiklen, som hr. Thulesen Dahl netop henviste til både i sin egen ordførertale og til den sidste taler, hvor det viser sig, at 23 mio. kr. af gevinsten, hvis man kan kalde det det, kommer på grund af færre medarbejdere, kan Dansk Folkeparti så garantere, at borgerne ikke kommer til at opleve en ringere offentlig service via besparelser eller nedskæringer eller andre ting i forbindelse med reformen, fordi man skal bruge

pengene til at implementere, eller fordi man i den løbende drift foretager nogle rationaliseringer, som gør, at den offentlige service f.eks. i yderområderne bliver af lavere karat, end den har været hidindtil?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu hører det med til historien – mere for, at de, der hører på denne her debat, kan sætte det ind i en sammenhæng – at det er rigtigt, at man på Bornholm angiver at have sparet 23 mio. kr. på mindre personale, og man har sparet 23,1 mio. kr. på færre politikere. Sådan er størrelsesforholdet: Man har sparet marginalt mere på politikere end på personale.

Jeg siger ikke, at man har gjort rigtigt med hensyn til det. Det eneste, jeg bruger bornholmseksemplet til, er, at de selv påstår, at det har været en økonomisk gevinst at gå ind i det her – af mange forskellige årsager.

Jeg forestiller mig, at hvis man skal bruge mindre personale nogle steder, lad os sige, at fire kommuner går sammen, de har fire kommunaldirektører, og man finder ikke, at man bør have fire kommunaldirektører i en kommende struktur, man finder, man kun bør have to, jamen så vil det typiske billede jo være, at man indgår helt konkrete aftaler med de to kommunaldirektører, enten fordi de bliver pensionerede og man kan sørge for at finde en ordentlig vej i forhold til det, man finder en anden ansættelse til dem, eller man finder frem til en aftrædelsesaftale med dem.

Men hvis pointen er, at det må man ikke gøre, man skal bruge fire kommunaldirektører, hvis man nu tilfældigvis har haft fire kommunaldirektører, når man går ind i processen, og de to har været åremålsansatte, og når ansættelsesperioden udløber, må man bare finde et eller andet job til dem, så tror jeg, fru Margrethe Vestager og jeg ser lidt forskelligt på, hvordan vi bruger ressourcerne i den offentlige sektor bedst.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Hvis jeg må henlede hr. Kristian Thulesen Dahls opmærksomhed på det, der var kernen i mit spørgsmål, i stedet for de her væverier og overvejelser om antallet af kommunaldirektører, nemlig spørgsmålet om den offentlige service, er det så sådan, at Dansk Folkeparti i forhandlingerne med regeringen eller i sine egne overvejelser om reformens konsekvenser kan garantere,

at der ikke sker ændringer i det serviceniveau, som borgerne oplever, f.eks. ældre medborgere, der har brug for hjemmehjælp?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så har hr. Thulesen Dahl 1 minut til at svare.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der skulle da meget gerne ske ændringer i den kommunale service; den skulle da meget gerne blive bedre.

Nu talte man lige om min egen kommune, og der får de ældre medborgere kun 80 pct. af den tid, kommunen selv har visiteret dem til hjemmepleje – kun 80 pct. Det skulle da meget gerne højere op, så de ældre får den pleje, man selv har vurderet de har behov for. Vi gør det da ikke godt nok i dag, så selvfølgelig skal der ske ændringer, og den mulighed, der bliver ved at gøre tingene mere effektivt på ét område, skal jo gøre, at man kan bruge flere kræfter de steder, hvor vi i dag gør det for dårligt. Så selvfølgelig skal der ske ændringer.

Hvor vi i dag har nogle kommuner, hvor en kommune måske giver næsten et helt års mindre undervisning til eleverne efter 9. klasse, end nabokommunen gør, jamen der vil det da være åbenbart, at vi med de skoleproblemer, vi har, skal kigge på, om der er behov for flere undervisningstimer også de steder, hvor man ikke har kunnet give dem i dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Thulesen Dahl svarede ikke på spørgsmålet fra fru Margrethe Vestager: Vil Dansk Folkeparti garantere, at der ikke er nogen, der får en ringere service, end de får i dag? Vi snakker ikke om, hvorvidt nogle kommer til at få en bedre service, men vil Dansk Folkeparti garantere, at der ikke er nogen, der får en ringere service?

Kl. 11.55

I Hvidovre Kommune f.eks. har man beregnet, at med de omlægninger, der sker bare på skatteområdet, og den økonomi, som regeringen har opkrævet i den forbindelse, skal Hvidovre Kommune ud og spare 28-30 stillinger ud over det, der forsvinder med skatteområdet, og de stillinger kan de kun finde på enten børn eller ældre. Hvor er det så lige, borgerne oplever, at de ikke får en ringere service?

Tilsvarende i mange andre kommuner. Når man på Bornholm har sparet 23 mio. kr. på per-

sonalet, så er det vel bl.a., fordi man har lukket nogle af de mindre skoler. Kan Dansk Folkeparti garantere, at det ikke er det, der kommer til at ske rundtomkring i landet for at betale udgifterne til reformen?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det skal være sådan, at vi giver bedre service fra den offentlige sektor. Det er utrolig svært at svare på fru Line Barfods spørgsmål på den måde, det bliver sat op.

Jeg kan give et eksempel, som vi tidligere har diskuteret her i Folketingssalen, nemlig at man i en kommune siger, at frem for at have to steder, hvor man producerer maden til de ældre, så har man fremover kun ét sted. Fra at de ældre bare fik en portion mad foran sig hver aften, fik de nu valgmulighed mellem flere retter. Fru Line Barfod brugte det her eksempel til at sige, at der i den nævnte kommune var sket en nedskæring. Jeg går ud fra, at en dårligere service var essensen af det her ifølge fru Line Barfod. Jeg mødte mange ældre fra den kommune, som mente at have oplevet en serviceforbedring, fordi de nu fik valgmulighed med hensyn til, hvilken mad de ønskede at spise om aftenen.

Bare det her helt konkrete eksempel for at sige til fru Line Barfod, at det er svært at svare på et spørgsmål om, hvorvidt man oplever bedre eller ringere service. Jeg kan bare sige, at vi laver det her for at give en bedre service fra den offentlige sektor, det er målet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl ikke har lyst til at svare og ikke har lyst til at give nogen garanti, når man ikke vil sende penge med, ligesom vi jo også tidligere gang på gang har set, hvordan Dansk Folkeparti er med til at skære på hjemmehjælp og andet over for de ældre ude i kommunerne. Så det får vi nok ikke nogen garanti for i dag.

Jeg vil så gerne følge op på fru Anne Baastrups spørgsmål før om personalet. Når nu hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at der ikke er nogen af de offentligt ansatte, der skal være bange for at miste deres job, at man vil sikre job, hvorfor er det så, at de offentligt ansatte ikke skal have den ret, de har i dag ifølge forvaltningsloven, til aktindsigt, til at blive hørt osv.? Hvorfor skal man forringe de offentligt ansattes vilkår?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg oplever rent faktisk også, at når man besøger kommuner eller er i kommuner, så er personalet dybt engageret i denne her reform, og det er de som noget positivt, også fordi de kan se, at de selv får en rolle at spille i det her.

Det handler jo om ikke at se problemerne i forhold til nogle tænkte situationer, men se mulighederne og se de gevinster, der er ved denne her kommunalreform, og der forsøger jeg at sige til fru Line Barfod, og det anerkendes jo overhovedet ikke i det, Enhedslisten kommer med, at billedet jo ikke er, at vi får brug for færre offentligt ansatte; billedet er, at vi får brug for flere offentligt ansatte. Billedet er ikke, at der er massefyringer på vej af offentligt ansatte; billedet er, at kommuner skal gøre alt, hvad de kan for at fastholde de offentligt ansatte, for ellers får de et problem.

Når jeg giver eksemplet, som jeg gjorde før, med kommunaldirektører, så er det ikke fuldstændig tilfældigt, så er det for at sige, at når man vil give f.eks. en bedre ældrepleje eller give en serviceforbedring på skoleområdet, hvis det er det, man vælger lokalt, så må man også finde nogle gevinster andre steder. Derfor vil jeg da ikke fuldstændig udelukke muligheden for, at der kan findes gevinster, men udgangspunktet er jo, at hvis der skal ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Vi lukker her i denne omgang.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

O.k.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre til næste korte bemærkning, og den er fra hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Kristian Thulesen Dahl kan muligvis få lejlighed til at uddybe sit svar. Jeg vil nemlig gerne gøre det helt fuldstændig indlysende klart for Dansk Folkepartis ordfører, hvad det er, det her handler om.

Det handler om, at man har indgået et forlig, hvor man har taget faldskærmen af og spændt det økonomiske bind for øjnene og er sprunget ud i det, og opgaverne bliver flyttet på en sådan måde, at pengene angiveligt følger opgaven, og når man så bruger gennemsnitsberegninger og

dermed straffer effektive kommuner som f.eks. Århus Kommune, der ser ud til at miste 100 mio. kr., så skal de penge jo findes for at lukke hullet i kommunekassen.

Det er så her, vi spørger hr. Kristian Thulesen Dahl: Vil Dansk Folkeparti garantere, at det bliver reelle udgifter og ikke gennemsnitlige udgifter, og dermed garantere, at borgerne i effektive kommuner ikke kommer til at opleve en ringere service som følge af den reform, man nu er med til?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der pågår jo forhandlinger mellem regeringen og KL om de udeståender, der er der, hvor man ikke er enig, og det her er jo et af områderne, og det rigtige er jo, at de forhandlinger får lov til at leve deres liv og føres til ende. Det er jo den måde, vi normalt forholder os ved økonomiske mellemværender mellem stat og kommuner, og sådan må det også være her. Jeg håber meget, at man kan finde en aftalebaseret løsning på det her. Det er jo den ene side af sagen, der bliver nævnt her.

Kl. 12.00

Den anden side, som også nævnes, er jo, at staten betaler kommunerne for at løse en opgave. Og hvis kommunerne gør det billigere end det, de får, har de rent faktisk haft et overskud på at løse den opgave. Når man så giver staten opgaven, hvordan skal man så forholde sig til den overkompensation, som nogle så i virkeligheden mener at have fået? Det er bare den anden side.

Sandheden ligger nok et eller andet sted imellem de to synspunkter, og der er det rigtigste, at det bliver en aftale, der indgås mellem KL og regeringen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Morten Østergaard for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg tror, det er godt, at vi nærmer os frokost, for jeg synes da, man kan blive helt sulten af at høre den her udenomssnak.

Det, det handler om her, er, hvorvidt Dansk Folkeparti vil medgive, at hvis ikke man gør noget aktivt, betyder denne reform, at borgerne i

effektive kommuner vil opleve, at deres byråd kommer til at reducere serviceudgifterne som følge af reformen.

Sådan som jeg forstår den første del af hr. Kristian Thulesen Dahls svar, er det med Dansk Folkepartis fulde accept, at borgerne i f.eks. Århus Kommune må opleve, at der bliver reduceret for 100 mio. kr. i forbindelse med det her, hvis det er en aftale, som regeringen kan blive enig med KL om. Det er så med Dansk Folkepartis fulde accept. Dermed må borgerne leve med den serviceforringelse, som kommer som følge af kommunalreformen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er utroligt, at man kan forsøge at drage sådan en konklusion efter det, jeg sagde.

Det, jeg svarede på spørgsmålet, var, at jeg mener, det er rigtigt, at man forhandler de spørgsmål mellem regeringen og KL, at man prøver at indgå en aftale om de her forhold. Så kommer konklusionen om, at jeg har sagt, at det er helt fint, at man i Århus Kommune skal til at skære ned. Der er ingen sammenhæng overhovedet.

Det ville lette diskussionen her i Folketingssalen, hvis vi har en dialog om tingene og ikke bare drager en forudindtaget konklusion af det, jeg har sagt.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt følge lidt i det spor.

Når hr. Thulesen Dahl svarer, lyder det, som om han synes, det er sådan en sædvanlig forhandling. Det er rigtigt, at det jo ikke er noget exceptionelt, noget nyt, når der flyttes penge imellem stat, amter og kommuner, men er hr. Thulesen Dahl ikke enig i, at her sidder vi altså med meget store klumper og meget store milliardbeløb, som er meget afgørende for mulighederne for at løse de opgaver, som flyttes rundt i denne sammenhæng?

Derfor vil jeg godt spørge hr. Thulesen Dahl: Vil hr. Thulesen Dahl være med til at pålægge regeringen, at de forhandlinger, der føres med kommunerne, som jo i hvert fald senest i juni skal afsluttes, og som bl.a. omhandler de her DUT-spørgsmål, skal være afsluttet, kendt af Folketinget, inden lovgivningen vedtages ved tredje behandling?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu vil jeg lige sige, at det er store milliardbeløb, det drejer sig. Det gør det måske særlig begrundet, at der foregår forhandlinger om spørgsmålene, og at det ikke løses her ved en første behandling af et lovforslag i Folketingssalen.

Der er jo ikke noget mærkeligt i, at når man taler om en opgave, der skal gå fra et led i den offentlige forvaltning til et andet, ser de to dele af den offentlige sektor, den afgivende og den modtagende myndighed, helt, helt forskelligt på, hvad den her opgave har kostet, for der er nogle, der skal betale en kompensation den anden vej.

Derfor er det helt, helt logisk, at der er en diskussion om, hvad niveauet er, og der har vi en interesse i at komme så tæt på det reelle billede som overhovedet muligt, og det skal der selvfølgelig være tid til at forhandle.

Vi har i Folketingets Finansudvalg, det er sikkert hr. Ole Stavad bekendt, fået et notat af 4. marts fra Finansministeriet, der lige præcis også går ind på nogle af de her økonomiske overvejelser. Jo hurtigere de forhold kan være afklaret, jo bedre er det selvfølgelig.

Så vi vil meget gerne opfordre til, at man får klarhed, så hurtigt det overhovedet kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er bekendt med, har læst det pågældende notat, som er gået til Finansudvalget, og vi har også fået det i Kommunaludvalget.

Hr. Thulesen Dahl er jo en mester i at svare på noget andet end det, der spørges om, og når hr. Thulesen Dahl nærmer sig konklusionen, bliver det oftest meget uklart.

Kl. 12.05

Mit spørgsmål til hr. Thulesen Dahl var meget præcist. Det er ikke, at det skal gå meget stærkt, men at vi i rimelig tid, inden de her love skal vedtages – og det er altså først, påregner vi, i juni måned – skal kende den del af de økonomiske konsekvenser, så vi i hvert fald i bare en meget, meget beskeden udstrækning lever op til Folketingets egne regler om god lovkvalitet, som bl.a. siger, at Folketinget skal kende de økonomiske konsekvenser af de love, som vi vedtager.

Det vil vi under ingen omstændigheder vide med den plan, regeringen har lagt frem med tilslutning fra Dansk Folkeparti, men vi kan i

hvert fald få at vide, hvad der så flyttes af milliarder imellem de forskellige instanser til at løse opgaverne.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg ser overhovedet ikke nogen forskellige tilgange til det her. Det er det, hr. Ole Stavad forsøger at illustrere der skulle være. Det har vi sådan set ikke.

Der står også i det notat, vi har fået, som jeg nævnte før, at regeringen og KL er henset til at sikre den størst mulige klarhed og åbenhed over for det berørte personale, er enige om at tilstræbe en afklaring af den økonomiske regulering af disse sager snarest muligt. Og når der jo her i foråret pågår forhandlinger mellem regeringen og KL i forhold til næste års kommunale økonomi, ville det være helt mærkværdigt, at man ikke senest i forbindelse med de diskussioner finder en forståelse omkring så stor en klump som det her.

Så har vi ydermere gjort det, at vi har skrevet ind i aftalen med regeringen fra i sommer, at hvis vi når frem til juni og ikke føler at have et tilstrækkeligt grundlag at færdigbehandle lovforslagene på, så er det vores indstilling, at Folketinget så bare fortsætter sit arbejde i resten af juni og juli og august – den tid, der måtte være nødvendig, for at vi behandler lovforslagene på en ordentlig måde med fuld og tilstrækkelig klarhed og alt det der.

Så hvis der i juni måned er nogen som helst grund til at sige, at man ikke gør det på et ordentligt grundlag, så fortsætter vi, indtil vi har det reelle og ordentlige grundlag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Ud over de indledende fem korte bemærkninger er der yderligere tre, der har indtegnet sig, og dem tager vi så efter frokostpausen. Der bliver frokostpause nu til kl. 13, og derefter er det hr. Rune Lund, hr. Ole Glahn og fru Karen Hækkerup, der kommer med korte bemærkninger til ordføreren.

Jeg skal her afbryde forhandlingerne og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.07

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Vi går videre i ordførerrækken. Hr. Kristian Thulesen Dahl er ordfører, og der er foreløbig stillet tre spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl. Først hr. Rune Lund, derefter hr. Ole Glahn og så fru Karen Hækkerup.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Lige inden frokost sagde ordføreren for Dansk Folkeparti, at det her skulle foregå i så meget åbenhed som overhovedet muligt; det skulle være meget åbent. Derfor bliver jeg nødt til at følge op på det spørgsmål, som fru Anne Baastrup stillede, og som fru Line Barfod stillede, nemlig, hvordan det kan være, at der ikke er aktindsigt for de ansatte i forhold til de omstruktureringer, der kommer til at være.

Hvorfor har man ophævet forvaltningslovens bestemmelser i forhold til de rettigheder, som ansatte normalt har? Det kunne jeg meget godt tænke mig at ordføreren for Dansk Folkeparti svarede på.

Er det i virkeligheden, fordi man fra regeringens og Dansk Folkepartis side forventer en enorm masse ballade? Er det i virkeligheden, fordi de offentligt ansatte ikke synes, at denne kommunalreform er så supergod, og at det er så superpositivt, sådan som regeringen og også Dansk Folkeparti her i dag prøver at give udtryk for?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, sagen er jo den, at der sker store omflytninger. Selvfølgelig gør der det. Man kan ikke flytte store opgaver fra et sted i den offentlige forvaltning til et andet, uden at det også medfører flytninger for de ansatte. Det skal de ansatte selvfølgelig være indstillet på.

Det er jo ikke sådan et tagselvbord for de ansatte. Der er jo ikke nogen, der har lagt skjul på, at når man flytter med opgaven, er det en ret, men det er også en pligt. Det er selvfølgelig årsagen til, at man her også må sige til nogle ansatte, at der selvfølgelig bliver nogle gener, når man flytter fra et sted til et andet sted, men det er jo en del af det her.

Det, jeg forsøgte at sige før frokostpausen, og det vil jeg gerne gentage også for hr. Rune Lund nu, er, at hovedbilledet i det er jo ikke, at der bliver mindre behov for de dygtige offentligt an-

satte. Det er, at der bliver mere behov for dem, og at de skal være meget, meget inddraget i den her proces, og det er de jo også, for det er jo hele omdrejningspunktet, for at det kan fungere succesfuldt.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jamen kære hr. Kristian Thulesen Dahl, hvordan kan det så være, at der ikke er konkrete rettigheder for den enkelte, individuelle ansatte til at få de her oplysninger? Hvordan kan det være? Nu hører vi en masse snak om åbenhed, og det skal være, ih, så åbent, men nu er vi helt konkrete, og det handler om den enkelte ansatte og de konkrete rettigheder, som den enkelte ansatte har. Hvordan kan det være, at de ikke er med i det, der her ligger i forhold til kommunalreformen? Og vil Dansk Folkeparti ikke garantere, at den enkelte, individuelle ansatte får de rettigheder? Kan Dansk Folkeparti garantere, at Dansk Folkeparti vil kæmpe for det?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu ved jeg ikke, hvor hr. Rune Lund befinder sig, når han en gang imellem flygter ud i virkeligheden og ser, hvordan forholdene er.

Det, der er det typiske billede, lad os sige i forbindelse med kommunesammenlægningerne, er jo, at personaleorganisationerne er dybt, dybt involveret i, hvordan tingene bliver grebet an, hvordan de foregår. Personalet er jo selv meget, meget aktivt involveret i de præmisser, som forhandlingerne i de enkelte kommuner foregår på. Ofte er det jo personalet selv på de ansvarsområder, de nu har, der rent praktisk forhandler, hvordan sammenlægningen i kommunerne foregår.

Det er jo ikke sådan, at politikere eller byråd ved alting og så bare lige lægger det ned over personalegrupperne. Typisk er det jo personalegrupperne selv, der inden for deres respektive områder forhandler sammenlægningsforslag på plads. Derfor holder det billede, hr. Rune Lund forsøger at tegne af, at Folketinget kommer og umyndiggør alle de offentligt ansatte i kommunen i forbindelse med kommunesammenlægningen eksempelvis, ganske enkelt ikke.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Vi hørte hr. Kristian Thulesen Dahl rose kommunerne for den proces, der var i forbindelse

med den praktiske sammenlægning, og hr. Thulesen Dahl var også meget rosende i sin omtale af den måde, decentraliseringen foregår på, og vi udviste derved stor tillid til, at kommunerne kunne løse opgaverne selv. Så vil jeg gerne spørge, hvordan det kan være, at der i de lovforslag, som vi skal behandle her i de næste måneder, er så mange ministerbeføjelser.

Kl. 13.05

Hr. Thulesen Dahl og jeg kommer somme tider også i de kommunale kredse, i og med at vi sidder i kommunalbestyrelser, og der er jo en meget stor bekymring over de mange ministerbeføjelser. Hvordan vil hr. Thulesen Dahl kombinere en stor tillid til den centrale enhed og de mange ministerbeføjelser?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har også hos os diskuteret, om man kunne bringe antallet af ministerbeføjelser ned, og det har vi bestemt ikke noget imod at vi ser på om man kan i forbindelse med Folketingets arbejde med de her lovforslag.

Der er jo mange steder, hvor beføjelserne eller bemyndigelserne ikke handler om, at ministeren bare skal kunne skalte og valte og gøre, som han vil, men hvor det handler om, at en del af aftaleteksten, som er fuldstændig kendt, skal bringes til udførelse, og det giver vi så ministeren en beføjelse til at gøre. Den type bemyndigelser er der jo, hvor det er kendt stof.

Men vi har intet imod, hvis det kan lade sig gøre under Folketingets arbejde, at få udskiftet nogle bemyndigelser med en mere klar tekst. Så er det principielt det helt rigtige at gøre. Vi har ikke haft særskilt til formål – det siger jo også sig selv, i og med at vi ikke sidder på regeringsbænkene – at udstyre ministrene med blankochecks, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det vil sige, jeg må tage det som et udtryk for, at jeg kan forvente, at Dansk Folkeparti vil kæmpe for, at vi får færre ministerbeføjelser?

Jeg vil også godt spørge hr. Thulesen Dahl, om vi også kan forvente, at Dansk Folkeparti i forbindelse med evalueringsinstituttet vil være med til at se på de bemyndigelser, ministeren har der, og den kontrolside, som ligger i det organ.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er et tilsagn helt generelt om, at hvis der kommer gode forslag til, hvordan man kan udskifte en bemyndigelse til en minister med en mere klar og direkte tekst i lovgivningen, er vi principielt tilhængere af, at man laver den øvelse. Så det vil vi meget gerne se på forslag til.

Og så bare et eksempel på nogle af de ministerbemyndigelser, som er svære at skifte ud: Vi giver i inddelingsspørgsmålet bemyndigelse til at kunne give kommunerne den endelige tilladelse til de sammenlægninger, som de indgår i. Det er nok praktisk, at vi gør det ud fra det arbejde, der er foregået lokalt. Det vedrører bare et af de lovforslag, vi jo rent faktisk har til første behandling netop nu, og som jeg er ordfører for.

Der er da også nogle af bemyndigelserne, der er svære lige at skifte ud med et landkort, for de bygger jo også på, at der kan være kommuner, der efterfølgende anmoder om at blive lagt sammen under nogle præmisser, og det skal ministeren så have bemyndigelse til at give dem lov til.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det fru Karen Hækkerup ... Fru Karen Hækkerup har frafaldet. Så er der ikke flere bemærkninger til hr. Kristian Thulesen Dahl, og vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Som konservativ er det en helt særlig fornøjelse at stå her i dag. Vi har jo længe presset på for at få gennemført en kommunalreform, der fremtidssikrer den offentlige sektor. Vores udgangspunkt har været, at Danmark var for lille til tre skatteudskrivende led. Derfor var vi blandt de første, der foreslog, at amterne skulle nedlægges, og at kommunerne skulle gøres større.

Selv har jeg fulgt processen nøje, først som amtsrådsmedlem og nu som folketingsmedlem. Det har hele tiden været et konservativt ønske at få gennemført en reform, så vi kunne sikre borgerne velfærdsydelse af høj kvalitet og på en effektiv måde.

Det er i høj grad Det Konservative Folkeparti, der har presset på for at få denne reform. Allerede på partiets landsråd i 1988 vedtog vi, at amterne skulle nedlægges. Alle kommunalordførere i partiet har siden arbejdet for, at der blev gennemført denne reform. Det er en konservativ mærkesag, og vi har en stor del af æren for, at vi nu står med dette resultat.

Vi skal nu påbegynde forhandlingerne om en lang række forslag, og alle har til formål at føre kommunalreformen ud i livet.

Forslaget er, at der oprettes fem regioner med nærmere definerede opgaver, og at kommunerne på baggrund af en lang og demokratisk proces bliver til 99 nye storkommuner.

Jeg er glad og stolt over det resultat. Hvem kunne have vidst, at reformen, allerede inden lovforslaget blev vedtaget, ville blive sådan en succes? Personligt tror jeg, det er, fordi alle har kunnet se formålet med reformen og derfor har valgt at medvirke i stedet for at kæmpe imod. Formålet med at skabe en helt ny offentlig sektor i Danmark har stået klart for alle medvirkende.

Kl. 13.10

Reformen tegner et helt nyt billede, hvor stat, region og kommune har hver deres opgavemæssige identitet. Kommunerne varetager de direkte borgerrettede opgaver og bliver dermed hovedindgangen til den offentlige sektor. Det er derfor dejligt, at det nye kommunale landkort viser nogle større kommuner end først forventet. Dermed bliver de bedre i stand til at løse opgaverne.

De fem nye regioner skal først og fremmest løse sundhedsopgaver, men får også opgaver inden for regional udvikling og driften af visse specialiserede sociale institutioner. Det betyder, at amterne, som vi kender dem i dag, nedlægges, og antallet af skatteudskrivende led reduceres fra tre til to. Regionerne er ikke en erstatning for de nuværende amter, det er en helt ny institution, og det er vi meget glade for.

Vi Konservative ønsker en offentlig sektor, der kan løse opgaverne med høj kvalitet. Det er derfor rigtigt at samle kompetencen på færre steder med henblik på at forbedre servicen over for borgerne.

Vi ønsker også, at der skal være en sammenhæng i tingene, og derfor er vi glade for, at opgaverne fremover løses på en veldefineret måde, og således at ansvaret placeres på ét sted.

Vi ønsker en sammenhæng mellem borgerne og den offentlige sektor. Det er derfor vigtigt, at forslagene understøtter det lokale demokrati, og at politikkerne i regioner og kommuner får mulighed for at løse opgaverne. Vi mener, at den valgte model giver mulighed for den nødvendige demokratiske kontrol med den offentlige sektor, samtidig med at politikkerne får mulighed for at skabe en udvikling.

Vi ønsker også en sammenhæng mellem land og by. Derfor er det godt, at så mange af de nye

kommuner kommer til at bestå af både landkommuner og bykommuner. Det giver befolkningen i et område et ensartet servicetilbud, samtidig med at alle får lige adgang til skoler, daginstitutioner og kulturelle tilbud.

Vi ønsker også en sammenhæng i den offentlige sektor. Derfor er der i forslaget også indarbejdet et samarbejde mellem stat, region og kommune, bl.a. ved at kommunerne skal medfinansiere regionernes aktiviteter, og der nedsættes et obligatorisk kontaktnet bestående af borgmester og regionsformand, hvor man kan drøfte de bedst mulige løsninger.

Jeg har gjort mig den ulejlighed at forsøge at sætte mig lidt ind i forudsætningerne for den tidligere kommunalreform i 1970. Resultatet blev jo som bekendt 275 kommuner og 14 amter. Men hvordan kom man til løsningen?

På baggrund af de studier, jeg har gjort, kan man sige, at processen var lige så kompliceret og langstrakt dengang, som den er i dag. Dengang kom man jo fra 1.100 landsogne.

Allerede under debatten talte man om seks-syv regioner, men det veg man tilbage fra. Det viser, at man i en reformproces er tilbøjelig til at stoppe for tidligt og ikke gå langt nok. Jeg kan her pege på, at det var et konservativt ønske, at vi fik tre regioner og ikke, som det ligger i forslaget i dag, fem.

En anden erfaring, man kan lære af reformen i 1970, er problemerne med at tilpasse mindre lokalområder i en struktur, som lokalt har en tilknytning til en anden kommune. Hvis man gik ned og analyserede mange af de debatter om lokalt tilhørsforhold, som finder sted i dag, er der spor fra reformen i 1970. Derfor har vi givet mulighed for lokale folkeafstemninger, hvor der har været et ønske om det.

Grundlaget for, at man overhovedet gik i gang med en kommunalreform, var, at der er sket en løbende overførsel af opgaver til kommunerne siden sidste reform. Borgerne stiller stigende krav til den offentlige sektor og har stigende forventninger til høj kvalitet og god service.

For at kunne udføre denne opgave bedst og billigst var der behov for større enheder. Det vil også nedsætte behovet for kommunale samarbejder, idet den enkelte kommune bliver stor nok til selv at løse opgaven.

Målet var kommuner med minimum 30.000 indbyggere. Det kunne ske enten gennem sammenlægning af kommunerne, der arealmæssigt lå op og ned ad hinanden, eller ved at etablere

bindende samarbejder. Grunden til det relativt høje indbyggertal var, at der i forbindelse med amternes nedlæggelse overføres en række opgaver til kommunerne.

Kl. 13.15

En udløsende faktor for strukturreformen har været gennemførelsen af den ændrede struktur på Bornholm, hvor man sammenlagde de fem bornholmske kommuner og Bornholms Amt til en regionskommune. Den strukturændring har været en inspirationskilde for de ændringer, der sker i resten af landet, og beregningerne af de økonomiske konsekvenser af denne reform bygger på erfaringerne fra Bornholm.

Det bærende har været at fastholde og fremtidssikre en decentral offentlig sektor, hvor borgerne møder ansatte, der inden for lovens rammer kan træffe gode og fornuftige beslutninger. Det er ikke altid situationen i den nuværende struktur, og når det kommer til løsningen af specialiserede opgaver, er kommunerne i dag for små.

Strukturkommissionen kom med seks scenarier, og interessen samledes hurtigt om den model, der viste seks til otte amter med direkte valg og skatteudskrivning og færre kommuner. Det passede godt for alle dem, der ønsker, at de nuværende amter kunne fortsætte. Men på baggrund af Strukturkommissionens betænkning kom regeringen med det, der kaldtes for »Det nye Danmark«, som indeholdt den foreslåede regionsmodel.

Det har der siden lydt meget kritik af, men jeg mener, at man skal tage de positive elementer med i betragtning, og jeg er sikker på, at efter en årrække vil den nye struktur medføre betydelige fordele.

Kommunerne skulle inden jul have indsendt forslag til den fremtidige kommunale struktur til ministeriet, og det blev som sagt til 99 kommuner. Den endelige inddeling skal ligge færdig inden den 1. juli i år, og her skal der også ligge forslag til nye navne.

Kommunerne skulle opfylde en række kriterier, og det står ligefrem, at hvis ikke en kommune er over 20.000 eller har indgået et forpligtende samarbejde, så kan ministeren efter samråd med kommunerne træffe beslutning om sammenlægning. Som udgangspunkt skal det være hele kommuner, der sammenlægges; deling sker kun i særlige situationer.

På baggrund af dette er der indgået et forlig med S og R om den fremtidige kommuneinde-

ling. Jeg er glad for, at den del af kommunalreformen bygger på et bredt forlig, og jeg er sikker på, at det vil være med til at sikre stabilitet om det kommunale landkort i fremtiden. Opgaven var også gjort nemmere af, at kommunerne var nået så langt. Forliget betyder, at langt de fleste kommuner allerede har kunnet modtage en forhåndsgodkendelse.

Derudover var der 12 mindre områder, hvor der er valgt at gennemføre folkeafstemninger på baggrund af et entydigt lokalt ønske. Der var fire kommuner, som ikke opfyldte kravet om bæredygtighed. Det drejer sig om Holmsland, Hvorslev, Farum og Værløse. Holmsland lægges sammen med Ringkøbing.

Farum og Værløse lægges sammen. De to kommuner har haft drøftelser i den indledende fase, hvor infrastruktur, geografi, trafikforbindelser, handelsmønstre og kulturelle sammenhænge er blevet diskuteret. Det endte dog med, at Farums økonomiske situation var en barriere for sammenlægningen, men da kommunerne ikke hver for sig er bæredygtige og de grænser op til hinanden, må det derfor siges, at det er det rigtige at sammenlægge dem. Det er den principielt rigtige løsning.

Farums økonomiske situation skal ikke være en barriere for sammenlægningen. Nu er det så op til ministeren i samarbejde med de to kommuner at finde den rigtige løsning. For borgerne i Værløse er det i hvert fald vigtigt, at det bliver en økonomisk retfærdig løsning.

I enkelte områder kan der være yderligere behov for at gennemføre et kvalitetstjek, og man har der udvalgt fire områder. Et af dem er Lolland-Falster, hvor det kan virke bekymrende, at man i et område, der er et vanskeligt stillet udkantssområde, har valgt at dele sig i to vestlollandske kommuner. På baggrund af det er det besluttet at gennemføre og arbejde med en opmandsløsning, som kan fremskaffe et bedre beslutningsgrundlag.

Vi skal til kommunevalg den 15. november 2005. Her gælder det for os om at få flest mulige repræsentanter i de nye regioner og kommunalbestyrelser. Det er ikke nogen let opgave, for mange vælgerforeninger har kun arbejdet med forholdene i egen kommune, og samtidig kan det være vanskeligt at opstille en ny liste, som dækker flere kommuner. Antallet af kommunalbestyrelsesmedlemmer fastlægges til 25-31, dog 31 i Sønderjylland af hensyn til det tyske mindretal.

Kl. 13.20

Den nye kommunalbestyrelse kommer til at fungere som sammenlægningsudvalg i det første år. Den skal fastlægge nye rammer for kommunens administration, den skal sikre, at aktiver og passiver, rettigheder og pligter kan overtages af den nye kommunalbestyrelse pr. 1. januar 2007. Samtidig skal den øve indflydelse på beslutninger, der har væsentlig økonomisk betydning. Igen bygger man her på erfaringerne fra Bornholm.

De ansattes repræsentanter skal orienteres om fordelingen, forhandlingernes forløb, procedurer, og til hvilken myndighed den enkelte forventes overført. Lov om virksomhedsoverdragelse gælder for alle overenskomstansatte. Det betyder, at der sikres ensartede rettigheder, og ansættelsen fortsætter på uændrede vilkår.

Hele reformen skønnes at være udgiftsneutral. Ingen kender de egentlige udgifter til sammenkøring af it-systemer og flytninger, men igen, erfaringerne fra Bornholm danner grundlaget for de skøn, som fremgår af lovforslaget. Det må antages, at den økonomiske gevinst over en kort årrække klart vil overstige omkostningerne.

Ligesom mit parti er jeg en varm fortaler for kommunalreformen og forventer, at de positive resultater langt overstiger de negative.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Der er nogle korte bemærkninger, først fru Anne Baastrup, så fru Line Barfod, hr. Ole Stavard og hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil da godt starte med at rose Det Konservative Folkeparti, for det er jo klart en centralistisk reform, som netop nu er ved at blive gennemført, og det er jo klart De Konservatives mål, at det er staten, der skal bestemme.

Jeg vil så godt høre, hvor mange år Det Konservative Folkeparti giver regionerne at overleve i. Hvor mange år regner man med, at regionerne rent faktisk kommer til at eksistere med den konstruktion, man har lavet, for jeg har forstået, at det er Det Konservative Folkepartis mål, at regionerne også skal nedlægges? Hvad er visionen fra De Konservatives side om, hvornår det kommer til at ske?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Med hensyn til at det er en centralistisk reform: Det er jeg uenig i. Og jeg kunne jo så spørge tilbage til fru Anne Baastrup: Hvilke opgaver skal flyttes fra staten ud til kommunerne? Hvorfor er denne reform centralistisk? Det er jeg simpelt hen uenig i.

For Det Konservative Folkeparti er denne kommunalreform en samlet løsning, og vi ser den som en løsning, der har en varig værdi. Det vil sige, at vi forventer, at denne her reform kan holde lige så længe som den gamle reform, og det er jo altså 30-50 år. Vi har ikke nogen planer om at gennemføre en nedlæggelse af de regioner, der er foreslået. Vi er meget tilfredse med den løsning, der er valgt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt ved en senere lejlighed lige lave en gennemgang af, hvilket centralistisk eksperiment dette er.

Men så noget helt andet: Hvad er grunden til, at Værløse Kommune af den konservative ordfører betegnes som ikke bæredygtig, selv om den havde mulighed for at lave forpligtende samarbejde med henholdsvis Lyngby og Gladsaxe, hvorimod Vallensbæk, som jo er en konservativt ledet kommune, pludselig er blevet bæredygtig? Hvis man ser på de tal, der i øvrigt ligger til grund for begge kommuner, så er Værløse jo en bedre drevet kommune end Vallensbæk, sådan som jeg har forstået det. Hvad er grunden til, at Værløse skal tvinges, og at Vallensbæk ikke skal?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Hvis vi starter med Vallensbæk, så har Vallensbæk jo indgået et forpligtende samarbejde med Ishøj, og jævnfør den lovtekst, der ligger i dag, er Vallensbæk dermed både bæredygtig og opfylder kriterierne i kommunalreformen. Men det gør Værløse ikke, for Værløse har ikke det tilstrækkelige antal borgere til at være bæredygtig, jævnfør den lovgivning, vi behandler i dag, og derfor blev Værløse inddraget i en løsning, som så også omfatter Farum. Det er baggrunden for forslaget om at sammenlægge Farum og Værløse.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vi andre kan stadig undre os lidt over, hvorfor det er Værløses borgere, der med et tvangsægteskab skal betale for Venstres eksperimenter i Farum. Men det, jeg egentlig ville spørge om, var, at det, som man lægger op til i lovforslagene her, jo er, at man skal have en kontrolmekanisme i denne her overgangsfase. Man har en eller anden formodning om, at nogle kommunalpolitikere kunne være dybt uansvarlige, og derfor har man sat en kontrolmekanisme ind, så hvis de bruger flere penge, end det man synes er i orden, så kan både sammenlægningsudvalgene og regeringen gribe ind.

Men man har overhovedet ingen mekanisme den anden vej. Hvis nu kommunalpolitikerne er uansvarlige forstået på den måde, at de bruger for få penge, at de f.eks. går ud og lukker en skole eller i regionen beslutter at lukke et sygehus, eller hvis ikke de sætter nok penge af til at tage sig af børn eller ældre, er det så også sådan, at vi fremover må forvente, at man også fra konservativ side mener, man kun skal gribe ind, hvis der bruges for mange penge efter konservativ opfattelse, men ikke hvis man giver for ringe service til borgerne?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

For det første vil jeg sige med hensyn til Værløses borgere, at der skal findes en retfærdig løsning for Værløses borgere. Jeg er sikker på, at vi kan overlade til ministeren at gennemføre de forhandlinger og finde et fornuftigt resultat.

Jeg er stor tilhænger af sammenlægningsudvalgene. Jeg mener, det er en fornuftig måde at bygge den nye administration op på og på den måde skabe gode rammer for den fremtidige drift. Det er ikke ment som et kontrolorgan, det er ment som en mulighed for i god tid at kunne opstille eller etablere en administration, der kan løse kommunens fremtidige problemer.

Så vil jeg gerne sige med hensyn til at lukke skoler eller lukke sygehuse, at det betragter jeg som en væsentlig økonomisk disposition, og det skal sammenlægningsudvalgene da så sandelig involveres i, hvis det er det, der sker.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Vil det sige, at ordføreren mener, at sammenlægningsudvalgene og regeringen også kan gribe ind, hvis der sker økonomiske dispositioner ude

i kommunerne, hvor man skærer ned eller bruger for få penge på et område? Som jeg hidtil har forstået det, der ligger i lovforslaget, så kan man kun gribe ind, hvis man mener, der bruges for mange penge, men ikke hvis der bruges for få.

Det var det, jeg spurgte til. Så det vil jeg meget gerne have præciseret fra ordførerens side, og hvis det er korrekt, man kun kan gribe ind, hvis der bruges for mange penge, hvis ikke der bruges for få, er det så også den holdning, Det Konservative Folkeparti mener skal gælde fremover, at man kun griber ind, hvis der bruges for mange penge i forhold til regeringens målsætning, og ikke hvis der gives for ringe en service?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er klart, at sammenlægningsudvalget jo netop er etableret for at øve kontrol med budgettet, og hvis der skulle ske budgetoverskridelser, eller hvis de fortsættende amtsråd/kommunalbestyrelser ønsker at gennemføre større projekter, så kan sammenlægningsudvalget gribe ind.

Der står jo i lovforslaget, at det er væsentlige økonomiske dispositioner, og væsentlige økonomiske dispositioner vil også være de dispositioner, som fru Line Barfod her peger på.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt give den konservative ordfører en mulighed for måske lige at nuancere en enkelt af sine udtalelser i forhold til opmandens opgave. Ordføreren tog udgangspunkt i Lolland-Falster og sagde, at det var opmandens opgave at finde et bedre beslutningsgrundlag. Det er ikke den måde, jeg forstår det, vi har aftalt, på. Hvis der har været en diskussion, skal opmanden ned og vurdere, om der i diskussionen med de lokale var et ønske om at se på sagen igen, om der i den sammenhæng kunne komme forslag frem, som der var en bred opbakning til.

Er ordføreren ikke enig i, at det er den opgave og ikke, at vi som udgangspunkt overruler de indstillinger, der ligger fra Lolland eller andre steder, som i øvrigt opfylder de betingelser, der er i det brev, som indenrigs- og sundhedsministeren sendte ud i juni måned?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nøgleordet her er bred lokal opbakning, og det er opmandens opgave at undersøge løsninger,

som har bred lokal opbakning. Det er det, der er nøgleordet.

Når jeg siger bedre beslutningsgrundlag, er det alene et spørgsmål om at finde flere oplysninger i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet. Men han skal ikke partout pege på en anden løsning end den, der allerede er fundet, hvis det er den løsning, der har bred lokal opbakning. Han skal undersøge forholdene i lokalområdet med henblik på at pege på den løsning, der har en bred lokal opbakning.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det synes jeg var en meget fin udlægning af det, vi er blevet enige om. Så kan jeg gå til det, som egentlig var det, der fik mig til at bede om ordet, nemlig at rose den konservative ordfører, for jeg synes jo sådan set, det er befriende, at der står en ordfører, der er så glad og så stolt over at være med i et projekt, og det siger jeg, på trods af at vi er modstandere af det.

Men det må vel så også betyde, at hvis det her går lige så galt, som nogle af os frygter, på nogle af områderne, så vil De Konservative i den situation også være parate til at tage et hovedansvar og ikke skjule sig bag nogle lokalpolitikere eller nogle andre. De Konservative i Folketinget vil så stille sig op i den situation og sige: Det var vores projekt, det er vores ansvar, og hvis vi har skabt nogle rammer, som ikke har været ordentlige med hensyn til at skabe ordentlig service for borgerne ude lokalt og regionalt, så er det os, der tager ansvaret. Kan vi forvente, at det også i den fase vil være den konservative attitude, hvis vores bekymring skulle gå i opfyldelse?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg er glad for, at hr. Ole Stavad har lagt mærke til, at Det Konservative Folkeparti er meget glad for denne her reform. Vi mener, at reformen er fremtidssikret og gennemtænkt, og at de elementer, der indgår i reformen, er i en naturlig balance.

Derfor er det naturligvis et kedeligt spørgsmål at skulle svare på, hvad der sker, hvis det hele går galt. Men det er klart, at Det Konservative Folkeparti indgår i denne her proces som et ansvarligt parti, og vi er da klar til at se på justeringer, hvis der opstår problemer hen ad vejen. Et af de områder, som man ikke kender konsekvensen af helt endnu, er jo på finansieringsom-

rådet, og der går vi ind for den løsning, der er valgt, men skal der ske justeringer, så ser vi gerne på det.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, og det svar fungerer i virkeligheden som et ganske glimrende oplæg til det, jeg gerne vil spørge den konservative ordfører om.

Der har været en lang debat omkring den her finansiering, siden Venstres ordfører medgav, at det bør være reelle udgifter, der flyttes, når pengene følger opgaven. Jeg tror, at det var det, ordføreren konkluderede var det, der var mest rimeligt og anstændigt. Dansk Folkepartis ordfører lagde på den anden side borgernes skæbne i hænderne på forhandlinger mellem regeringen og KL, og på den måde spiller man altså hasard med de effektive kommuners borgere og økonomien for dem.

Der synes jeg, at det kunne være interessant at vide: Hvor placerer Det Konservative Folkeparti sig i den her debat? Vil man se på de reelle udgifter, så effektive kommuner ikke straffes for at have gjort et stykke arbejde godt?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er jo svært at svare på det her spørgsmål. Det kommer nu op for tredje gang. Men jeg vil gerne sige, at der jo er tradition for, at der gælder DUT-princippet, når der fastlægges udgiftsrammer for en række forhold, som overføres fra staten til kommunerne. Det sker jo efter nogle takster. Og de takster har jo altid været uretfærdige i den sammenhæng, som spørgeren her gør opmærksom på.

Så man kan sige, at det her jo ikke adskiller sig fra den finansieringsform og den forhandlingsform og den måde, som man er vant til at styre og arbejde med kommunernes økonomi på. Jeg er da i princippet modstander af, at effektive kommuner skal straffes, og derfor er der jo også tillagt dem et decentralt kommunestyre, som gør, at de kan forholde sig effektivt til de bevillinger, de får.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er sikker på, at hr. Christian Wedell-Neergaard er en mand af principper. Det plejer konservative jo at være.

Derfor vil jeg gerne spørge, om hr. Christian Wedell-Neergaard tror, at det vil fremme den

fortsatte effektive opgaveløsning i Hvidovre Kommune, hvor man skal spare 28-30 stillinger som følge af, at skatteopgaven flyttes, i Herning Kommune, hvor man skal spare 5-6 mio. kr., eller i Århus Kommune, hvor man skal spare 100 mio. kr. Tror hr. Christian Wedell-Neergaard, at man her fortsat vil lave en effektiv opgavevaretagelse, når man oplever, at man altså bliver straffet, nærmest får en bøde for at være effektiv?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg erkender, at det jo, som det beskrives her, kan fremtræde som en åbenlys uretfærdighed. Men det adskiller sig jo ikke fra det generelle princip, man altid har brugt, når man fjernede eller tilførte opgaver til den kommunale sektor. Så der er ikke noget nyt i det her. Og skal der ske justeringer, ja, så har vi jo forhandlingerne med Kommunernes Landsforening med henblik på at finde en løsning på problemet. Så vi ser meget gerne på et sådant forhandlingsresultat.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes jo så, at det her er en lidt usædvanlig situation, fordi det jo står helt centralt i det glimt ind i finansieringen af reformen, som vi dog kan få, at pengene følger opgaverne. Det vil sige, at det altså egentlig er et andet princip end DUT-princippet, sådan som vi kender det. Derfor kan jeg ikke fortænke kommuner i at have en meget konkret oplevelse af, hvad det er, der forestår. Der er jo kommuner, som meget omhyggeligt har reorganiseret deres skatteforvaltning for at gøre den så effektiv som overhovedet muligt. Og når de oplever, at de ikke kun skal føre pengene over til staten, men faktisk lægge både 10, 11 og 12 mio. kr. oveni, så oplever de det som en grundlæggende uretfærdighed. Og de ved faktisk ikke, hvor de skal tage pengene fra.

Kl. 13.35

Derfor er det meget vigtigt for os at vide, hvor Det Konservative Folkeparti står i den her sag. Er man villig til at gå aktivt ind i den for at rette op på det her, hvor vi ved, at DUT-kravet er rejst over for kommunerne konkret i forhold til, hvad de skal levere, eller er det noget, man bare vil lade sejle ind i den helt store grød, ligeglad med om det i sidste ende ender med, at kommunerne faktisk skal ud og spare andre steder?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Til fru Margrethe Vestager vil jeg gentage min indledning til det tidligere svar, nemlig at det jo kan lyde som en åbenlys uretfærdighed, således som det er fremlagt. Og det er klart, at Det Konservative Folkeparti gerne vil se på de åbenlyse uretfærdigheder, der kan opstå i forbindelse med opgaveflytningen. Vi er af den opfattelse, at pengene følger opgaven. Og hvis det så fører til, at der her opstår et problem, ja, så vil vi gerne se på det i en efterfølgende forhandling.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er et tilsagn, som jeg synes, vi kan være meget tilfredse med, bl.a. da det jo også indebærer, at man ikke bare kan se på de gennemsnitlige udgifter til en given opgave, fordi det jo netop ville være at skære alle kommuner over én kam.

Som vi tidligere har hørt, er der jo forskel på kommuner, på måden tingene bliver gjort på i dag. Og derfor må man sige, at det ikke kan være rimeligt at straffe de nuværende kommuner for måden, de har forvaltet det på, når de har gjort det godt og effektivt, ved at lægge en gennemsnitsbetragtning ud over dem.

Når det er så vigtigt, er det jo, fordi der ikke er nogen her, der vil tage ansvar for, at kommunerne skal ud og spare på grund af en opgaveflytning for at kunne gennemføre den. Derfor takker jeg for det konservative tilsagn. Vi håber meget på, at det så også bliver konkretiseret i, at ministeren går i gang med at finde ud af, hvordan vi så kan håndtere det her, sådan at åbenlyse urimeligheder bliver undgået.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Ingen kan jo forlange, at jeg her på ét ben skal kunne overskue de økonomiske konsekvenser af de spørgsmål, der bliver stillet. Men i det omfang, der foreligger åbenlyse uretfærdigheder, er jeg enig i, at man så må se på det.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Næste ordfører er fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Regeringens strukturreform er sådan en tre i én-reform. Og de fleste ved, at når man får hele tre ting på én gang, så kan det være svært at fastholde den høje kvalitet. Det er en reform af de kommunale landskab, det er en reform af, hvem

der skal løse opgaverne i den offentlige sektor, og det er en finansieringsreform.

I dag behandler vi jo de love, som skal hjemle reformen af det kommunale landskab og dermed det, der skal danne grundlag for opgaverformen og finansieringsreformen.

Og som flere ordførere har været inde på, er det samlet set en meget stor reform, måske den største reform i flere generationer både før os og efter os. Derfor har Det Radikale Venstre naturligvis deltaget aktivt, lige siden der blev nedsat en Strukturkommission til at overveje spørgsmålet.

Vi synes ikke, at den nuværende struktur er perfekt. Vi synes ikke, at vi forlader en situation, hvor alt var i den skønneste orden. Vi mener, der er brug for at gennemtænke det og veloverveje reformer både i forhold til kommuners størrelse og den måde, vi løser opgaverne på, så de kan blive stadig bedre.

Jeg vil bruge lidt tid på det radikale forslag, fordi de grundholdninger stadig er vores, og det vil de fortsat være i de forhandlinger, der måtte komme, om de lovforslag, vi nu er gået i gang med at førstebehandle.

Vi opstillede otte principper som rettesnor for vores arbejde: For det første at den offentlige sektor skal være enkel og gennemskelig; for det andet at opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt, når det fagligt og sagligt giver mening i forhold til kvaliteten i opgaveløsningen – og det er faktisk ikke så banalt, som det lyder, det skal jeg komme tilbage til; for det tredje at kompetencer og økonomisk ansvar skal følges ad, og for det fjerde at enstrengede systemer er at foretrække for et delt ansvar, men ikke for enhver pris; for det femte at strukturen skal understøtte et åbent og velfungerende demokrati; for det sjette at borgerens retssikkerhed ved mødet med det offentlige skal sikres på alle niveauer; for det syvende at en centralisering af administrationen ikke må føre til en centralisering af kommunal service; og sidst, men naturligvis ikke mindst, at kommuner bør have en størrelse, der økonomisk og fagligt sætter dem i stand til at løse de opgaver, de er blevet tildelt.

Kl. 13.40

Det leder os til, at det ikke er strukturen, der skal betinge, hvor opgaverne skal løses, men de krav, som opgaverne stiller i forhold til faglighed, organisering, finansiering og befolkningsunderlag. Og derfor er vores udgangspunkt ikke amternes nedlæggelse, men en bedre løsning af

opgaverne så enkelt og ubureaukratisk som muligt i den bedst mulige kvalitet.

Dermed også sagt, at vi er optaget af ideen om tre niveauer, kommuner, større regioner og staten, tre niveauer, som alle kendetegnes af at være ledet af direkte folkevalgte organer med ret til at udskrive skat og med et antal medlemmer, der kan gøre det sandsynligt, at mindretal og små partier og lister kan opnå repræsentation. Og det er vores vurdering, at det giver den stærkeste politiske kultur og det enkleste grundlag for finansieringen.

Det Radikale Venstre støtter helt overordnet større kommuner. Allerede kommunernes nuværende opgaver er kendetegnet ved en sådan kompleksitet i lovkrav og forventninger, at større kommuner forekommer at være et nødvendigt udgangspunkt for at løse opgaverne bedre. Alene de nuværende opgaver, hvis de skal løses bedre, har vi brug for større kommuner.

Derfor støtter vi principielt den tilgang, som har været udgangspunktet for de kommunesammenlægninger, som vi står over for, at man selv havde retten til at tage et initiativ, at finde ud af, hvem der skulle være ens nye kommune, men vi anerkender også, at der er et ansvar i Folketinget for at gøre det kommunale landskab endeligt færdigt.

Det står lysende klart i øjeblikket, at alene ændringerne i det kommunale landskab er en meget, meget omfattende proces. En ting er at finde ud af, om ens kommune skal slås sammen med en anden, og lave en formel aftale om det. En anden ting er at virkeliggøre det, samtidig med at løsningen af kommunens kerneopgaver ikke lider skade undervejs, fordi fokus flytter til reorganisering af administrationen, overvejelser om nye indre strukturer, flytning af aktiver og passiver osv. osv.

Ud over alle disse praktiske og administrative spørgsmål skal der dannes en ny kommunal identitet, der skal lægge grunden for en ny kommunal kultur, både i forhold til den politiske kultur og i forhold til den måde, kommunen er bundet sammen på.

Hermed udtrykker vi også en forventning om, at de nye kommuner ikke bare bliver dem, der skaffer service efter centralt nationalt fastsatte standarder, en slags indkøbere på servicebrugernes vegne, men at der reelt er en demokratisk styring af de opgaver, som kommunerne skal løse, naturligvis inden for overordnede samfundsmæssige interesser og den langsigtede bæredygtighed.

De nye kommuner skal have muligheden for at løse opgaverne i lyset af selvforvaltning, på baggrund af fortsat regelforenkling og med brug af de muligheder, som afprøvet ny teknologi giver, og gerne med en økonomisk kommunal bæredygtighed, så behovet for komplicerede udligningsmekanismer bliver mindre.

Regeringens strukturreform lever bare ikke op til Det Radikale Venstres principper for en strukturreform, slet ikke, når det kommer til reformen af opgaveløsningen. Og gælder det finansieringen, så ved vi det jo faktisk ikke, men det kan jo være, det viser sig, når regeringen på et eller andet tidspunkt vil ulejlig sig med at skabe et overblik over den samlede reforms økonomiske konsekvenser.

Men selvfølgelig er der træk af reformen af det kommunale landskab, som vi støtter, ligesom vi selvfølgelig står inde for den principielle aftale, vi har lavet med regeringen om det kommunale landkort. For det har været vigtigt for os, at de mange, mange mennesker, som har arbejdet med de spørgsmål de seneste mange måneder, reelt oplever, at der er bred politisk opbakning til det, som reelt vil komme til at ligge fast, også når det nuværende herskende flertal skifter, nemlig kommunegrænserne.

Vi har store og klare forventninger til ministerens forhandling af de konkrete vilkår, ligesom der stadig er arbejde tilbage at gøre for partierne bag aftalen. Det vil vi gøre med udgangspunkt i de lokale ønsker, men med et ansvar, som vi oplever, at Folketinget har, for at bringe det sidste på plads.

Men vi har en række bemærkninger til de konkrete lovforslag, som vi behandler i dag. Der er ting, som vi kan genkende fra Bornholmerloven, som vi støttede, og så er der elementer, som vi gerne vil have diskuteret nærmere under udvalgsarbejdet, både på baggrund af erfaringerne fra Bornholm og fordi reglerne nu skal fungere i en langt større og mere kompleks sammenhæng.

Hvis man ser på det demokratiske aspekt, så kunne man godt se på, om der skulle være en større åbenhed om sammenlægningsudvalgets arbejde. Derudover er det ikke klart, hvor meget indsigt der tabes ved at fastholde kategorien interne dokumenter, når der udveksles mellem de gamle kommuner og sammenlægningsudvalg. Og vi er ikke trygge ved de indskrænkninger, der sker i adgangen til informationer af praktiske hensyn, for praktiske hensyn er det, der altid kan begrunde, at man indskrænker borgernes ret til information og til aktindsigt.

Det andet er spørgsmålet om faglighed og medarbejdere. Vi synes, der forestår problemer i forbindelse med genbesættelse af stillinger og nybesættelser ud fra beslutninger, som allerede er truffet i forhold til den gamle kommunes serviceniveau og strategi og vision. Og samtidig er der stor usikkerhed. Nok gælder virksomhedsoverdragelsesloven, men hvad siger den? Især fordi der går så umanerlig lang tid, før medarbejderne ved, hvor og med hvad de faktisk skal arbejde. Det er ikke godt for fagligheden i opgavevaretagelsen.

Samme undren har vi over L 69. Nu kan man selvfølgelig glæde sig over, at L 69 nok får en begrænset brug, fordi det er få kommuner, som indgår den type af forpligtende aftaler, som L 69 skal give grundlag for. Men hvordan ser det ud med adgangen til aktindsigt dér, med adgangen til at udveksle informationer om borgerne uden samtykke?

Der er også det interessante perspektiv ved L 69, at det jo viser, hvor mange opgaver den delegerende kommune skal delegerere til en anden kommune. Reelt kunne man sammenligne det med situationen, hvor den delegerende kommune faktisk kommer til at fungere som en kommune i forhold til et amt – altså et af de gamle amter. Og det vil sige, at hvis man har de her 19.999 borgere, så skal man delegerere opgaver, der svarer til, at man har den nuværende opgaveløsning. Har man 20.000, så kan man klare det hele.

Det er en illustration af, at der er en inkonsekvens i forhold til forventningen til, hvad kommunerne kan klare på en og samme gang.

Hvis man så ser på økonomien, så falder det os i øjnene, at økonomien i reformen er defineret som principielt udgiftsneutral. Det er meget interessant, at man kan definere sig til udgiftsneutralitet uden udredninger, uden en egentlig dybdegående analyse. Det er et princip. Og hvis man ser på selve implementeringen af reformen, så forekommer det optimistisk at tro, at det kun koster 1 mia. kr. Selvfølgelig er det mange penge, men i forhold til opgavens størrelse så er det ikke mange penge.

Lovforslaget gør vældig meget ud af at beskrive den pengemaskine, man har fået, som baggrund af sparede vederlag til politikere, men det er også det eneste konkrete, der findes om økonomien i forhold til det. Implementeringen kan måske lånefinansieres af staten, og kommunerne kan selv beholde synergigevinster, men

der går lang tid, før vi ved, hvad reformen koster. Og så længe vi ikke har andet end erfaringerne fra Bornholm at vurdere det ud fra, så kan ingen vide, om implementeringen af den her del af reformen kommer til at fjerne ressourcer fra andre opgaver.

Vi håber, at det lykkes at skabe større åbenhed og større indsigt i de økonomiske konsekvenser gennem udvalgsbehandlingen, for vi synes, det er helt afgørende, at de partier, der vedtager det her, også ser det i øjnene og tager ansvar for de økonomiske konsekvenser.

Strukturkommissionen fremhævede, at en del af de nuværende kommuner er for små i forhold til de krav, der i dag stilles til løsning af opgaver. Og denne svaghed vil blive større i fremtiden. Men den her reform, som vi diskuterer, ændrer sådan set ikke på det, for kommunernes størrelse vil stadig ligge inden for et meget, meget stort spektrum, og de opgaver, som kommunerne tildeles, passer faktisk bedst til de meget store kommuner.

I lovforslagene er der længere udredninger og henvisninger til strukturreformens forslag. Regeringens eget forslag nævnes kun imellem to tankestreger. Var det en idé, man fik, en fiks idé, inspireret af en 17 år gammel vedtagelse på et konservativt landsråd, at nu måtte man hellere komme i gang? Det er tankevækkende, at vi ikke får regeringens egne overvejelser bag dens forslag om de facto ikke kun at lave regioner, men at nedlægge et helt demokratisk niveau i vores land.

Regeringen tilbyder at forhandle med alle partier i Folketinget og håber på at kunne samle et bredt flertal bag en stor del af lovforslagene. Tilbuddet om et bredt samarbejde sendes på vegne af alle de ministre, der fremsætter lovforslag om gennemførelse af kommunalreformen. Sådan står der i den skriftlige fremsættelse af L 68.

Vi tager fra radikal side imod invitationen til forhandlinger på grundlag af lovforslagene, men vi kommer til forhandlingerne med radikal politik under armen. Det er den, vi ønsker gennemført.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr Ole Stavad oplyste, at man i forbindelse med forhandlingerne omkring Værløse og Farum og tvangsægteskabet – jeg går ud fra, at Det Radikale Venstre principielt er imod tvangsægteska-

ber – rent faktisk ikke havde fået at vide, at Værløse i et brev fra december måned havde tilkendegivet, at de var indstillet på at indgå i nogle forpligtende samarbejder med enten Lyngby eller Gladsaxe, men at de aldrig nogen sinde har fået svar på, om det var det, der skulle til, fordi de ikke helt nåede op på de 20.000.

Her vil jeg så godt høre, om Det Radikale Venstre havde fået den information om, at Værløse rent faktisk gerne ville gå i sving, hvis de havde fået besked på, at de skulle.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan i hvert fald referere, hvad der var mit indtryk. Og mit indtryk var, at Værløse ikke havde løst opgaven, at Værløse var i en situation, hvor man siger, at vi bliver nødt til landspolitisk at tage stilling til, hvad der er Værløses fremtid.

Derfor denne her særlige konstruktion, hvor vi jo med meget store forventninger til ministerens hånddelag ser frem til at kunne få forelagt, hvad der så bliver resultatet af forhandlingen af de konkrete vilkår for en sammenlægning af Farum og Værløse.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Når man hører fru Margrethe Vestager læse principperne op for den radikale strukturreform, således som de ønsker den, kan jeg ikke se andet, end at der må være lange strækninger, hvor der er enighed, og hvor den nuværende strukturreform i virkeligheden opfylder radikale ønsker.

Men der kommer den bemærkning, at der er grænser for, hvad kommunerne kan klare, og i den forbindelse vil jeg spørge om, hvad det er, kommunerne ikke kan klare. Nu har vi fået nogle større kommuner – større end vi havde regnet med – og er det ikke sådan, at de vil være i stand til at løse langt de fleste af de velfærdsopgaver, som de får?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Først og fremmest står det jo tilbage at vise det. Regeringen gennemfører jo nu et nationalt eksperiment, men det er meget svært at få sådan egentlig håndfaste vurderinger af, hvordan det kommer til at gå.

Jeg er ikke i tvivl om, at der vil være nogle kommuner, som kan løfte opgaverne, men jeg er

meget i tvivl om, hvorvidt man generelt kan sige, at det er en hensigtsmæssig måde at gøre det på.

Det, som set med vores øjne har været meget vanskeligt i forhandlingerne, har været, at udgangspunktet var, at der ikke måtte være noget, der kunne lignedes med et amt; at udgangspunktet var denne her, med al respekt i øvrigt, fikse idé om, at et lille land kun kan have to niveauer.

Vores tilgang var, at vi må se på opgaverne for at finde ud af, om de kan løses bedre i en anden struktur. Det var det, der var vores drivkraft, det var det, der ligesom var rugbrødet i vores tænkning. Det er opgaverne, der er det interessante, for det er dem, borgerne har en interesse i, ikke om der er et, to eller tre niveauer.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Er fru Margrethe Vestager ikke enig i, at der her sker en decentralisering af opgaver, en opgaveflytning til kommunerne fra bl.a. amterne, og at man dermed kan sige, at vi med det nye kommunale landkort får én indgang for borgerne, og at de nye kommuner dermed er med til at sikre offentlige ydelser af en høj kvalitet?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

For det første mener jeg ikke, at én indgang i sig selv betinger høj kvalitet. Det afhænger helt af, hvad det i øvrigt er. Altså, én indgang er ikke meget værd, hvis man ikke kan få den faglige, grundige behandling, som er nødvendig, hvis man skal have et tilbud sat sammen til ens handicappede barn. Så ville jeg gerne gå to steder. Jeg ville for den sags skyld også gerne køre for at få det, hvis jeg dermed kunne få det, der var behov for. Den balance synes vi ikke er holdt i det her forslag. Fordi man har været så optaget af, at der ikke må være noget, der lignedes med amter, så vil man ikke have det på den måde.

Man kunne jo godt have lavet én indgang til amterne. Man kunne jo godt have sagt, at for børn, som har udvidet behov, er den ene indgang amterne. Gerne større amter end vi har i dag, men at der er en sammenhæng mellem kompetencer og økonomi.

Det andet er jo, at det virker, som om regeringen også er kommet lidt i tvivl, for når man ser på de kontrolforanstaltninger, evalueringsinstitutioner og ministerbemyndigelser, der hele tiden lægges ud over det hele, kunne det godt tyde på,

at man heller ikke er helt sikker på, at kommunerne magter det.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg blev opstemt over fru Margrethe Vestagers indlæg og de principper, der lå til grund for det, som jeg så forstår er radikal politik på det her område. Jeg må også sige, at det ikke er principper, der ligger langt fra dem, jeg nævnte i mit ordførerindlæg, nemlig en enkel og overskuelig offentlig sektor, tæt på borgerne osv. Så der er åbenbart mere, der samler os end skiller os ad, når vi skal snakke om de principper, der ligger til grund for den offentlige sektor. Det synes jeg er et godt udgangspunkt for en videre debat, som jeg håber vi kan forlænge i kølvandet af, at vi har fundet sammen om ansvaret for det kommunale danmarkskort.

Kl. 13.55

Men når nu vi er enige om det, hvilket fører til, at det skal være så tæt på borgeren som muligt, må vi da kunne blive enige om, at det tætteste, vi kan komme borgerne i den offentlige sektor, er kommunen. Den er tættest på borgerne. Hvorfor er det så sådan, at det næsten er et must, at der så også bør være det tredje led, desuagtet om der er opgaver eller ej?

Hvis vi mener det alvorligt som et princip, hvorfor er der så det lidt krampagtige, synes jeg, forsøg på at sige, at vi nedlægger et tredje demokratisk led osv.? Hvad er det, der er drivkraften bag radikal politik, som gør, at det skulle være en hellig sag for den offentlige sektor?

Det er åbenbart der, vandene skiller, og så må vi jo arbejde med de områder, der skiller os ad.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er jo egentlig interessant, for det er sådan set den modsatte overvejelse, der virkelig har undret os: Hvorfor er det så vigtigt, at amterne bliver nedlagt? Hvad er det, der er så afgørende ved, at de skal tømmes for opgaver, og at det ikke kan gå hurtigt nok? Hvad er det for en provokation, der ligger i, at det er direkte valgte folk med økonomisk ansvar, som kerer sig om opgaver, der kræver et vist befolkningsunderlag og en høj grad af specialisering, og som varetager helt centrale funktioner for nogle af vores mindste og mest udsatte mindretal? Det er det, der har været den store undren.

Hvorfor kan vi ikke åbent drøfte strukturen med udgangspunkt i, hvordan opgaverne skal

løses, i stedet for at drøfte dem med udgangspunkt i, at der simpelt hen ikke må være noget, vi kan genkende som de gamle amter, for så kunne vi jo komme hen til at finde ud af, hvad der skal til?

Det andet er, at når man har principper, må man jo gå den konkrete virkelighed efter for at se, om de holder, og når man ser på regeringens strukturreform, er ordet enkel ikke det første ord, der falder en ind.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg går ud fra, at vi var enige om det, vi nu står sammen om, nemlig det kommunale danmarkskort, som er landet på under 100 kommuner og dermed en række store og stærke kommuner. Derfor: Hvis man gerne vil forfølge det synspunkt, som Det Radikale Venstre har, nemlig at man af en eller anden årsag gerne vil have det tredje led, så har vi brug for at vide, hvilke opgaver der skal tages fra de selv samme kommuner, som Det Radikale Venstre er med til at danne på det her kort. Hvilke opgaver er det?

Det Radikale Venstre siger først: Find nu sammen i nogle store, stærke enheder, ofr det, der skal til for at nedbryde jeres kommunegrænser og få jer lagt sammen. Men fortæl så nu, hvilke opgaver der skal tages væk, hvis vi nu skulle fylde og fodre et tredje led. Det skylder vi dog de kommuner. Alt andet er lidt tom snak.

Det lyder så smukt, eller også er det bare for at finde en årsag til, at man måske alligevel ikke vil være med til det, som man var tæt på at forhandle sig frem til, inden Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet forlod forhandlingerne i sin tid.

Det synes jeg er ærgerligt, og jeg har brug for et svar på, hvad kommunerne skal afgive nu, når vi har lavet danmarkskortet.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu gør det jo ikke så ondt at tage noget fra nogen, når de ikke har fået det endnu. Det var jo straks værre, hvis vi ville ind og ændre på den nuværende kommunale opgavesammensætning.

Jeg tror ikke, at der er nogen her, der er i tvivl om, at nogle kommuner godt kunne gøre det bedre, for så vidt angår hjemmeplejen. Dansk Folkepartis ordfører har givet et eksempel fra sin egen kommune, hvor man kunne gøre det meget bedre. Jeg tror ikke, at der er nogen her,

der er i tvivl om, at kommunerne kunne gøre det bedre, for så vidt angår folkeskolen. To helt afgørende kommunale kerneopgaver, som nok kunne kræve større politik årvågenhed af de lokalt valgte.

Hvis man nu begyndte der og sagde, lad os bygge de her nye kommuner op, som i øvrigt har meget stor spredning med hensyn til størrelse, i hvert fald befolkningsmæssigt, og også geografisk, og lad os så se på, om vi gradvis efter en gennemgribende analyse finder det forsvarligt at lægge opgaver ud i kommunerne, for så var vi sikre på, at vi for det første ikke lavede eksperimenter med udsatte grupper, som har meget store behov for en faglig højt kvalificeret behandling, og for det andet ikke gjorde det med miljøspørgsmål, som vi i dag ret beset ikke rigtig ved, hvordan vil blive håndteret i kommunerne, sådan som det ser ud.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ja tak. Den sidste korte bemærkning kommer fra hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu skal man have meget stor respekt for folk, der sådan gør sig til talsmand for, at alting hviler på principper. Det gør fru Margrethe Vestager jo, og det er jo noget fint noget, og specielt fint er det selvfølgelig, hvis de principper også hænger sammen. Jeg synes også, at der er mange gode ting i de principper, som fru Margrethe Vestager gjorde sig til talsmand for før, og jeg synes også, der er meget, der flugter med den kommunalreform, som ligger på bordet foran os.

Men se, et af de store kritikpunkter, De Radikale har haft i forhold til kommunalreformen, samtidig med at de har de her principper, er, at der er tale om en centralistisk kommunalreform. Det har været et af omdrejningspunkterne i kritikken. Det, De Radikale har forholdt sig til, i hvert fald når de har diskuteret det offentligt, har været, at der er for meget centralisme over det her projekt.

Kl. 14.00

I lyset af det hører jeg nu fru Margrethe Vestager sige, at man skal tage opgaver fra kommunerne, og at det ikke er noget problem, for de har ikke rigtig fået dem endnu, så de føler det ikke på samme måde, som hvis de nu først havde fået opgaverne, så det kan man godt gøre.

Hvis der skal være logik i det, og hvis man skal modarbejde den her centralisering, samti-

dig med at man tager opgaver fra kommunerne, må der være et eller andet sted, hvor man massivt overfører opgaver til kommunerne for at modvirke den centralisering, som jo ellers ville komme til udtryk i det, som fru Margrethe Vestager selv foreslår – set i forhold til det, der nu ligger på bordet.

Derfor må fru Margrethe Vestager bare lige forklare, måske skal vi sige på to punkter, hvor Det Radikale Venstre foreslår aktivt at flytte opgaver til kommunerne for at modvirke den centralisering, som jo ellers ville komme til udtryk gennem det, Det Radikale Venstre foreslår.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er meget, meget, meget usikker på, om jeg forstår, hvad jeg bliver spurgt om, men jeg skal give et svar under alle omstændigheder. Det kan så være, at det bliver et svar på noget andet, men jeg har store læremestre i den kunst her i salen.

Det, som for os er meget afgørende, er ikke, om opgaverne alene bliver placeret et eller andet sted, men også måden, de bliver styret på. Sådan som vi ser en række af de opgaver, som nu bliver lagt ud i kommunerne, så bliver de spundet ind i ministerbemyndigelser og evalueringsinstitutters overvågelse, så det er, som om de bliver løst fra centralt hold.

Det gælder f.eks. et af de lovforslag, som vi også skal behandle i dag, hvor indenrigsministeren har den fornøjelse at diktere, hvad der skal stå på regionsrådets dagsorden. I første kvartal i det første valgår – tror jeg det er – skal der stå på dagsordenen, at man skal lave en servicestrategi, hvor man skal overveje, hvad man skal bringe i udbud. Hvis ikke det er central styring, så ved jeg ikke, hvad central styring er. Ligesådan skal man i tredje kvartal i sidste valgår evaluere, om den her servicestrategi nu er blevet, som den skal være, og om man nu har sagt ja og nej til forskellige udbud.

Det er da central styring. Det er da ikke frihed til, at de folkevalgte kan tilrettelægge tingene, sådan som de gerne vil.

Sådan som jeg har forstået tanken om evalueringsinstituttet, kommer det til at fungere på omtrent samme måde: en kiggen efter i kortene, en overvågning, en styring parallelt med den økonomiske styring, vi har. Det bliver sandelig ikke meget politisk råderum, der bliver tilbage til de mennesker, der, synes jeg, aktivt efter de

demokratiske principper stiller op og stiller sig til rådighed for at tage politisk ansvar.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal selvfølgelig beklage, hvis jeg ikke fik formuleret mig, så det fremgik krystalklart for fru Vestager, hvad jeg mente. Så jeg vil gerne lige gøre det igen.

Det Radikale Venstre har kritiseret kommunalreformen for at være et centralistisk projekt. Det Radikale Venstre gør sig til talsmand for, at nogle af de opgaver, der med kommunalreformen placeres i kommunerne, ikke skal placeres i kommunerne. Det er da et mere centralistisk projekt, hvis man gennemfører kommunalreformen med Det Radikale Venstres ændringsforslag, nemlig at flytte nogle af de opgaver, der ellers er tiltænkt kommunerne, væk fra kommunerne.

Så siger jeg, at hvis der skal være logik i det, fru Margrethe Vestager siger, at vi altså ikke skal gå med til sådan et centraliseringsprojekt, må der jo være en masse andre områder, hvor man så vil tildele kommunerne nogle opgaver. Men det kan jeg forstå at det ikke handler om. Det handler om, at de skal have lidt større frihed til at udforme deres dagsorden. Det er den type opgaver, det handler om.

Man ønsker altså at flytte opgaver på vigtige, væsentlige samfundsområder, som det betyder noget for kommunalbestyrelserne at få, men det, man vil give igen, når man så har taget de opgaver fra dem, er et lidt større råderum i forhold til sådan noget som dagsordentyper og den slags. Er det virkelig rigtigt forstået, at det i radikal optik er at modvirke centralisering?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen jeg skal dybt beklage. Jeg tror, at jeg har udtrykt mig meget klodset og uklart, når Dansk Folkepartis ordfører har fået det indtryk, at vi går ind for strukturreformen. Det gør vi nemlig ikke.

Vi er en del af en aftale omkring den geografiske del om kommunesammenlægninger, men vi er meget, meget kritiske over for den opgaveoverflytning, som Dansk Folkeparti sammen med regeringen vil gennemføre, for vi tror ikke, at der er fagligt og sagligt belæg for, at opgaverne i samtlige landets kommuner bliver løst på en bedre måde.

Vi afviser ikke, at nogle kommuner måske kunne gøre det, men vi afviser, at der er en begrundet overbevisning om, at alle kommuner vil kunne løse de nye opgaver på et højt niveau. Det gælder for vores udsatte grupper, handicappede, narkomaner, som skal på afvæjning, alkoholbehandling og så fremdeles, og det gælder for en lang række af miljøopgaverne.

Derfor er vores udgangspunkt, at det vil være en fornuftigere ting end den del af strukturreformen, der vedrører kommunernes størrelse, at vi får kommunerne konsolideret i en bedre opgaveløsning på de afgørende kerneopgaver, som kommunerne har i dag, nemlig ældrepleje, folkeskole, børnepasning osv. Jeg vil skyde på, at alle i denne sal ville have gode råd at give, hvis de, som hr. Kristian Thulesen Dahl jo selv gør, sad i en kommunalbestyrelse, og så kunne vi decentralisere i god ro og orden efter en grundig analyse, når vi følte os overbevist om, at det faktisk var en god løsning, sådan som man tidligere har gjort med stor succes i dansk administrationspolitik.

Kl. 14.05

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Dette er en reform, der vel nok er en af danmarkshistoriens største, når det drejer sig om den offentlige sektor. Vi står over for et geografisk nyt danmarkskort, en ny opgavefordeling og en finansieringsreform, der virkelig vil noget.

Det, der er karakteristisk for hele denne reformpakke, er, at den er fremsat på baggrund af en rapport fra en Strukturkommission, som – i parentes bemærket – bestod af en lang række mænd og én kvinde fra København, én person fra Fyn og én person fra Jylland; det bar den selvfølgelig også præg af. Men det, der også var karakteristisk, var, at kommissionen kom med en række forslag, og at regeringen tog et, kommissionen ikke var kommet med. Man kunne udtrykke det, som en professor fra RUC gjorde: Det ligner en jonglør, der kaster 50 bolde op i luften, selv om han med sikkerhed ved, at der er bolde, han ikke når at gribe.

Det er også det indtryk, vi har fået, siden Strukturkommissionen kom med sit bud og ministeren kom frem med regeringens bud. Vi har forsøgt at finde ud af, hvad det i virkeligheden er, der ligger i denne reform, og det er jo ikke

kun eksperterne fra Strukturkommissionen, der har været kritiske. Jeg kan ikke mindes, at én eneste uafhængig ekspert har rost indenrigsministerens måde at løse problemerne på.

Man kunne helt konkret nævne en af indenrigsministerens egne eksperter, der var medlem af Strukturkommissionen, men karakteriserer regeringens kommunalreform som en skraldespandsmodel. Han karakteriserer den ved, at den ikke søger løsninger på eksisterende problemer, men at løsningerne derimod kommer før problemerne, eller at løsningerne er på jagt efter problemer, som de kan koble sig på.

I sin iver for at få sin reform igennem kom regeringen til at overse de væsentlige problemer, som vi har i dag på kommunelandkortet, nemlig at en lang række kommuner i udkantsområderne er ved at sande til i en økonomisk vækstfælde, som bliver værre år for år. De har nu på fjerde år forgæves spejdet efter den lovede udligningsreform eller en udmøntning af Folketingets vedtagelse om udflytning af statslige arbejdspladser, men intet er sket. I stedet har de været henvist til indenrigsministerens almisser til særlig udsatte kommuner, der opfører sig pænt og sørger for at skære ned i takt med regeringens dekreter, og man må derfor spørge: Hvornår sker der noget?

Hvordan tror ministeren det er at være kommunalpolitiker eller borger i en kommune på Vestlolland eller Sydfyn? Med udgangspunkt i nogle af landets laveste serviceniveauer og højeste skatteniveauer kan de fortsætte med at skære ned og sætte skatten op, samtidig med at det lokale sygehus enten lukkes eller udtyndes for funktioner, og oven i købet skal disse kommuner lægge ørerne til regeringens mange vel-færdslofter i valgkampen og dens påstande om, at skolerne og ældreplejen og sundhedsvæsenet aldrig har fået flere penge. Men det er jo ikke virkeligheden for de kommuner.

Hvorfor tog man ikke afsæt i disse kommuners reelle problemer, da man planlagde den nye kommunalreform? SF ville gerne have medvirket til det, og vi ville også gerne have været med til at lave om på kommunestørrelserne, for der er jo ingen tvivl om, at der er problemer med fagligheden og retssikkerheden i en lang række af landets kommuner, ikke mindst de mindste og fattigste. Det viser evalueringerne af kommunesammenlægningen på Bornholm jo, og det var også derfor, vi gik positivt ind i diskussionerne om kommunesammenlægningerne.

Regeringen har især taget afsæt i nogle intetsigende buzzwords som at fremtidssikre kommunerne, fjerne gråzonerne, sikre borgerne kun én indgang til det offentlige, sikre fagligheden osv. Men det har jo vist sig at være tomme eller i bedste fald misvisende ord.

Kl. 14.10

Der bliver ikke kun én indgang til det offentlige. Hvis man gennemgår en arbejdslovs' vej til den fremtidige kommunale forvaltning, bliver der mange indgange, og borgere med skatteproblemer får også mange indgange. 30 pct. af de borgere, som har skatteproblemer, får adskillige indgange, viste undersøgelsen fra forleden vistnok.

Der vil stadig være gråzoner. Tænk bare på genoptræning af patienter på hospitalerne. Hvem er det nu, der får det endelige ansvar for, at genoptræningen rent faktisk kommer i stand? Er det sygehuslægerne, der skal starte den specialiserede genoptræning? Er det kommunerne, der kommer til at stå med det endelige ansvar? Hvad nu, hvis sygehuset ikke har gjort noget? Og hvad nu, hvis kommunerne ikke følger op på den genoptræning, hospitalet har startet? Hvem har ansvaret? Gad vide, hvad forældrene til det multihandicappede barn mener om, at deres problemer skal løses via én indgang til kommunen, når kommunen slet ikke har fagligheden og ekspertisen til at klare den opgave?

Man kan også spørge, om det vil sikre fagligheden og fremtidssikre den offentlige opgavevaretagelse, at den miljøekspertise, der i dag findes i amterne, nu spredes på 99 kommuner – næppe! Men på ét felt vil reformen dog fremtidssikre kommunerne, og det er i forbindelse med udlicitering af velfærdsopgaverne. Både Venstres politiske ordfører og beskæftigelsesministeren har jo klart tilkendegivet, at det har været helt afgørende vigtigt at få en kommunalreform, for så vil kommunerne alt andet lige få skabt et bedre og større marked for udlicitering af velfærdsydelse.

Forleden hørte jeg, at man i Københavns Amt har en person ansat til at varetage fredningsopgaver, og denne person ved nu ikke, hvor han eller hun fremover skal arbejde. Man kan godt sætte spørgsmålstegn ved, hvor mange fredningsopgaver der bliver i hver enkelt konkret kommune i den fremtidige region. Det er en måde at tænke offentlig virksomhed på, det er en måde at tænke fremtidssikring for vore gamle huse på osv., men det er måske også en måde at slippe af med en medarbejder på.

Den sidste farce, vi har været udsat for i forbindelse med kommunalreformen, var godkendelsen af de lokale forslag til kommuneinddeling og forpligtende kommunale samarbejder. Stik imod principperne om at overlade det til befolkningen og kommunalpolitikkerne at finde bæredygtige løsninger har man på det nærmeste skamredet det lokale demokrati, og vi har – i hvert fald set udefra – oplevet eksempler på, at tilfældige folketingsmedlemmer har plejet personlige og partimæssige særinteresser. Derfor har det også undret mig, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har villet lægge navn til en sådan aftale, men jeg kan nu forstå på de svar, jeg har fået i dag, at det er et spørgsmål, hvor meget de to partier rent faktisk har fået at vide.

For mig at se virker aftalen suspekt, og den legitimerer regeringens centralistiske kommunalreform og giver den en lag demokratisk fernis. Jeg har endnu ikke forstået, hvorfor man ikke har accepteret folkeafstemninger i Ikast og Give, og jeg kan ikke forstå, hvorfor man tror, at kommunerne på Midt- og Vestlolland bliver mere bæredygtige af at blive lagt sammen. Det er udligningsreformen, man venter på her, i stedet for at få skabt endnu en mastodontkommune.

Jeg har ikke fået noget svar på, hvorfor Vallensbæk kan fortsætte som et demokratisk eksperiment på Vestegnen, hvorimod Værløses borgere skal betale for Brixtoftes eventyr. Jeg har ikke forstået, hvorfor der skal laves et tvangsægteskab med Farum, før de økonomiske forhold for denne kommune er afklaret, og hvorfor er Værløse mindre økonomisk bæredygtig end Vallensbæk? Et hurtigt kig på Indenrigsministeriets egne nøgletal viser jo, at efter stort set alle parametre er Værløse mere bæredygtig end Vallensbæk og fuldt på højde med alle de kommuner i landet, som kommer til at ligge på et indbyggertal på 20.000-25.000 indbyggere.

Man kan i virkeligheden også undre sig over, at Venstre nu nedlægger sit kommunale laboratorium i Farum. Man mindes jo den lange perlerække af citater fra indenrigs- og sundhedsministeren, finansministeren og statsministeren om, hvor fantastisk Farum var.

Man kan sige, at den reform, der startede under sloganet »Mere demokrati og én indgang for borgerne«, nu er endt som en karikatur. I stedet for den brede kommunemodell, som regeringen sagde den ville tage udgangspunkt i, har vi nu fået en statsstyremodell, hvor statslige embedsmænd kan styre landet med jernhånd ved hjælp

af et rekordhøjt antal ministerbeføjelser og øget statslig opgavevaretagelse. Den brede kommunemodell er med andre ord endt med at blive en smal statsmodel med kommuner og regioner som marionetter for den borgerlige regerings økonomiske politik og tomme velfærdsløfter.

Kl. 14.15

Når vi ser nærmere på, hvordan denne proces i øvrigt kommer til at fungere, vil vi kunne se, at 263.000 offentligt ansatte i virkeligheden ikke ved, om de er købt eller solgt. Vi vil kunne se en proces, hvor hele delingsrådets arbejde, sammenlægningen af kommunerne og indgåelse af forpligtende kommunalt samarbejde kommer til at ske i dybeste fortrolighed. Vi vil kunne se, at en lang række offentligt ansatte ikke kan få at vide, om de skal arbejde i Odense, Ribe eller Aabenraa, som ikke kan få at vide, om de får 150 eller 200 km til arbejdet, eller om de kan fastholde deres arbejde i cykelafstand.

Svaret fra de skiftende ordførere har været: Jamen de bliver da involveret på SU- og medarbejderniveau. Ja, men hvad med hver enkelt, som gerne vil partshøres, og som gerne vil have at vide: Kan jeg med den viden og den kompetence, jeg har, få arbejde i nærheden af min familie, i stedet for at jeg skal transporteres til den anden side af Jylland? Hvorfor kan disse mennesker ikke blive hørt? Hvorfor kan disse mennesker ikke få aktindsigt? Der er ikke givet noget svar, men det kan jo handle om, at der ikke kan gives noget svar, fordi der sidder nogle mennesker, som har indgået forliget, og siger: Jeg alene vide, vi alene vide, det, vi gør, er det rigtige.

Det, vi også kommer til at se fremover, er etablering af brugerservicecentre, hvor borgerne fratages muligheden for aktindsigt og fratages muligheden for at finde ud af, hvem det rent faktisk er, der har fået adgang til deres data. Vi kommer til at se nogle kvikskrankepaver, som får mulighed for at gå fuldstændig på tværs af alle de oplysninger og data, kommunen har om den konkrete borger på det sociale område, i teknisk forvaltning, på skatteområdet osv. Jeg kunne stille det spørgsmål: Er det ikke korrekt, at hvis man ønsker en carport, kan kvikskrankepaven se, hvornår man sidst fik fjernet sine børn, og hvornår man sidst var indlagt på røde papirer osv.?

Hvad er det for en måde at behandle borgere på? Er det den måde, man ønsker at udvikle den digitaliserede forvaltning på? Ønsker man virkelig kun at nedlægge de barrierer, som vi har

brugt 30 år af udviklingen af den danske offentlige sektor på at rejse for at sikre den enkelte borger retten til egenintegritet og retten til at sige til den offentlige forvaltning: Hvis jeg skal have den og den ydelse, må du godt have lov til at bruge mine personlige oplysninger?

Nu får vi en situation, hvor den enkelte borger end ikke skal give samtykke til, at man kan bruge de oplysninger. Der skal end ikke gives samtykke til, at når jeg nu får lavet den carport, kan du alligevel godt få lov at se, hvornår jeg sidst fik fjernet mine børn. Hvad er det for en tænkning, der kommer ind i den danske offentlige forvaltning?

Jeg vil sige, at samlet set synes jeg ikke, at man har klaret dette lovgivningsprojekt ret godt, og at det, der er vores interesse i hele forløbet, naturligvis er at løse de store problemer, der er, og lave den der koordinering, som regeringen helt åbenlyst ikke har lavet.

Et eksempel: Jeg var til teknisk gennemgang hos socialministeren for et stykke tid siden, og her kunne vi se, at den rammeaftale, man har lavet på det sociale område, kan man nu få mulighed for at regulere hen over året. Fint nok, for det er bl.a. blevet kritiseret, at der ikke var mulighed for det. Så går man til teknisk gennemgang hos undervisningsministeren, og det er præcis den samme rammeaftale, men har man lavet den ændring, som man har lavetovre i Socialministeriet? Nej!

Hvorfor har man ikke det? Det er lovsjusk. Der er tale om en ændring af hele den offentlige sektor på finansieringsområdet, på geografien og på opgavefordelingen, men man har haft så meget hastværk, at end ikke åbenlyst nødvendige ændringer, der sker i det ene ministerium, kender man til i det andet ministerium.

Hvordan skal det her kunne komme til at fungere bare rimelig anstændigt? Jeg tror ikke, det bliver tilfældet, men jeg vil gøre mit yderste for at hjælpe regeringen.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ordføreren skal lige blive heroppe, for der er en kort bemærkning fra hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var jo noget af en omgang indestængt vrede, der skulle ud fra SF's ordfører, og det er egentlig tankevækkende, at når vi står her med 49 lovforslag, som betyder en kæmpekæmpereform af hele Danmark, kan det lykkes en ordfører at hol-

de 15 minutters ordførertale uden overhovedet at finde et eneste element i hele komplekset, der er noget som helst positivt at sige om.

Kl. 14.20

Nå, men der var jo mange ting, som man kunne gribe fat om, for der var mange beskyldninger, som også er fuldstændig vanvittige at komme med her fra Folketingets talerstol, men jeg vil lige gribe fat i en enkelt ting, som fru Anne Baastrup kom med, nemlig den her med, at strukturreformen medfører øget privatisering.

Hvor i lovforslagene finder fru Anne Baastrup belæg for den påstand? Er sandheden ikke, at strukturreformen i sig selv ikke ændrer noget som helst ved, at lokale myndigheder selv skal beslutte, om de ønsker at hyre et privat firma til en ydelse, eller om de varetager opgaven i eget regi? Altså de regler, der gælder i dag, gælder fuldstændig uændret i fremtiden.

Hvor i lovforslagene finder fru Anne Baastrup belæg for det, hun sagde om øget privatisering?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det, jeg siger, er et referat af politisk ordfører for Venstre, hr. Jens Rohde, og beskæftigelsesministeren. Det er Venstres projekt. Det kan godt være, at det ikke er Dansk Folkepartis projekt, men det har været Venstres ideologiske projekt for at bøje af over for De Konservative omkring det med at fjerne amterne. Venstres ideologiske forudsætning for overhovedet at gå med til det her er, at der nu er mulighed for at udlicitere.

Jeg husker ganske, ganske tydeligt, at beskæftigelsesministeren sagde i radioen, da de første forhandlinger med Socialdemokratiet og De Radikale var brudt sammen, at det var han meget ked af, fordi det rent faktisk kunne ende med, at man så ikke kunne sætte den udlicitering i gang, som var Venstres ideologiske projekt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når fru Anne Baastrup vælger at komme med et hav af beskyldninger fra Folketingets talerstol under den her behandling, så må fru Anne Baastrup også kunne dokumentere de mest åbenbare beskyldninger, hun kommer med.

Fru Anne Baastrup er kommet med en klar beskyldning, nemlig at den her strukturreform handler om at få øget udlicitering, og hun sagde, at nu er der mulighed for udlicitering.

Så spørger jeg: Hvoraf i de lovforslag, vi behandler, fremgår de nye regler, som fru Anne Baastrup henviser til? Altså hvor er den forandring i regelsættet i forhold til det, vi kender i dag? I stedet for henviser fru Anne Baastrup til nogle Venstrefolk, der har udtalt noget.

Dansk Folkeparti har forlig med regeringen i denne her sag. Vi er interesseret i at vide, hvor det er i lovforslagene, fru Anne Baastrup henter den viden, som hun netop har givet udtryk for her fra Folketingets talerstol. Det kan da ikke være rigtigt, at hun ikke har det fra nogen lovforslag, og at det bare er sådan noget, hun henter ud af den blå luft.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er fuldstændig klar over, at det er en øm få hos Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti har støttet regeringen i frit valg-modellen. Dansk Folkeparti har støttet regeringen hele vejen frem til forsøget på at få udlicitering. Så har vi en beskæftigelsesminister, der garanteret kommer til at tale over sig, men ikke desto mindre siger han, hvor det dog er ærgerligt, at vi ikke kan få de her store kommuner, således at vi kan komme i gang med reelt at udlicitere.

Jeg ved godt, det er et problem for Dansk Folkeparti, fordi der jo er 263.000 potentielle vælgere, der kan komme i tvivl om, hvorvidt man overhovedet kan bruge Dansk Folkeparti til noget som helst. Det er et problem for Dansk Folkeparti. Disse mennesker har ikke aktindsigt. De har ikke partshøring, de har ikke fået de helt almindelige ansættelsesretlige regler, som man plejer at have på det her område. Det har Dansk Folkeparti ikke villet være med til.

Nu kan Dansk Folkeparti se, at der også er problemer med overhovedet at fastholde den her gruppe vælgere, fordi det her er projekt udlicitering. Det er et vi er ligeglade med jer ansatte i den offentlige sektor-projekt.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til ordføreren og går over til næste ordfører, fru Line Barfod. Værsgo.

Line Barfod (EL):

Der er ikke råd til vinterstøvler eller sandaler. Der er kun råd til ét par sko hele året rundt. Der er ikke råd til en ny flyverdragt, hvis man vokser ud af den gamle, selv om frosten stadig bider. Sådan er virkeligheden for tusinder af børn i dagens Danmark, og alene det faktum fortæl-

ler, at der er brug for at se på, hvordan vores samfund fungerer, hvordan den offentlige sektor fungerer, og hvordan vores velfærd er skruet sammen.

Der er et stort behov for at udvikle den offentlige sektor. Alt for mange gange hører vi om mennesker, der falder mellem to stole, om børn, hvor kommuner og amter slås om at undgå regningen for specialinstitutioner, om kassetænkning over for mennesker, der har brug for sygedagpenge, førtidspension eller kontanthjælp, og hvor man tænker i, hvilken kasse der er nu billigst.

Der er et stort behov for at udvikle vores velfærdssamfund, fordi vi alt for mange gange hører om mennesker, der ikke behandles værdigt, f.eks. om ældre, der kun får bad en gang hver 14. dag, for det er, hvad kommunen mener den har råd til på grund af den alt for stramme økonomi, som staten har bundet kommunerne ind i.

Der er et kæmpebehov for at udvikle vores lokale demokrati, for at give mennesker mere reel indflydelse på deres eget liv, indflydelse på deres egen hverdag. Så der er mange gode grunde til at lave en grundlæggende reform af vores samfund og også af strukturen i samfundet.

Kl. 14.25

Fra Enhedslistens side har vi hele tiden sagt, at noget af det, vi gerne ville kæmpe for i en reform, er at give det enkelte menneske nogle minimumsrettigheder, f.eks. give de ældre ret til et minimum af hjemmehjælp, så de selv kan bestemme, hvornår de vil sove, selv kan bestemme, hvad de vil have at spise, selv kan bestemme, hvad de vil have på af tøj.

Vi vil give skoleeleverne ret til et mindstemål af timer, af bøger, til efteruddannede lærere osv.

Vi vil gerne sikre det enkelte menneske både som borger og som bruger en reel medbestemmelse over velfærden, reel medbestemmelse over den service, der ydes i det lokalområde, hvor man bor, altså en udvikling af det lokale demokrati og også gerne med et ansvar for mennesker i det lokalområde, man bor i.

Vi ville gerne nytænke den offentlige sektor. Der er alt for megen kraft, der i dag bliver brugt på kontorer, bliver brugt på kontrol og tvang over for de mennesker, der egentlig har mest brug for støtte og hjælp. Vi vil gerne have sagsbehandlere ud af kontorerne, ud i boligkvartererne, ud der, hvor borgerne er og har brug for hjælpen. Vi vil gerne have mindre kontrol og mere støtte til, at man kommer til at kunne klare sig selv.

Vi vil gerne tænke det lokale demokrati helt grundlæggende anderledes. Vi synes, man skal se på, om ikke der er mulighed for at skabe sammenhæng i folks hverdag, at man får en mulighed som borger i Danmark for at bo og arbejde tæt på, i stedet for at vi i dag ser, at folk skal pendle længere og længere og nu også på tværs af landsdelene.

Så der er mange gode grunde til at lave en stor reform i Danmark og se på, hvordan vi indretter den offentlige sektor.

Nu er vi så gået i gang med behandlingen af regeringen og Dansk Folkepartis kæmpereform, og vi kan konstatere, at de vil det stik modsatte af Enhedslisten. Det, regeringen og Dansk Folkeparti lægger op til med deres reform, er at gennemføre Farummodellen på landsplan. I Farum gik det galt. Det kommer Værløses borgere nu til at betale regningen for. Nu prøver man så på landsplan i stedet, og så kan man jo overveje, hvem der skal betale regningen, når det kommer til at gå galt i Danmark.

Man har ikke kunnet finde nogen uafhængige eksperter, der har villet støtte denne her reform, og når man har skullet se, hvor man internationalt kan finde noget, der ligner, så er det eksempel, der springer mest i øjnene, New Zealand. New Zealand havde et velfærdssamfund, der lignede det danske. De gennemførte nogle grundlæggende reformer, som gjorde, at de i løbet af 10 år fik nedbrudt velfærden og i dag på mange punkter har en stor fattigdom. Vi er meget bange for, at det samme kommer til at ske i Danmark.

Den kommunalreform, vi behandler, indebærer, at amterne skal nedlægges, og at der skal skabes nogle nye store kommuner. Argumentet for, at amterne skal nedlægges, har været, at de jo er for små, og til gengæld vil man så skabe en række nye kæmpekommuner, der skal overtage en række af amternes opgaver. Men de nye kommuner, man skaber, er sådan set mindre end de amter, man sagde var for små til at løse opgaverne. Det har vi svært ved at se logikken i.

Hele processen omkring kommunalreformen indtil den første behandling, vi nu er i gang med, har været nærmest absurd. Det er gået over stok og sten. Ordet kommunalreform blev slet ikke nævnt før valget i 2001, men alligevel nedsatte man kort efter en Strukturkommission, der blev lavet aftaler, lovforslagene blev gennemført, og efter Strukturkommissionens beretning sendte man lovforslagene i høring. Man gav 1 måneds frist, inklusive jul og nytår, en me-

get kortere frist end den, man giver, hvis der f.eks. er nogle, der skal bygge en carport, og man derfor skal ændre lokalplanen.

På intet tidspunkt har man gjort noget for at få en bred og grundig debat om kommunalreformen, hverken i Folketinget eller med befolkningen. Hver gang vi stiller spørgsmål om, hvordan dette eller hint skal komme til at fungere i praksis, hvordan den enkelte borger helt konkret skal opleve det, der sker, hvad der helt konkret til at ske med den enkelte ansatte, så får vi at vide, at det er noget, man vil se på senere, bagefter, når tingene skal føres ud i virkeligheden. Vi synes, det er dybt bekymrende at skulle lovgive om så stor en reform, uden at vi kan få noget svar på, hvordan det skal fungere i praksis.

Kl. 14.30

Man har heller ikke villet gennemføre nogen analyser af, hvad de økonomiske konsekvenser bliver. Tværtimod vil man først lave hele den sidste del af reformen, som handler om den økonomiske fordeling, næste år efter at kommunalvalgene er blevet gennemført, så vi ved ikke præcis, hvad de økonomiske konsekvenser bliver. Det er meningen, at der skal lovgives om at flytte opgaver ud, uden at vi ved, om kommunerne har den fornødne økonomi til at løfte de opgaver.

Man har heller ikke villet se på, hvad de ligestillingsmæssige konsekvenser er af den her reform. Ligestillingsministeren har fuldstændig afvist, at det overhovedet kunne være interessant, selv om man egentlig tidligere har vedtaget, at der skal laves ligestillingsmæssige konsekvensgennemgange af lovgivning.

Reformen har jo ikke kun betydning for, hvor mange kvinder der kommer til at sidde i kommunalbestyrelser og regionsråd, det er selvfølgelig væsentlig nok, men reformen kommer også til at få konsekvenser for ligestillingen i Danmark, hvis det betyder en dårligere velfærd, hvis det betyder dårligere omsorg for vores børn og vores ældre og betyder meget længere afstande f. eks. til daginstitutioner.

Det betyder noget for ligestillingen, og derfor kan jeg selvfølgelig godt forstå, at regeringen ikke er interesseret i at lave en analyse af de ligestillingsmæssige konsekvenser, men jeg synes, det er ret sigende, at den ikke vil gøre det.

Vi har heller ikke kunnet få noget at vide om, hvad konsekvenserne præcis bliver for de ansatte. Man bliver ved med at snakke om jobgaranti, men uden at man vil give en reel jobgaranti, og de offentligt ansatte bliver meget naturligt mere

og mere utrygge, som man også kan se af den pressemeddelelse, de offentligt ansatte har udsendt i dag, hvor de efterlyser fair play ved kommunalreformen, efterlyser, at man begynder at tage hensyn til de offentligt ansatte og f.eks. sikrer, at de nedskæringer, som alle regner med kommer, kommer til at ske ved naturlig afgang.

Når jeg har siddet og kigget på hele det her kompleks, alt det, man er i gang med at gennemføre, så er jeg kommet til at tænke på min søn, der tit får sådan en legokonstruktion. Så ligger der en kasse med en masse legoklodser, og vi bruger lang tid på at bygge dem op. Når vi så har bygget dem op, så giver han sig tit til at hive det fra hinanden igen, og så sidder han der med en masse klodser og prøver at bygge noget nyt. Efter et stykke tid vil han gerne bygge det oprindelige igen, men det kan aldrig helt lade sig gøre, for hvordan var det nu lige? – og nogle af klodserne mangler.

Jeg tror, at indenrigsministeren måske også har leget med legoklodser, da han var barn, og kan huske, hvordan det der med, at man kan rive noget ned, og så kan man bygge op igen, er. Men legoklodserne og legokonstruktionerne dengang var noget mere simple end de meget udviklede tekniske konstruktioner, Lego laver i dag, som er meget svære at samle igen og også svære at samle i første omgang.

Men den offentlige sektor i Danmark handler altså ikke om legoklodser, det er levende mennesker af kød og blod.

Hvis man begynder at splitte de faglige miljøer med de levende mennesker af kød og blod ad, så risikerer man, at de forsvinder bagefter, og at de mennesker, de skulle tage sig af, som også er af kød og blod, faktisk kommer til at lide under, at man har revet konstruktionen fra hinanden, og at den ikke lige er til at bygge op igen, hvis man opdager, at det faktisk var forkert, at man rev den fra hinanden.

Jeg synes, at det mest uhyggelige er på socialområdet, hvor man jo direkte i aftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti skrev, at hvis det nu viste sig, at den konstruktion, man så laver på det sociale område, når man har revet den nuværende konstruktion ned, ikke virker, jamen så kan man gå tilbage til det gamle igen.

Man kan da ikke behandle et område med nogle af de mennesker, der har allermest behov for hjælp på den måde, at det er sådan en legokonstruktion, man kan rive ned og bygge noget nyt op og så håbe på, at det går godt, og man er

så usikker på det, at man oven i købet skriver, at man muligvis skal lave det om igen. Faktisk kan man sige, at der er så meget lovsjusk og så stor usikkerhed på det her område, at det er svært at se noget fortilfælde i dansk lovgivnings historie. Vi oplever jo også i denne tid, at der bliver flere og flere, der peger på forskellige områder, hvor de mener, at det, der bliver gennemført, er i strid med grundloven og med internationale konventioner.

Man kan selvfølgelig sige, at jurister kan glæde sig til alle de retssager, der kan komme efterfølgende, om, hvorvidt noget nu er i strid med forskellige internationale konventioner og grundloven, men jeg synes, det ville være bedre, hvis man lavede et ordentligt arbejde fra starten, så vi ikke var i tvivl om, at det, der bliver lavet, ikke er i strid med grundloven og internationale konventioner.

Der er mange ting, som vi er meget bekymrede over, også i forhold til de to konkrete forslag, som vi behandler her først, inden vi går videre til alle de andre forslag bagefter, f.eks. undrer vi os over konstruktionen med, at det skal være muligt at have forskellig skat og forskellig service i en ny sammenlagt kommune. Vi er selvfølgelig godt klar over, hvorfor muligheden er der. Det handler om juvelen i Venstres krone, det sted, hvor man kunne se resultaterne af Venstres politik, kommunen med en af landets største kassebeholdninger, og hvad der ellers blev sagt af Venstres topfolk, indenrigsministeren, finansministeren, statsministeren, inden Farummodellen brød sammen. I dag er det nogle andre ord, man hæfter på Farum, det er ikke juvel, men falitbo, svindelens paradis eller andet.

Kl. 14.35

Borgerne i Farum står nu tilbage med regningen, og den skal Værløses borgere så i et eller andet omfang være med til at dele, og for at det ikke skal blive alt for dyrt for Værløses borgere, har man lavet den her konstruktion med forskellig skat og forskelligt serviceniveau. Det er svært at se, hvordan det kommer til at fungere i praksis, og vi synes egentlig, at det ville klæde topfolkene i Venstre bedre at erkende deres eget ansvar for, at det gik så galt i Farum, og ikke lade borgerne i Værløse betale for det.

Andre steder skal regeringen jo nok sørge for at holde snor både i de gamle og i de nye kommuner. Vi kan jo se af lovforslaget, at de nye sammenlægningsudvalg og ministeren får kontrol over budgetterne i 2006. Det, der undrer os meget, er, at den kontrol kun kan bruges til, at

man kan skære ned og give afslag på bevillinger, men hvis man gerne vil gå ind og forbedre forholdene, kan man ikke det. Hvis der er et sted, hvor man gerne vil vælge slet ikke at sætte penge af til at renovere skolerne, så kan der ikke gribes ind fra kontrollens side. Man kan kun gribe ind, hvis man vil skære ned.

De nye kommuner kommer til at stå over for en række udfordringer. Der kommer til at være nogle store regninger, der skal betales, og det, som vi er meget bange for, er, at der bliver nedskæringer og forringelser i den lokale velfærd. Vi mener, at denne reform er så omfattende, omfatter så store dele af samfundet og kommer til at få så vidtrækkende konsekvenser, at borgerne burde have mulighed for at tage stilling til det.

Ved det nylige valg var kommunalreformen stort set ikke på dagsordenen. Regeringen lagde ikke på noget tidspunkt op til, at det emne skulle diskuteres, det indgik ikke i de centrale valgdebatter, heller ikke selv om vi nogle gange prøvede at rejse debatten.

Derfor mener vi, at vi bør have en folkeafstemning, så befolkningen får mulighed for at tage stilling til, om den virkelig ønsker så stor og gennemgribende en ændring af det danske samfund, om den ønsker så omfattende privatiseringer, som der er lagt op til, om den ønsker en markedsførelse af sundhedsvæsenet og socialområdet, eller om den tværtimod ønsker at få udviklet vores velfærdssamfund og få et bedre demokrati end det, vi har.

Det synes vi at man skulle spørge borgerne om, i stedet for at et snævert flertal i Folketinget bare gennemfører sin reform.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Vi kommer langt omkring i debatten her, og det er måske også meget naturligt, al den stund de to lovforslag, vi behandler nu her, jo på mange måder er, kan man sige, trædestenen frem mod denne store kommunalreform, som ordførerne så har valgt at angribe fra lidt forskellige vinkler. Derfor tør jeg jo heller ikke stå nu her og love, at jeg fuldstændig detaljeret, i hvert fald i første runde, får forholdt mig til alle de elementer, som de forskellige ordførere har taget frem, men så er der selvfølgelig muligheden for at spørge.

Jeg skal måske starte med den sidste ordfører, fru Line Barfod. Altså, sjældent har jeg hørt så varmblodigt et forsvar med en revolutionær undertone for tingenes tilstand. Det er jo det indtryk, man må sidde tilbage med, når man har lyttet til alle de forfærdelige ulykker, vi nu vil udsætte, kan jeg forstå, denne perfekte legokonstruktion, som det danske samfund altså lignes med i dag, for.

Jeg må jo blankt meddele, at mit og regeringens udgangspunkt er et andet, nemlig at vi har en god og velfungerende offentlig sektor, men at den bestemt på mange strækninger kan blive bedre. Det er vores udgangspunkt, og derfor skal vi sådan set have mod til at forandre for at forbedre, ikke for at forfølge nogen af de mærkelige mål, vi så skydes i skoene, men tværtimod for at fremtidssikre det, der er kendetegnet ved den måde, vi indrettede den offentlige sektor på i Danmark, nemlig en decentralt forankret offentlig sektor.

Kl. 14.40

Det er jo det, vi er i gang med, og derfor er det projekt, som de to lovforslag, vi nu konkret behandler, L 68 og L 69, som flere af ordførerne jo også har været inde på det, et stort projekt. Det er entydigt et decentraliseringsprojekt, det går nemlig ud på at gøre to ting:

For det første at gøre kommunerne store nok, bæredygtige nok, give dem muskelkraft nok til at løse dagens opgaver, så vi undgår det, der jo ellers har været en snigende tendens i en lang årrække, nemlig at Folketinget stadig mere detaljeret blander sig i den kommunale opgaveløsning.

For det andet, at vi samtidig bruger større og stærkere kommuner til nu massivt at flytte opgaverne tættere på borgerne, prøver at virkeliggøre visionen om én offentlig sektor, én indgang. Det er politikerne i ens nærområde, der, hvor man bor, der, hvor man alt andet lige har lettest ved at søge indflydelse og holde politikerne fast, som har ansvaret. Det er jo den vision, vi forfølger med reformen her.

Derfor vil jeg sige til fru Margrethe Vestager, at det jo heller ikke er en eller anden religion, en religiøs overbevisning, der har ført os til synspunktet om, at vi så skal gå fra tre til to skatteudskrivende led. Det er sådan set en logisk følge af visionen om at have kommunen, primærkommunestyret, som omdrejningspunktet for udviklingen af velfærdssamfundet.

Det er det meget stærke afsæt for en videreudvikling af den offentlige sektor, vi nu skaber,

og det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, bl.a. af hr. Ole Stavad, og jeg tror også fru Margrethe Vestager var inde på det, at det jo så i virkeligheden er en reform, der falder i tre faser, fordi der er en geografidel, der er en opgavedel, og så er der selvfølgelig i tredje fase også en finansieringsdel.

At den sidste del falder for sig selv og baserer sig på et lovforslag, der fremsættes i næste folketingssamling, kan ikke undre nogen, for logikkens love tilsiger altså, at hvis man vil lave vurderinger og stille forslag, der går ud på at sikre, at givne kommuner kan løse givne opgaver, så er man altså nødt til først at låse de to parametre, nemlig hvad det er for kommuner, vi taler om, og hvad det er for opgaver, vi taler om.

Det er derfor, at vi i dag har fremlagt den pakke, som vi tager hul på behandlingen af, der gør rede for de kommunaløkonomiske konsekvenser af de forskellige lovforslag, og at vi med afsæt i de lovforslag nu beder Finansieringsudvalget om, når vi kender det endelige kommunkort, det er vi jo meget tæt på at kende, og det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik, at komme med forslag til de justeringer af finansierings- og udligningssystemet, der skal til, for at alle nye kommuner får et rimeligt udgangspunkt for at kunne løse de opgaver, som vi her betror dem. Så der er sådan set stor logik i, at den del af reformen kommer i næste folketingsamling.

Så er der til gengæld også meget stor logik i, at geografidelen og opgavedelen følger hinanden, for jeg kan forstå, at det i virkeligheden er her, at der er en form for grundlæggende uenighed.

Jeg er meget, meget glad for, at det lykkedes her i forrige uge at få en bred aftale om det nye danmarkskort. Det synes jeg klæder os alle sammen, og det er en stor styrke for de mennesker, hvad enten de nu er politikere eller ansatte, der i praksis skal oversætte hele denne her lovgivning. Det er en stor styrke.

Jeg synes også, at der er grund til at rose Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for her at tage et medansvar, for det er jo oplagt, som fru Margrethe Vestager også rigtigt sagde det, at der selvfølgelig kan være en mulighed for over tid, hvis stemningen er til det, hvis de politiske vinde skifter, at flytte på opgavesiden. Men man må sige, at den geografi, der nu tegnes, er en geografi, der alt andet lige kommer til at stå en betydelig årrække frem. Så stor tak for det. Det er jeg meget glad for.

Til gengæld bliver jeg selvfølgelig også nødt til at sige, at jeg stadig er en smule forundret over, at der ikke er større mod eller større parathed til også at give den nye geografi indhold, for den vision, vi har, er jo, at vi nu skal møde de kommuner, som har gennemgået en meget, meget flot proces, som jeg tror overstiger alles forventninger, og som nu resulterer i et næsten færdigt danmarkskort, hvor vi alene på ganske få strækninger skal ind at tage et overordnet ansvar.

Kl. 14.45

Vi møder nu resultatet af den proces med at give de nye kommuner indhold, og jeg synes, det er et lidt underligt signal at sende, hvis det var sådan, at vi oven på en så flot proces nu begyndte massivt at fjerne opgaverne fra de nye kommuner.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at når det er lykkedes i virkeligheden på under et år at få et meget stærkt kommunalt medejerskab til hele denne her reform, få kommuner og ansatte ude i kommunerne til at tage ejerskab til det og levere et næsten færdigt danmarkskort, så hænger det sammen med, at man ude i det primærkommunale Danmark i virkeligheden på tværs af partiskel kan se et stort perspektiv i ikke bare at blive større, men blive større, fordi man skal løse flere opgaver, og fordi man får et større helhedsansvar for de mennesker, der bor i ens kommune.

Derfor vil jeg gerne sige, hvad også mit eget partis ordfører og den konservative ordfører var inde på, at vi selvfølgelig har et ønske og en ambition om, at det lovarbejde, vi nu tager hul på her i dag, kan være starten på en proces, som fører frem til, at der kommer bredest mulige flertal om flest mulige lovforslag. Det er klart.

Jeg ved også godt, at hvis man vil have brede flertal om flest mulige lovforslag, så må man selvfølgelig give, og man må tage. Derfor er det ikke nogen tom invitation, jeg her gentager, men jeg er altså også nødt til – for der er jo ingen grund til, at vi taler forbi hinanden – at understrege og gøre det til en pointe, at for regeringen er det jo afgørende, at perspektivet i reformen fastholdes, at vi ikke bare laver geografireform, men at vi laver en ny geografi, fordi vi inden for rammerne af den nye geografi skal skabe en offentlig sektor, hvor opgaverne løses tættere på det enkelte menneske, hvor der er én indgang til den offentlige sektor, en reform, der sådan set hviler på en grundlæggende tillid til det kommunale selvstyre, hviler på en tillid til, at man i kommunerne vil udvise ansvarlighed.

Vi tror ikke, at kommunerne vil tænke i kort-sigtede løsninger frem for f.eks. langsigtet velfærd og rene omgivelser. Vi er overbeviste om, at de kommunale politikere vil skabe velfærd, miljø og udvikling for deres borgere, og at borgerne i modsat fald ikke vil være sene til at skifte dem ud. Vi tror sådan set også, at det er ude i den enkelte kommune, hvor politikerne er tæt på, at man lettest åbner døren til det politiske rum, hvis man f.eks. er forældre til et handicapet barn.

Så er det selvfølgelig vigtigt, at kommunerne også har de redskaber, der skal til, og derfor er det rigtigt, for nu at replicere på en anden vedvarende kritik, der har været af reformen her, at denne her reform på visse strækninger også er udtryk for centralisme. Det er nemlig både-og. Det her er en reform, der er kendetegnet ved at være stærkt, stærkt decentraliseret, flere opgaver ud til den enkelte kommune, men altså også på en række strækninger et større nationalt ansvar for at sørge for, at rammevilkårene er kommet til stede.

Jeg er f.eks. stolt over, at vi nu slår en vidensparaply op på hele handicapområdet. Det kan man godt sige er et udtryk for centralisme. Ja, det er det, for en paraply er en centralistisk genstand, der er kun ét håndtag at holde fast i. Den slås ud over hele Danmark og sikrer, at vi får et langt bedre overblik over den højt specialiserede viden, der skal til, for at man ude decentralt kan give det enkelte forældrepar til det handicappede barn det optimale tilbud. Det er bare ét eksempel på det, jeg her er inde på, nemlig at her går decentralisering og centralisering hånd i hånd, det har fundet sin rigtige balance, og den hovedtegnning har vi selvfølgelig ikke nogen ambition om at rykke afgørende ved.

Så vil jeg gerne om de lovforslag, vi mere præcist behandler her, sige, at det ene af lovforslagene om forpligtende kommunale samarbejder er, som hr. Ole Stavad rigtigt sagde det, et generelt lovforslag, som nu i virkeligheden mere får karakter af at skulle virke som en undtagelse, fordi langt, langt de fleste kommuner har valgt ægteskabet, at få papir på hinanden frem for det papirløse samlivsforhold, som et forpligtende kommunalt samarbejde jo kan lignedes ved. Måske vel i virkeligheden også fordi de har gjort den samme erfaring som folk, der er på vej ind i rigtige giftermål har gjort, nemlig at der typisk er mere papir på det papirløse forhold, end der er på det meget regulerede ægteskab.

Kl. 14.50

Jeg er sådan set meget glad for, at det er så få kommuner, der har valgt at gøre brug af den kattelæm, som vi lavede i aftalen, og som på det tidspunkt også blev mødt med kritik, fordi eksperterne – nu også i debatten her i dag – fremhæves som de rene sandhedsvidner. Der var jo masser af eksperter fremme med udsagn om, at det vel nok var en taktisk brøler at lave en kattelæm, fordi alle kommunerne nu ville drøne ind ad den og vi aldrig ville komme i mål. Jeg iagttager så selvfølgelig med en vis tilfredshed, at de samme eksperter nu i den aktuelle debat er overraskede over, at processen er gået så gelinde, som den faktisk er.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det fra starten har været vores ambition at nå frem til et helt nyt danmarkskort, men vi har også haft en meget stærk antagelse om, at blomster, der skyder nedefra, er smukkeste at se på, og det er baggrunden for, at vi gav kommunerne det alternativ, som, når vi ser bort fra økommunerne, i virkeligheden kun to kommuner har valgt at gøre brug af.

Det rokker ikke ved, at vi skal have lovgrundlaget på plads. Det får vi også her, og sådan som jeg umiddelbart har hørt bemærkningerne, som ikke har været så fokuseret lige præcis på det lovforslag, synes jeg nu også, at jeg kan tillade mig at komme med den forsigtige prognose, at det burde være muligt at etablere et relativt bredt, komfortabelt flertal omkring den juridiske ramme for et sådant forpligtende samarbejde.

Jeg synes som sagt, at det er positivt, at langt de fleste af landets kommuner kom helt i mål ad frivillighedens vej. Så er det rigtigt, som flere har været inde på, at der er nogle hjørner rundt omkring, som vi har været nødt til at se nærmere på.

Der har været to situationer. Der har været den situation, hvor kommunerne helt objektivt ikke har opfyldt, kan man sige, kommunalreformens grundvilkår med hensyn til bæredygtighed og befolkningstal. Så har der været nogle hjørner af Danmark, hvor vi, måske med lidt forskellige motiver og hver vores indfaldsvinkel, har været enige om, at der var grund til lige at se beslutninggangene efter i sømmene og få det, man kunne kalde et kvalitetstjek.

Det handler om det midtjyske område, det handler om Lolland, og det handler om Fredensborg-Humblebæk, hvor jeg er glad for, at vi har lavet en aftale om, at tidligere minister på min egen ressort Thorkild Simonsen nu har fået i op-

drag at gå ind i en tæt dialog med alle interessenterne i de forskellige lokalsamfund for at se, om der er basis for at justere nogle beslutninger. Det er så logisk, at det også har været en del af hans kommissorium at se på Hvorslev Kommune, som er en af de i alt fire kommuner, der objektivt ikke har opfyldt kriterierne, fordi Hvorslev Kommune er i den særlige situation, at en løsning i den kommune i princippet kan indbefatte flere nabokommuner, og derfor ligger løsningsmodellen i hvert fald ikke på den flade hånd.

Så er der derudover tre kommuner – og jeg drager det frem, fordi det har fyldt meget i debatten – som ved tidsfristens udløb den 1. januar 2005 ikke har løst den bundne opgave, som kommunerne blev stillet sidste sommer, nemlig enten, hvis man havde et indbyggertal fikseret på under 20.000, at stille med et forslag til en ny kommune, som man indgår i sammenlægning med, eller alternativt at komme med et meget konkret bud på en forpligtende aftale.

Det drejer sig om Holmsland, det drejer sig om Værløse, og det drejer sig om Farum. Jeg er sådan set meget tilfreds med og vil gerne kvittere for, at et meget bredt flertal i Folketinget har taget det vel, kan man kalde det, tunge ansvar på sig at løse de tre bundne opgaver. Hr. Ole Stavad sagde så malende og i øvrigt rigtigt, at en af bevæggrundene for at sende hr. Thorkild Simonsen ud var, at ingen vel kan forestille sig, at han kan komme ind et sted, hvor man starter med at skælde ham ud.

Det er jo rigtigt, og det er præcis grunden til, at Thorkild Simonsen ikke ville være den rigtige at bruge i relation til de tre problemer her. Der er jo ingen grund til at bilde sig ind, at det fremkalder spontane klapsalver i Holmsland, når vi centralt tager det ansvar at sige, at den rigtige løsning i Holmsland er, at Holmsland nu bliver en del af en ny kommune sammen med Ringkøbing, også selv om der i dag aktuelt er forskel på 4,4 skatteprocentpoint mellem kommuneskatterne i Holmsland og Ringkøbing. Det siger næsten sig selv.

Kl. 14.55

Og det er jo fuldstændig analogt til situationen mellem Værløse og Farum, idet dog forskellen mellem skatteprocenterne er noget nær den halve, nemlig 2,3 pct. Det kan ikke overraske nogen, at en principbeslutning om, at den rigtige løsning er at etablere en kommune omkring Furesøen, ikke fremkalder spontan jubel.

Så meget desto større grund synes jeg der her i dag er til, at jeg for min del kan udtrykke en anerkendelse over, at så stort et flertal i Folketinget alligevel har valgt at stå skulder ved skulder og træffe de nødvendige beslutninger for at vi kan komme videre.

Nu er det så mit ansvar, og det tager jeg hul på i morgen på et møde med henholdsvis Vær-løse og Farum og senere på ugen med Holms-land Kommune, at sørge for at komme igennem med de mere præcise vilkår, der skal til for, at denne beslutning, som er truffet, nu kan gennemføres på en måde, som i de kommuner, der bliver berørt af det her, opleves som rimelig. Det er et ansvar, jeg tager på mig, og som jeg nu vil søge at leve op til for at kunne honorere den tillid, jeg egentlig føler at aftalepartierne har udvist over for mig ved at lægge det, man kunne kalde den politiske bund for, at vi nu kan komme videre med at lave de to rigtige kommune-dannelser omkring henholdsvis Holmsland og Furesøen.

Så vil jeg helt afslutningsvis sige, at hr. Morten Østergaard i flere omgange – og hermed prøver jeg måske også at foregribe et spørgsmål, hvem ved – har været inde på spørgsmålet om compensation til kommuner, der skal aflevere opgaver til staten, i det her tilfælde skatteopga-ven. Man må sige, at hr. Morten Østergaard, vores nye kollega fra Det Radikale Venstre, har store profetiske egenskaber, når han så præcist her i dag er i stand til at sige, hvordan det kommer til at påvirke konkrete navngivne kommuner.

Det kan jeg i hvert fald ikke deltage i, for situationen er jo den, at de forhandlinger, der føres mellem staten og kommunerne om prissætning af skatteopgaven, ikke er tilendebragt. Og så længe de forhandlinger ikke er tilendebragt, er der sådan set ikke basis for, at man kommune for kommune kan opføre, hvad der er den DUT-mæssige konsekvens.

Der er ingen grund til at lægge skjul på, at når staten over for kommunerne står i en situation, hvor der skal flyttes opgaver, så har de to parter vel til en start, hvis man laver sådan en objektiv interesseanalyse, et lidt forskelligt udgangs-punkt som i enhver anden situation, hvor der er »noget for noget«. Derfor er det ikke overras-kende, at der i udgangspositionen har været en forskellig prissætning af den opgave.

Det er også derfor, at det på et møde, vi havde for omkring 14 dage siden, nu er aftalt med Kommunernes Landsforening, hvad det er for en meget præcis proces, der skal være med hen-

syn til de videre DUT-forhandlinger, hvor hele spørgsmålet om skat kører lidt ude af kadence, fordi det i modsætning til resten af opgaverne skal flyttes med en anden tidstermin for øje. Det er i den forbindelse aftalt, at der nu sættes et uvildigt revisionsfirma på, for at man kan komme med et beslutningsgrundlag, som både kom-munerne og staten kan have tillid til.

For jeg vil meget gerne slå fast her i dag, at re-geringens udgangspunkt er fairness, at ressour-cerne skal flytte med opgaverne, uanset om op-gaveflytningen undtagelsesvis er fra kommune til stat, eller, hvad der er hovedreglen i den her reform, om det er opgaveflytning ud til kommu-nerne. Det er selvfølgelig det ressourceforbrug, der har knyttet sig på opgaven, som skal flyttes med, når man ser overordnet kommunaløkonomisk på det, og derfor vil jeg gerne benytte lej-ligheden til her i dag at sige, at det selvfølgelig også gælder for skatteopgaven, og at det er bag-grunden for, at vi altså med Kommunernes Landsforening for relativt nylig har aftalt en fast køreplan for, hvordan det bringes i mål. Så læn-ge vi ikke er i mål, er der altså ikke basis for at kunne sætte konkrete beløb på konkrete kom-muner.

Så vil jeg – det kan ikke blive helt afslutnings-vis, for jeg har jo allerede en gang helt afslut-ningsvis sagt nogle ting – som sådan et p.s. her til sidst lige vende spørgsmålet om de ansattes vilkår.

Kl. 15.00

Der er flere af ordførerne – det gælder fru Margrethe Vestager og fru Anne Baastrup – der har rejst spørgsmål om medarbejderindflydelse, aktindsigt, partshøring m.v.

Jeg vil gerne sige, at det, som fastlægges i proce-durelovforslaget, er en proces, som skal balance-re mellem i virkeligheden forskellige hensyn, som alle sammen er stærke, men som i nogen udstrækning måske også krydskører. Det gæl-der bl.a. hensynet til, at den enkelte medarbejder så hurtigt som muligt får klar besked om egne vilkår. Fru Margrethe Vestager påtalte selv det tidsmæssige problem i, at der gik lang tid, før den enkelte medarbejder kendte sin aktuelle si-tuation.

Det er baggrunden for, at vi har speedet pro-cesserne op og sat en hårdere deadline, der nu er før sommer 2006 frem for efter sommer 2006. Men der er selvfølgelig også en bagside af den medalje, der handler om, hvorledes den enkelte medarbejder konkret og individuelt kan inddra-ges i nogle skønsmæssige afgørelser, som knyt-

ter sig til en reform, der i virkeligheden har implikationer for tusindvis af medarbejdere.

Det er baggrunden for, at vi i lovforslaget, som også tager sig anderledes ud, end det gjorde, da vi sendte det til høring, har gjort en del ud af at understrege vigtigheden af, at persona- leorganisationerne involveres, sådan at der er en pligt for den myndighed, hvorfra den ansatte skal overføres, til at orientere de ansattes repræsentanter om udkast til aftale om fordeling af ansatte m.v., altså et større kompleks af regler, der skal sikre, at de, der repræsenterer den enkelte offentlige ansatte, har det bedst mulige udgangspunkt for at varetage denne interesse over for de kommuner, der henholdsvis skal modtage eller afgive personale. Så vi har forsøgt at finde en balance her.

Men jeg vil da gerne sige, at det vil vi, hvilket også vil gælde andre dele af de to lovforslag, vi nu meget konkret taler om, selvfølgelig meget gerne lægge os i selen for at få talt os til rette om i den videre proces.

Jeg vil i hvert fald gerne udtrykke det ønske, at den aftale, der blev indgået i forrige uge om det kommunale danmarkskort, nu som et minimum kan følges op af, at de tilsvarende partier også kan tage det meget konkrete ansvar for den lovgivning, som er nødvendig for at få det landkort på plads, og det gælder præcis de to lovforslag, vi nu konkret behandler her i dag, L 68 og L 69. Hvis der er brug for en tættere dialog om nogle af disse retssikkerhedsmæssige aspekter, hvad enten det er i relation til udvalgsbehandlingen eller det er på kanten af udvalgsbehandlingen, stiller jeg selvfølgelig gerne op til det.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Indledningsvis vil jeg da gerne kvittere for det svar, som ministeren allerede har givet, men jeg synes, at det er så indlysende, hvorfor det er, der er behov for profetier.

Hvorfor er man nervøs i Århus, Herning og Hvidovre og andre steder, hvor man har en effektiv skatteforvaltning?

Ja, det er man, fordi man står i en økonomisk slagregn og mangler en af de her berømte paraplyer, som ministeren har introduceret tidligere i sit svar. Man har ikke den fjerneste anelse om, hvordan det kommer til at gå med økonomien i forbindelse med den her kommunalreform, og fordi man nu er omsorgsfuld, ansvarsfuld og økonomisk bevidst, vurderer man, hvad der risi-

ko for med hensyn til de udmeldinger, der er kommet om en gennemsnitlig udligning.

Det fører så frem til, at jeg egentlig synes, at det er meget glædeligt, at vi har taget det op i dag, fordi vi jo trods alt må have ryddet op i nogle af misforståelserne. Hr. Leif Mikkelsen har sagt, at det bliver pengene, der følger opgaven, og hr. Christian Wedell-Neergaard har sagt, at der skal ryddes op i åbenlyse urimeligheder, og ministeren har sagt, at der skal være fairness, så kan vi ikke bare en gang for alle få bekræftet, at det ikke er sådan, at man vil indgå en aftale med KL, hvor man reelt straffer de effektive kommuner?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg ved ikke, vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, om kommunerne er så bekymrede derude. Jeg ved ikke, hvad de skulle have den bekymring i, men det må i givet fald så være den tidligere regerings håndtering af DUT-instrumentet eller noget sådant, for der er jo intet nyt under solen her. Når der flyttes opgaver mellem stat, kommuner og amter, har vi en lang, indarbejdet tradition for at have det værktøj, der hedder DUT, det udvidede totalbalanceprincip, og det er et værktøj, som både denne regering og den tidligere regering har taget i brug. Der er fuldstændig parallelitet mellem det, vi gør, og det, man tidligere har gjort.

Det, der er det afgørende her, er selvfølgelig, at når man så prissætter værdien af den opgave, der flyttes, uanset om det er den ene eller den anden vej, så skal den prissætning selvfølgelig være fair. Det er ikke fair, hvis det prissættes for billigt, hvis man f.eks. glemmer at regne afledte omkostninger med, det træk, man har på kommunens lønkontor for den skatterevisor, der f.eks. sidder nede i skatteforvaltningen. Men det er selvfølgelig heller ikke fair den anden vej, hvis man regner prisen for høj. Derfor har regeringen kun en interesse, nemlig at den pris, der nu sættes, er den rigtige pris.

KL 15.05

Der er ingen grund til at lægge skjul på andet, end at udgangspunktet i de drøftelser, der har været mellem regeringen på den ene side og kommunerne på den anden side, har været, at vi har haft en forskellig vurdering af, hvad værdien var af den opgave. Og det er præcis derfor, at vi nu har indgået en aftale med KL om, hvordan vi kommer i mål med det, bl.a. altså med invol-

vering af en helt tredje part, nemlig et uvildigt revisionsfirma, som begge parter kan have tillid til, som kan give et udspil til, hvad den rigtige pris er.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg tror ikke, at der er nogen tvivl om, at kommunerne i denne her sammenhæng er nervøse, og jeg synes egentlig også, at det er med rimelig god grund, i betragtning af, som ministeren også redegjorde for, at alt, hvad der hedder økonomi, i princippet er lagt ud til tredje fase og henstår i det uvisse.

Men jeg synes stadig væk, at vi som afslutning på denne debat må have præciseret, at hvis kommuner som følge af denne her aftale, som på et eller andet tidspunkt indgås, bliver bragt i en situation, hvor de er nødt til at gå ud og reducere i servicen på andre områder, fordi de har drevet en effektiv skatteforvaltning, så vil de som led i det generelle princip om fairness i forbindelse kommunalreformen kunne henvende sig til indenrigsministeren og derigennem få ryddet op i den misforståelse, for til trods for, at der løbende er DUT-forhandlinger, er en reform dog ikke hverdagskost.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg ved ikke, om jeg hører Det Radikale Venstre stå og aflyse det her DUT-system til fordel for en eller anden form for individuel kompensation til hver enkelt dansk kommune i forbindelse med al fremtidig lovgivning vedtaget i denne her sag. Hvis det er det, jeg hører, må jeg sige, at det er et overraskende synspunkt for mig, og det er ikke et synspunkt, vi deler i regeringen, for det vil ikke være administrerbart.

Det er heller ikke rigtigt, at økonomien i det hele er udskudt til tredje fase. Vi har gjort rede for den samlede kommunaløkonomiske effekt af de forskellige elementer i denne her samlede reform, og det er et arbejde, der nu gøres færdigt hen over foråret i dialog med Kommunernes Landsforening. Så har vi et præcist billede af, hvad effekten for kommunerne under ét er af, at vi flytter opgaver den ene vej og den anden vej. Det er det, vi får på plads. Der bruger vi de almindelige DUT-mekanismer, sådan som den tidligere regering brugte dem før os.

Oven på det har vi så et billede af, hvad den samlede effekt er for Århus Kommune og for en

række andre kommuner af, at man afleverer opgaver, det er undtagelsen, og af, at man får opgaver, det er jo hovedreglen, hvad den samlede effekt holdt op mod den demografi, der er i kommunen, og den skatteprocent, man står tilbage med, er, når vi har afskaffet amterne, og man derfor får en ret til at øge sin kommunale skat.

Det er så for at korrigere det regnestykke, at regeringen til efteråret kommer med et lovforslag om de nødvendige justeringer i finansierings- og udligningssystemet. Og målsætningen er selvfølgelig den, at alle de nye kommuner bringes i en situation, hvor de har et rimelig ens – ikke et millimeterretfærdigt ens, men et rimelig ens udgangspunkt for at kunne løse de mange nye opgaver.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er egentlig ikke så forundret over, at ministeren slet ikke kunne høre alle de ændringer, jeg talte om at Enhedslisten ønsker i den offentlige sektor. For det, jeg talte om, var jo mere demokrati, bedre velfærd, flere rettigheder til den ældre, f.eks. at de ældre skal have ret til selv at bestemme, hvad de vil have at spise, selv skal have lov at bestemme, hvornår de vil sove osv. Og det går i den stik modsatte retning af den markeds-gørelse og privatisering, som ministeren ønsker. Så hvis man kun ser ændringer og fornyelser som markeds-gørelse og privatisering, er det selvfølgelig svært at høre andre forslag til ændringer.

Det, jeg gerne ville spørge ministeren om, er, hvilken rolle ministeren mener, at de offentligt ansatte spiller i denne her reform. Hvilken betydning har det, om de offentligt ansatte føler sig trygge, at de ikke bliver udsat for voldsomme ændringer, eller om de er meget utrygge ved, hvad der kommer til at ske med dem?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

De offentligt ansatte spiller den altdominerende hovedrolle. Det gør de til hverdag – det er jo sådan set dem, der er den offentlige sektor – og det gør de selvfølgelig i særlig udstrækning netop nu, hvor vi altså i en kort intensiv årrække kommer til at trække store vekslers på dem ved på en og samme tid at få en ny geografi på plads og så samtidig i øvrigt flytte rundt på opgaver. Det kommer til at udfordre de offentligt ansatte.

Derfor er det selvfølgelig helt afgørende, at de offentligt ansatte møder den her reform med tilid.

Kl. 15.10

Jeg er også glad for at kunne berette, at det er det hovedindtryk, man må stå tilbage med, både når man er i dialog med de offentligt ansattes organisationer, når man aflæser meningsmålinger og andre former for kvalitative undersøgelser af, hvad de offentligt ansatte tænker om det her, og når man ser på de overenskomster, der just er indgået på det kommunale arbejdsmarked, hvor der jo bl.a. i lyset af det her er aftalt 3-årige overenskomster, der betyder, at der kommer et reelt indhold i, at lov om virksomhedsoverdragelse gælder frem til marts 2008, og der er også markante hensigtserklæringer om, hvordan man ude i den enkelte kommune skal tackle de her nødvendige omstillingsprocesser.

Så ja, de offentligt ansatte spiller hovedrollen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er ikke helt sikker på, at det er de samme signaler, ministeren og jeg hører fra de offentligt ansatte.

Jeg har set adskillige meningsmålinger og undersøgelser, hvor de offentligt ansatte er meget bekymrede for, hvad der kommer til at ske med deres fremtid, hvor langt de kommer til at skulle flytte osv.

Man kan jo også se på den udtalelse, der er kommet i dag fra Dennis Kristensen fra Forbundet af Offentligt Ansatte og Kim Simonsen fra HK/Kommunal, som altså tilsammen repræsenterer over 300.000 offentligt ansatte, at de ikke mener, at den løngaranti, der ligger i den overenskomst, der lige er indgået, er meget værd, hvis der kommer nogle store fyringsrunder.

Jeg var glad for, at ministeren i sit lange indlæg kom med en åbning om, at vi under det videre udvalgsarbejde nærmere kan diskutere de ansattes vilkår. Derfor vil jeg høre, om ministeren vil være indstillet på at give et positivt svar på de spørgsmål, der dels er i den udtalelse i dag, dels allerede i forbindelse med åbningsdebatten i Folketinget blev stillet af Forbundet af Offentligt Ansatte på deres kongres, hvor de efterlyser nogle garantier for, at der også bliver penge til omstillingerne, og efterlyser nogle garantier for, at der er grænser for, hvad man som offentligt ansat skal finde sig i med hensyn til, hvor meget ens vilkår bliver forringet.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg håber og tror da på, at det er de samme offentligt ansatte, vi taler om og taler med. Jeg havde selv fornøjelsen af på årsdagen for offentliggørelsen af Strukturkommissionens betænkning at være sammen med netop Kim Simonsen og Dennis Kristensen, og også der fik jeg sådan set indtrykket af, at de offentligt ansatte – det er jo så de offentligt ansattes repræsentanter, kan man sige – signalerer omstillingsparathed.

Jeg føler mig også ret tryk ved det, som denne her lovgivning nu regulerer med hensyn til inddragelse, når man skal flytte stilling, ved lov om virksomhedsoverdragelse, ved lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse kombineret med, at overenskomstperioden nu er aftalt til at være 3 år, og ved de signaler, der i øvrigt er sendt til landets kommuner, for disse ting i kombination betyder, at den enkelte medarbejder kan føle sig tryk.

Det er jo rigtigt, som flere ordførere har været inde på, bl.a. hr. Kristian Thulesen Dahl, at det, der er udfordringen i den offentlige sektor i den kommende årrække, jo ikke er at sparke de offentligt ansatte ud af deres arbejde, nej, det er sådan set at få dem til at blive på deres arbejde i en situation, hvor mere end 100.000 over de næste 5 år er på vej til naturlig afgang.

Jeg tror sådan set også, at det er grunden til, at de offentligt ansatte, som de er flest, ikke reagerer voldsomt følelsesmæssigt mod denne her reform, men har en grundlæggende tillid til, at hvis man ellers er indstillet på at påtage sig nye arbejdsopgaver, er der også beskæftigelse og måske endda mere interessant beskæftigelse på den anden side af kommunalreformen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu tror jeg ikke, at jeg henviste det om amternes nedlæggelse til en religiøs overbevisning, men snarere til en fiks idé hos regeringen, og det er vist ikke helt det samme, hvis man er religiøs som udgangspunkt. Men det er nu ikke det, jeg vil spørge om.

Jeg vil snarere følge op på diskussionen om økonomien. Det er ikke for at skabe en stor diskussion om DUT-princippet, det er bare, fordi en række af vores folk rundtomkring i kommunerne hører det som sådan et dut-dut-dut-dut, altså den lyd, man hører, når der ikke længere er forbindelse.

Det synes jeg er et dårligt grundlag at få ud-møntet regeringens principper om udgiftsneutralitet på, for det opleves ikke som udgiftsneutralitet, hvis man inden for kommunen kan se, at man faktisk ikke får en økonomi, der gør, at man kan løse opgaverne på det forventede niveau.

Det er det, der er vores interesse i denne her sag. Det er ikke, at det store regnskab nationalt set går op, lige op, men at det også set fra de nye kommuners side er sådan, at man faktisk har en økonomi til at løse opgaverne. Det er noget helt andet, end at det store DUT-regnskab i sidste ende går op.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen hvis der kommer det der dut-dut-dut i røret, når man ringer, så er det nok, fordi vi taler med Kommunernes Landsforening på den anden linje, så de ikke lige har kunnet tage telefonen på det tidspunkt.

Kl. 15.15

Jeg bliver nødt til at sige, at vi har en tæt og også tillidsfuld – jeg synes, at jeg kan tillade mig at sætte det ord på – dialog med Kommunernes Landsforening om de her spørgsmål. Vi har indgået en aftale, og den proces, der nu sættes i værk for at få alt det her landet, er kommunikeret ud til alle landets kommuner ved brev for 2-3 uger siden, for det er jo rigtigt, at det er mange faktorer, der bringes i spil på en og samme tid, og brikkerne må ligesom falde på plads i den rigtige logisk sete rækkefølge.

Det er baggrunden for, at vi nu her i foråret og frem til sommer gør DUT-forhandlingerne færdige, sådan at man detaljeret og rigtigt og fair kan fastsætte de summer, der skal flyttes mellem de forskellige niveauer i det her samfund. Dette skaber forudsætningen for i detaljen at tage hul på det, som fru Margrethe Vestager nu efterspørger, som jeg er enig i, nemlig at den enkelte kommune bringes i en situation, hvor den enkelte kommune, når opgaver er flyttet til og flyttet fra, når flere indbyggere er kommet til og beskatningsgrundlaget har ændret sig og man fremadrettet opkræver en del af den amtskommunale skat som primærkommunal skat, når alle disse manøvrer er tilendebragt, har et ordentligt økonomisk udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen så forekommer processen jo bare at have været meget mærkelig, for i en periode blev vi bombarderet af frustrerede kommunalfolk, som sagde: Her har vi styr på vores skatteopgaver, vi har faktisk lige gennemgået det hele, vi har reguleret det forfra og bagfra og betaler for indirekte omkostninger, og hvad ved jeg. Det er fuldstændig, som man kunne ønske det som statsbureaukrat. Nu kommer de og siger: Vi skal aflevere opgaven; fair nok, men oven i det skal vi give staten 10 mio. kr.

Det skaber ikke nødvendigvis rundtomkring i systemerne den tillid, som jeg er helt sikker på at der er mellem ministeren og de centrale parter. Hvis pengene skal følge opgaven, hvordan skal det så hænge sammen med de klassiske DUT-principper? Det er jo ikke altid det, der i sidste ende er resultatet, måske som en generel betragtning, men ikke nødvendigvis som en konkret betragtning i forhold til den enkelte kommune. Og sidst, men ikke mindst: Hvornår forventer ministeren, at vi har det samlede overblik? Kan vi have det, inden vi vedtager lovgivningen, der er fundamentet for hele overførselen?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det kommer jo an på, hvordan Folketinget tilrettelægger sit arbejde, og det skal jeg jo som udgangspunkt ikke blande mig i.

Det er en ambition, at vi parallelt med de økonomiforhandlinger, der nu løbes i gang, afklarer de spørgsmål, som vi nu står og diskuterer et hjørne af, om end et meget stort hjørne, nemlig skatteopgaven. Det springer frem først, fordi der er lagt op til, at den opgaveflytning finder sted ude af takt med reformen i øvrigt, men som jo derudover ikke adskiller sig fra den.

Derfor er det selvfølgelig også lakmusprøven på, om vi nu får gjort det her rigtigt, for der skal jo være tillid til, at i forbindelse med, at en hvilken som helst opgave flyttes, hvad enten den nu flyttes fra amt til stat eller fra amt til kommune eller fra kommune til stat, er det en fair måde, prisen er fastsat på.

Der er jo ikke grund til at gøre nogen hemmelighed ud af – nu har jeg allerede været inde på det i flere omgange – at stat og kommune er startet lidt i hver sit ringhjørne i forhold til at få lagt arm om, hvad der nu er den fair og rigtige pris på den skatteopgave, som har været løst

kommunalt, og som fremover skal løses statsligt. Men nu har vi altså fundet en proces til at få skabt klarhed over det. Så synes jeg, at man må vente på, at den proces bliver gjort færdig.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil godt fortsætte i noget, der kan være lidt i samme spor. Selv om man så finder den afklaring – her mener jeg sådan set, at ministeren godt kan bidrage til, at det ikke forsinkes unødigt i forhold til, at vi har en afklaring, inden vi vedtager loven – ved vi jo ikke, hvordan beløbene påvirker den enkelte kommune, så længe vi ikke kender principperne for en ny reform. Men hvorfor det nu ikke kan lade sig gøre vil vi ikke ordkløves om i dag.

Men jeg vil godt bede ministeren om at give et tilsagn om, at den finansierings- og byrdefordelingsreform, som er tredje led i reformen, vil regeringen fremlægge umiddelbart ved begyndelsen af folketingssamlingen 2005-06, så det er velkendt i god tid, inden vi har kommune- og regionsrådsvalget den 15. november, så man ved, om de løfter, man skal ud og diskutere med borgerne, også har et reelt økonomisk grundlag ude i den enkelte kommune. Vil ministeren give det tilsagn?

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er glad for de indledende ord om, at vi nu ikke skal ordkløves om det her i dag, selv om jeg så også fornemmer, at der i det lå, at der så ville komme et andet senere tidspunkt, men den tid, den glæde.

Det her falder logisk i nogle faser. I foråret her frem til grundlovsdag, eller hvor langt ind i juni det nu måtte tage, får vi lovgrundlaget omkring opgaveflytningerne på plads. Parallelt med det får vi også kommunelandkortet gjort færdig med en deadline, der hedder 1. juli. Så har vi fikseret, hvad det er for nogle nye geografier, opgaverne skal løses i, og vi har fikseret, hvad det er for opgaver, der skal løses. De bliver i øvrigt også fritsat, jævnfør hvad jeg sagde før omkring DUT-forhandlingerne.

Så vil der parallelt med det ske det, at finansieringsudvalget, mit finansieringsudvalg, med et blik på disse brikker, der falder på plads, vil gøre deres arbejde færdigt, så det kan afleveres til regeringen på et tidspunkt efter sommerferi-

en og være et opspil til, at jeg så kan fremsætte de nødvendige lovforslag.

Jeg har ikke nogen ambition om at holde Folketinget hen i uvidenhed om det, så jeg kan give det tilsagn, at når vi i regeringen har gjort vores egne overvejelser færdige og har grundlaget til det, vil vi selvfølgelig også fremme de forslag til forslag i salen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det var vist et svar med meget elastik, vil jeg gerne sige til ministeren. Skal vi ikke kalde en skovl for en skovl?

Det, vi har en meget, meget stærk fornemmelse af, men som vi meget gerne vil have dementret, er, at ministeren og regeringen planlægger efter, at der ikke skal fremlægges nogen finansierings- og byrdefordelingsreform på den her side af den 15. november, fordi man ikke vil have en diskussion om de økonomiske konsekvenser, og fordi kommunerne og borgerne ikke forud for kommune- og regionsrådsvalget må vide, hvad det er for en situation, kommunerne kommer til at stå i. Det skal henstå i det uvisse, indtil man har stemt den 15. november.

Det ville være meget, meget befriende, hvis ministeren i dag ville dementere og sige, at den stærke mistanke er forkert.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kan jo altså ikke drages til ansvar for alle mulige mistanker, som hr. Ole Stavad må gå rundt og nære til forskellige mennesker i det politiske system. Jeg er sådan set optaget af én ting, og det er at få bragt den her reform på plads med den kadence, det er muligt at køre med, og der falder tingene i forskellige tidsmæssige faser, og forudsætningen for, at regeringen kan fremlægge et forslag til de justeringer af udlignings- og finansieringssystemet, som skal til oven på de to dele, vi her taler om, nemlig geografi og opgavefordeling, er, at begge dele er fuldstændig klarlagt og bearbejdet i finansieringsudvalget. Og det er det, jeg her kan give tilsagn om.

Om det så fører frem til, at lovforslaget fremsættes straks i begyndelsen af samlingen eller lidt henne i samlingen, kan jeg ikke stå og binde mig til nu, men jeg har ikke nogen ambition om, som jeg sagde før, at holde Folketinget hen i uvidenhed, det kommer der jo bestemt ikke noget

godt ud af. Så når regeringen har gjort sig sine tanker klar, så vil vi da dele dem med Folketinget straks derefter.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes, ministeren skal roses, når han har brug for det, og jeg synes, ministeren rent faktisk har brug for at blive rost med hensyn til de ændringer, som ministeren nu har bebudet i forbindelse med lovforslaget om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen, fordi ministeren jo lagde op til, at hvis der er et ønske om det, så kan de ansatte få partshøring og aktindsigt. Sådan forstod jeg ministerens åbning, og det er jeg meget, meget glad for.

For det, der jo har været problemet, er, at flere af højrefløjens ordførere har rost Bornholm for, at de virkelig har sparet mange penge. De har sparet 82 mio. kr. Og så kan man jo godt som almindelig ansat sige: O.k., 23 mio. kr. dér er de ansattes løn, der er sparet. Og så kan man godt se udeomkring i det danske land, at nu bliver de rost på Bornholm, fordi de sparer 23 mio. kr. på lønnen, og hvordan kommer det så til at gå for mig konkret, individuelt som ansat på amtsgården? For det, man jo har som problem, når man sidder på amtsgården, er jo, at der er nogle, der helt eller delvis er beskæftiget med ganske bestemte områder, men så er der nogle der ikke er.

Kl. 15.25

Hvad skal de gøre? Bliver de partshørt? Får de at vide: Nu kan vi lige tage en samtale om, hvad det rent faktisk er du kan ud over den generalistfunktion, du har, og hvor er det, du bor, og hvor kunne du selv tænke dig at arbejde?

Eller det er måske slet ikke sådan, jeg skulle forstå ministeren?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu vil jeg selvfølgelig utrolig gerne roses – også og måske ikke mindst – af fru Anne Baastrup, men jeg må nok alligevel afstå fra rosen her; det er i hvert fald nok at gøre den lidt for stor eller give den på et upassende tidspunkt.

Det, jeg sagde, var, at jeg hører, at der blev udtrykt bekymring, betænkelighed, ved visse retssikkerhedsmæssige aspekter i det lovforslag, der handler om de proceduremæssige spørgs-

mål, bl.a. spørgsmålet om aktindsigt, hvilken status dokumenter har i samspillet mellem forberedelsesudvalg og kommunalbestyrelse m.v.

Jeg har så sagt, at det vil jeg meget gerne diskutere – det vil jeg i øvrigt med alt – for det bør være en ambition, sagde jeg, at de partier, regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, som nu har taget ansvaret for det nye danmarkskort, i det mindste også tager ansvaret for det lovgrundlag, der skal bringe os hen til det nye danmarkskort.

Der kan så være nuancer, når vi kommer over i den øvrige lovgivning omkring den præcise opgaveplacering på miljøområdet eller socialområdet, eller hvad ved jeg, men det projekt at få det nye danmarkskort op at stå burde vi være fælles om, og det er i det lys, jeg sagde, at jeg meget gerne vil diskutere disse ting.

Jeg føler selvfølgelig, at det, vi har lagt frem her, er i orden og rummer den rigtige balance mellem de krydsende hensyn, jeg talte om før, nemlig hurtigst muligt at kunne give den enkelte klar besked og så få det her til at gå hånd i hånd med, at der er respekt omkring administrative retssikkerhedsmæssige maksimer, som i øvrigt er gældende i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det synes jeg var en meget kedelig beskrivelse af den, synes jeg, meget opløftende fortolkning, jeg gav af indenrigsministerens første udlægning.

Men jeg vil så tage fat i: Hvad kan man regne med, når vi nu skal i gang med hele den her proces?

Jeg har forstået, at værløseborgmesteren har sendt et brev til indenrigsministeren med konkrete spørgsmål: Er vi store nok, er vi med ca. 20.000 bæredygtige nok? Og hvis det er sådan, at vi ikke er, så har vi altså nogle aftaler med Lyngby og Gladsaxe, hvor vi kan indgå nogle konkrete forpligtende samarbejder.

Mig bekendt har de slet ikke fået svar, og så er det, det bliver sådan lidt svært for en borgmester, som ikke får svar. Hvad så med den ansatte, som så heller ikke får svar? Kan vi så ikke komme til at stå i en situation, hvor det hele bliver ret rodet og vi får en meget dårlig proces og dermed den 1. januar 2007 nogle dårlige kommuner og regioner for alle vores borgere?

(Kort bemærkning):

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er meget vigtigt, at man får svar, og det får man også. Det er rigtigt, at jeg har fået et brev fra borgmesteren i Værløse den 25. juni 2004, og det har jeg også svaret på selvfølgelig; det har jeg gjort den 12. august 2004.

Så har jeg fået et efterfølgende brev i december fra Værløse Kommune på linje med de breve, alle landets andre kommuner har sendt ind med en deadline, der hed den 1. januar, hvor opgaven var enkel og bunden, nemlig at hvis man var en kommune med mindre end 20.000 indbyggere, så skulle man enten komme med et forslag til, hvordan man kunne blive større i form af en kommunesammenlægning, eller pege på, hvad det var for et forpligtende samarbejde, man havde indgået.

Det var et brev, der kom ind den 16. december 2004, og det er jo sådan set det, der svares på, ligesom vi svarer alle andre kommuner, da vi lavede den aftale, der blev indgået her den 4. marts, eller hvad var datoen? Det kan jeg ikke huske i hovedet, men det var den aftale, der blev indgået mellem regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Nu tror jeg ikke, vi skal sagsbehandle det her, og den røde lampe lyser også, men det fremgår meget klart af det brev, der er sendt ind i december, at Værløse Kommune ikke har indgået noget forpligtende samarbejde og ikke har tænkt sig at indgå noget forpligtende samarbejde, at Værløse Kommune har sonderet mulighederne for en sammenlægning med en anden kommune, men at kommunalbestyrelsen vurderer, og nu citerer jeg, nej, jeg citerer ikke alligevel, men kommunalbestyrelsen når til den konklusion, at man betragter den økonomiske situation i Farum som en barriere for en kommunedannelse med netop Farum Kommune. Og det er præcis årsagen til, at jeg sammen med aftalepartierne har sagt, at så er det jo netop den barriere, vi skal have pillet ned.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

I forlængelse af hr. Ole Stavads spørgsmål vil jeg gerne rose ministeren for hans verbalakrobatik. Jeg synes, det er et stort problem for regeringen, der siger, at man sætter præcise grænser og tidsfrister for, hvornår ting skal være opfyldt, at man ikke kan fortælle, hvornår man kender det økonomiske grundlag, som kommunerne skal

arbejde efter, forud for det kommunalvalg, der skal afholdes.

Kl. 15.30

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren vil træffe foranstaltninger til, at man, når man skal føre den kommunale valgkamp, kender det økonomiske grundlag, man har at arbejde under i de nye kommuner.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Kommunalreformen træder i kraft den 1. januar 2007. Det er den 1. januar 2007, kommunerne får de nye opgaver, og det vil sige, at det er i forbindelse med budgetlægningen i 2006 for 2007, man har brug for at have overblikket over: Hvad er den samlede effekt af de opgaveflytninger m.v., der finder sted, og de justeringer, der laves i udlignings- og finansieringssystemet? Det er jo den ultimative deadline for, hvornår alt det her skal være på plads.

Det er også baggrunden for, at jeg allerede nu kan tilkendegive, at regeringen i næste folketingssamling vil stille med de eller det lovforslag, der skal til for at lave de nødvendige ændringer i udlignings- og finansieringssystemet.

Det er det tilsagn, jeg kan give her i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Så vil jeg gerne høre, om ministeren ikke mener, at det bliver en meget besynderlig kommunal valgkamp, der vil kunne blive ført, når man ikke kender det økonomiske grundlag for den kommende kommune, som man skal styre, både for sammenlægningsudvalget og senere den kommunalbestyrelse, der kommer til at fungere.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det har været et problem i en årrække, at mange kommuner sådan set slet ikke kendte økonomien andet end lige i budgetår et, fordi vi jo altså som resultat af de ændringer i udligningssystemet, der blev lavet tilbage i 1996, har skabt et Kommunedanmark, hvor en række kommuner ikke har været økonomisk bæredygtige og derfor i virkeligheden har måttet leve af særtilskud, der blev bevilget for ét år ad gangen. Det har været et problem, og det gør vi nu noget ved.

På trods af det er det nu mit indtryk, at man også i de kommuner, jeg her taler om, har kun-

net føre valgkamp både i 1997 og 2001, så jeg føler mig sådan set også tryk ved, at der kan føres valgkamp til efteråret, specielt i lyset af, at den her valgkamp jo også kommer til at handle om politik og visioner og holdninger: Hvad er det for et grundlag, hvad er det for nogle pejlemærker, man skal have for den nye kommunedannelse?

Sådan en debat tror jeg også godt kan få næring, selv om man ikke i detaljen har lovgrundlaget på plads omkring fordelingen af f.eks. særtilskudsmidler. Så jeg føler mig sådan set tryk ved, at der kan blive en meningsfuld debat til efteråret 2005.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 65:

Forslag til lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005).

Sammen med denne sag foretoges:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 71:

Forslag til lov om regionernes finansiering.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 24/2 2005).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg skal oplyse, at der efter anmodning er forlænget taletid, 15 minutter, til ordførerne, og den første er fru Inger Støjberg.

Forhandling

Inger Støjberg (V):

I al den tid, jeg har levet, har vi haft den samme samfundsopbygning med kommuner, amter og stat, som stort set altid har varetaget de samme opgaver. Der er godt nok over tid blevet flyttet enkelte opgaver fra den ene instans til den anden, men i det store og hele er opgavefordelingen den samme, som den altid har været, og det til trods for, at det øvrige samfund har forandret sig, og til trods for, at vores levevis, mobiliteten og en lang række andre ting er ændret.

Det er derfor tid til at ændre på den måde, vi har indrettet vort demokrati og den offentlige sektor på, og det er lige præcis, hvad L 65 gør, idet lovforslaget indebærer, at amterne nedlægges og nye regioner oprettes. Alt sammen er det en fremtidssikring af den decentrale struktur.

Kommunalreformen er dog langt mere end nedlæggelse af amterne, oprettelse af regioner og sammenlægning af kommuner; kommunalreformen er i høj grad en reform, der fordeler opgaverne mere hensigtsmæssigt.

Kl. 15.35

Det har i mange år været svært som borger at vide, hvor man skulle henvende sig, hvis man skulle i kontakt med det offentlige. Det bliver der nu en gang for alle gjort op med, idet de større og stærkere kommuner bliver hovedindgangen til det offentlige system. Kommunernes rolle bliver i det hele taget større.

I Venstre går vi ind for, at opgaverne løses så tæt på borgeren som overhovedet muligt, og med kommunalreformen er der basis for at lægge flere opgaver ud til kommunerne.

I Venstre har vi stor tiltro til kommunalbestyrelsesmedlemmerne. For os er det helt naturligt, at kommunalbestyrelserne får flere opgaver og mere indflydelse på borgernes hverdag. Derfor er det helt naturligt for os, at der bliver lagt flere opgaver ud til kommunerne.

Med nye inddelinger og opgaveflytninger skal der selvfølgelig også følge en ny finansieringsmodel med. Med kommunalreformen forsvinder amterne fra landkortet, og samtidig med det reduceres antallet af skatteudskrivende led, så der fremover kun bliver to. For Venstre er det helt naturligt at reducere antallet af skatteudskrivende led til to som følge af den nye opgavefordeling.

Der indføres en helt ny finansieringsform for de nye regioner, en finansieringsform, der i hovedtræk kan opdeles i tre modeller: